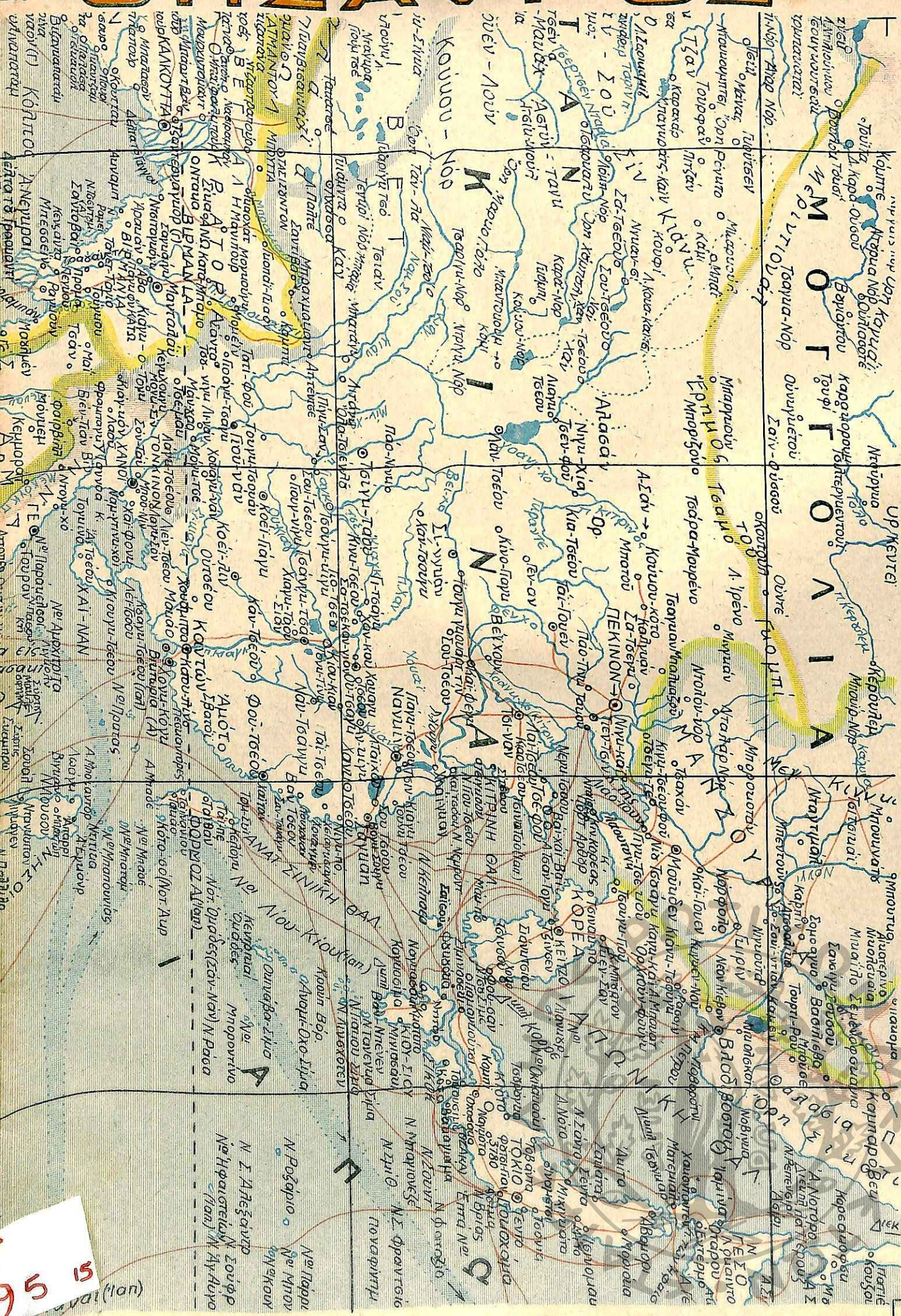

Η ΑΓΑΠΗ —της Φλώρας

Μιά αισθηματική
ΦΑΡΣΑ

— Νομίζω πως ύστερ' από
έσχα που κάνει ο Φίλιππος για
σένα, έχεις την υποχρέωση να δε-
χθής μια συνάντησι ακόμα που
σου γυρεύει, είπα στην Φλώρα.
— Ποτέ μου απήντησε, με χεί-
λη σφιγμένα από το πείσμα, ενώ
ο θυμός έβραζε κατακόκκινο το
πρόσωπό της.
— Μα, επί τέλους; εφώνασε,
Τόν αγαπάς;
— Ίσως, έπρόφερε ψυχρά.
— Όχι, Ίσως, είναι αλήθεια!
Τόν αγαπάς ακόμα τόν Φίλιππο
και υποφέρει; Είσαι μιά τρελή.
Δεν ξέρεις τί ζητάς από τόν έ-
ρωτα
— Άναψε ένα τσιγάρο με ύφος
που έδειχνε πως δεν ήθελε να
προσέξω περισσότερο στα λόγια
μου. Ξαπλώσε σ' ένα βαθύ φωτέϊο
και στήλωσε αφηρημένα το βλέμ-
μα της στο άγαλμα ενός μικρού
Φαύνου που εφάνταζε παράξενα αι-
σθησιακά την ώρα εκείνη κάτω α-
πό το μουντό χρώμα του μωδ άμ-
παζούρ.
— Άλλά, συνέχισε και αν ά-
κόμα ζητάς την έκμηδένισι του
Φίλιππου, όρίστε, την απολαύμα-
νεις. Έγινε ένα πλάσμα χωρίς
αυτοδουλία στα χέρια σου. Είσαι
η νικήτρια. Τόν έφερες έμπροσ-
στά πόδια σου ίκετή σκλάβο. Τί
παράπονο θά ήθελες να κατώρθω
γες; Τί ζητάς άλλο;
— Από εκείνον, Άννούλα μου,
τίποτα. Από σένα όμως με χάρη.
Νά πάμης να μου μιλάς γι' α-
υτόν τόν άνθρωπο. Δεν αξίζει τί-
ποτα απ' ό,τι του έδωσα. Δεν ά-
ξίζει να τόν αγαπάω και να τόν
χαιτεύω, αφού όπως απεδείχθη δεν
αποτελούσα και έγώ παρά ένα νού-
μερο στον έρωτικό του κατάλογο.
Προσπάθησα να την μαλακώσω,
μιλώντας της όπως σ' ένα παιδί.
— Φλώρα, είσαι υπερβολική.
Μα Είπε γεγονότος πως τόν είδες
σε ύποπτο τέτ' α τέτ με μίαν
άλλη. Μα αξίζει άραγε τόση εκ-
δίκαισι και τόσο κακό άπάντησι
του έαυτού σου; Γιατί δεν έβλεπε
να παραδεχθής μιά παροδική άδύ-
ναμια του; Ένα καρπιαίο μιάς
στιγμής; Τί σημασία έχει ή έμ-
φανισις μιάς γυναικας που ο ρό-
λος της ακριβώς έγκείται στο να
ξεχνιέται την ίδια στιγμύη; Φλώ-
ρα, είνε τόσος καιρός τώρα στή
ή κατάστασις. Υποφέρετε και οι
δύο σας. Και θα φανεί περ σότε-
ρο έαυ. Είνε φοβερό να σου προ-
σφέρουν ό,τι λαχταράς περισσότε-
ρο στον κόσμο και σ' να το δώ-
χης από έναν παράλογο, άδικο και
λόγιο έγωισμό. Και ο κόσμος ο
δικός σου είνε ο Φίλιππος. Ένα
του αγάλιασμα, ένα φιλή του εί-
νε ή εύτυχια σου.
— Όσο της μιλούσα, καταλάβαι-
να την τρικυμία που συνετάραζε
την ψυχή της.
— Όστόσο, ή Φλώρα μπόρεσε να
συγκρατηθώ. Με κύταζε μ' ένα
θλέμμα πλάστως γαλήνης και
μου είπε μ' ένα χαμόγελο της α-
πό της ποιότητας.
— Ξέρω πως μ' αγαπάς πολύ,
Άννα. Ξέρω πως θέλεις την εύτυ-
χια μου. Άλλά ή εύτυχια μου δεν
είνε ο Φίλιππος. Αφ' όσον τόν α-
τόν στο χαρέμ ιτου και πάμε
τώρα, αν θέλεις, σε κανέναν κι
νηματογράφο...
— Την συνάδωσα με αληθινή ά-
πέχθεια για το πείσμα της.
— Είχε γίνει αλληρή μπροστά
στην πρόσδοσι. Άμεδίκη, εκ-
δικητική άπάντησι έκείνου που
αφαιρούσε περισσότερο από κάθε
τί. Συνέτριβε την καρδιά της με
μόνον σκοπό να συντελέσει και την

δική του. Υπέφερε, για να όπο
φέρη και αυτός.
— Άναρωτήθηκα πολλές φορές
με ποιον τρόπο θά μπορούσε να
λυγισθ το πείσμα της.
Ποθούσα να ξαναδώ πάλι εύτυ-
χημένη την Φλώρα, την αγαπημέ-
νη, την μόνη μου φίλη.
— Ένα έρώδι, κάποια σκέψις ήρ-
θε και στάθηκε στο μυαλό μου.
Μιά σκέψις που με έκανε να ξε-
φωνίσω από χαρά...
— Ήταν το μνημό, δύσκολη και
πρό παντός επικίνδυνη. Θα έπρεπε
να προτιμήσω ένα από τα δύο. Ή
να χάσω την φίλια και την αγά-
πη της Φλώρας ή εκείνη να έ-
ξακολουθώ να βασανίζεται υπό
την κυριαρχία του τρέλλου και
αδεράπεντου έγωισμού της.
Τέλος κατέληξα σε μίαν από-
φασι.
— Έπληγα και έρθκα τόν Φίλιπ-
πο. Του είπα την σκέπη μου. Μιά
άστραπη έλπίδας έκαμψε στα μά-
τια του.
— Μπορεί να επιτύχωμε, μου
είπε. Είνε κάτι που μάς δίνει άρ-
κετά πιθανότητες. Σ' εύχαρι-
στώ. Άννα. Είνε πολύτιμη ή βοή-
θειά σου όσο και το ένδιαφέ-
ρον σου. Μόνο που ή θέσις σου...
Θά πρέπει στο τέλος να τά εξηγή-
σωμε όλα στην Φλώρα.
— Πρώτα μάς ενδιαφέρει το
αποτέλεσμα. Και έπειτα φοβόμαι
πως αν της τά πούμε καμμία φο-
ρά, θά εξεγερθώ πάλι αυτό το
θηρίο ο έγωισμός της! Δεν μου
λές, Φίλιππε. Σκοπεύεις να την
πανδρεύθης;
— Άμέσως μόλις επιτύχη το
κόμπο μας.
— Τότε, μετ' ατόν γάμο, άς
μάθω...
— Συμφωνήσαμε να έλκεται κάθε
απόγευμα σπίτι μου ο Φίλιππος.
Έγώ εν τώ μεταξύ έσταμάτησα
τις επισκέψεις στην Φλώρα για
δύο — τρεις μέρες.
— Και εκείνη άνησυχη, ήρθε να
ιδώ τί κάνω... Με έρθηκε στο
σαλόνι με τόν Φίλιππο... Έφρον-
τίσαμε στην κατάλληλη στιγμύη να
μάρ δώ τη τρυφερά αγκαλιζόμενους...
— Η Φλώρα έκέρωσε.
— Έμεις εκάναμε τούς σαστισμέ-
νους, τούς άμνημονους...
— Και εκείνη εξέσπασε:
— Υποκρίτρια, ψεύτρια, άσυνεί-
δητη! Προσπαθούσε να μου ρί-
ξης στάχτη στα μάτια. Και ή
σούν για μένα ή πιο καλή φί-
λη. Έ, λοιπόν όχι! Θα παλαί-
ψωμε... Και δεν θά κερθίσω.
— Ο Φίλιππος είνε δικός μου. Έσύ
γι' αυτόν είσαι μιά γυναικούλα
από έκείνες που έλκεται πως ο
ρόλος τους είνε να ξεχνιούνται
την ίδια στιγμύη.
— Ύστερα έγύρισε στον Φίλιππο
με μάτια που είχαν δουρκώ-
σει

— Φίλιππε, σε παρακαλώ να
με δεχθής αύριο στο γραφείο σου.
— Έφυγε, αφού πρώτα μου έρρι-
ξε μια ματιά σήδιας.
— Έπεσα σ' ένα κάθισμα, εξήντη-
λη μένη.
— Ο Φίλιππος πήρε τα χέρια μου
και τά φίλησε με εύγνωμοσύνη...
— Σ' εύχαριστώ, Άννα. Ή-
τον περίφημη ή ιδέα σου και
πολύ γυναικεία. Σ' έσένα όφει-
λω πάλι την Φλώρα. Έφθασε να
με δη, με την πιο καλή της φίλη
για να ξαναδώ κοντά μου. Τώ-
ρα δεν μου φεύγει πιά.
— Με τη Φλώρα... μαλώσαμε!
— Ο Φίλιππος δεν ξεχνούσε κάθε
μέρα να με πληροφορή πως όλα
έπιγαναν καλά.
— Ένα απόγευμα, ύστερα από
δύο έξοδομαδες, ο... προσωποποιη-
μένος έγωισμός ένδοχως σπύτι
μου.
— Με αγκάλιασε κλαίγοντας.
— Άννα μου, συγνώμε με
που σε έβρισα! Θάπρεπε να τώ
είχα καταλάβει... Μα ήμουν έ-
να κοινό και έγωιστικό πλά-
σμα. Μεθαύριο πανδρεύομαστε κι
ο γάμος δεν μπορούσε να γινή
χωρίς εμένα...
— Με φιλούσε και έκλαιγε μαζί.
Μα και έγώ έβλεπα τις έκδηλ-
σεις της άπόλυτης εύτυχίας της
Φλώρας, μέσα από τα θαλωμένα
από χαρά μάτια μου...
ΕΥΑ ΡΑΓΚΟΥΣΗ

— Ίσως και κείνη να τόν σκέπτε-
ται.
— Οί λεπτοί δείκτες του ρολο-
γιού δείχνουν μεσάνυχτα παρά
τέταρτο. Άν της τηλεφωνώ-
σε ύστερα από έξη μήνες για
να της εύηθη για τόν και-
νούργιο χρόνο; Δεν είνε άσχη-
μη ιδέα. Πάινρει τόν αριθμό
της. Δεν άπαντά κανείς.
— Ποιος ξέρει που διασκεδάει,
σκέπτεται. Τί άστειος που είνε
να νομίζη πως ή πεταλούδα α-
υτή τόν σκέπτεται. Άνοίγει το
συρτάρι για να βάλη τόν φα-
κελλο μέσα, μα κάποιος χτυπά
την πόρτα. Σηκώνεται ν' άνοι-
ξη. Στο κατάφλη του σπιτιού
του στέκεται χαμογελαστή ή
Ρένα με λίγα γκί.
— Καλησπέρα, Άνδρέα! Θέ-
λω να σου εύχηθώ για τόν
καινούργιο χρόνο, του λέει.
— Εκείνος την κυττά έκπλη-
κτος. Ή Ίδια! Έρχεται και
πάλι, χαμογελαστή κοντά του,
γιατί το θέλησε, ίσως και για
τι δεν μπορεί δίχως αυτόν, γε-
μάτη καλή πρόθεσι για το μέλ-
λον, μα και γεμάτη έπιπολαίο-
τητα. Ποιος ξέρει πάλι τί και
νούργιες τρέλλες θά έπακολου-
θήσουν αυτή την μεταμέλεια.
— Μα τί σημασία έχουν όλα
αυτά; Οά προσπαθήση να φανή
καλύτερος μαζί της, να της
γεμίση την ζωή της τόσο, ώ-
στε να μην μπορείση να φύγη
από κοντά του.
— Έκείνο που τόν ενδιαφέρει
πιά είνε να μην την ξαναχά-
ση.
— Δεν μιλάς, Άνδρέα; του
λέει με παράπονο, έτοιμη να
κλάψη. Μήπως δεν έκανα καλώς
που ήρθα; Να φύγη;
— Αποτόμα ο Άνδρέας την
πλησιάζει, την σηκώνει στην
αγκαλιά του και την φέρνει
στο σαλόνι και ένά αμυλητος
φιλά παράφορα τα δροσερά
της χείλια, μέσα στο κομψό
σιωπηλό δαμάτιο το ρολόϊ χτυ-
πά άργα δώδεκα φορές.
ΑΔΩΝΑ

Μαντάμ Σουσου ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗ

Τά πράγματα όσο έπιγαναν και έχει
ροτέρευαν για τόν άτυχη Παναγιωτάκη.
Τό έστιάτοριό του έλλείπει είδών έκλεισε.
Και τώρα το πρόβλημα της διατροφής πα-
ρουσιαζόταν και σ' αυτόν με την οξυτε-
ράν του μορφή. Είχε γίνει σκεπτικός ο
Παναγιωτάκης τόν τελευταίο καιρό και έ-
λεγε συχνά τόν πόνο του στους φίλους
του:
— Τί διάβολο θά κάνουμε;
Προσπαθούσαν να τόν παρηγορή-
σουν.
— Δεν θαρμέσαι, Παναγιωτάκη. Ό-τι
κάνει όλος ο κόσμος. Ή κατάσταση α-
υτή για όλο τόν κόσμο είνε ίδια. Υπομο-
νή...
— Άλλά ο Παναγιωτάκης είχε τούς ιδιαι-
τερον καύμούς του:
— Ή κατάσταση ή δική μου δεν είνε
σαν όλου του κόσμου. Έγώ έχω γυναίκα
την Σουσου. Ξέρεις τί θά πη να έχης γυ-
ναίκα την μαντάμ Σουσου;
— Τρώει πολύ;
— Δεν είν' αυτό.
— Άλλά;
— Δεν τρώει. Όλος ο κόσμος βολεύ-
ται με ό,τι βρή. Και λαχανίδες και κου-
νοπιδι και παντζαρόφυλλα και χορτα-
κια που λέει ο λόγος. Ό,τι βρεθώ. Μα ή
Σουσου να βάλη τέτοια πράγματα στο
στόμα της!
— Έ, τί θά κάνη! Άμα τη σφίξουν
οί πείνες θαν τά φαη.
— Πικρό μείδιμα άνούσε στα χείλη του
Παναγιωτάκη.
— Άμ δεν την ξέρετε καλά. Ή Σου-
σου μπορεί να πεθάνη της πείνας, άλ-
λα δεν το θέλει κάτω. Σκιαχτρο σωστό κα-
τάνησε και όμως δεν κάνει καμμία υπο-
χώρησι. Νά, μα την Παναγία, σάς λέω. Και
την λυπάται ή ψυχή μου.
— Πράγματι υπέφερε πολύ ο Παναγιωτά-
κης καθώς έβλεπε την Σουσου να άδυνα-
τίζη τόσοσ επικινδύνως και να εξαντλήται.
Γιατί όπως είνε γνωστόν στο βάθος ο ά-
γαθός Παναγιωτάκης την αγαπούσε την
γυναίκα του.
— Όλος ο κόσμος — ο κύκλος τών φί-
λων του δηλαδή — ήξερε το δράμα του
Παναγιωτάκη. Γι' αυτό μιά μέρα, ο κύρ
Άριστείδακης του έπρότεινε μιά λύσι:
— Όσπρια, τρώει ή Σουσου;
— Έ, πώς.
— Φασούλια δηλαδή...
— Άλλοτες δεν τάβαζε στο στόμα της;
Μά από τόν καιρό τόν είδε πως τά φα-
σόλια έγιναν φαί της άριστοκρατίας
και ρεθύδια.
— Τότε ξέρεις τί λέω, Παναγιωτάκη;
— Τί;
— Λακέρδα τρώει;
— Νομίζω, δηλαδή.
— Έ, να γραφής στο συσσίτιο. Φου-
καράς είσαι και σ' σαν όλους μας. Ή έπο-
χή είνε δύσκολη, έδώ κόσμος καθώς πρέ-
πει την σήμερον πάινρει συσσίτιο. Για
τί να μη πάρете και σεις;

Ή ιδέα δεν εφάνηκε κακή στον Πανα-
γιωτάκη. Ήξερε πως άνθρωποι με θέσι
καλή και με όνόματα και με λεφτά έπαίρ-
ναν συσσίτιο. Γιατί να μην έπαιρνε και
αυτός;
— Έπειδή όμως ήξερε καλά την Σουσου,
είπε να χειρισθώ τεχνικά το πράγμα, ώ-
στε να μη ήθξη την τόσο εύαίσθητη φιλο-
τιμία της.
— Πρώτοχρονιά έρχεται, έσκέφθη. Όπως
πάμε μπορεί και να την περάσωμε νησι-
κόι. Το καλύτερο δώρο που έχω να κάνω
στην γυναίκα μου θά είνε ή καρτέλα του
συσσιτίου.
— Έσπίεσε άμέσως στην έπιτροπή για να
δηλώση το όνομά του. Ή έπιτροπή άπε-
τελειό από κυρίους και κυρίες που δεν
τούς ήξερε ο Παναγιωτάκης. Τόν έρώτη-
σαν:
— Πώς σε λένε;
— Παναγιώτης Παναγιωτού.
— Τί δουλεία κάνεις;
— Άνεργος.
— Πόσα μέλη έχει ή οικογένειά σου;
— Έγώ και ή γυναίκα μου.
— Πώς την λένε την γυναίκα σου;
— Μαντάμ Σουσου.
— Μπα; Γνωστό όνομα. Καλά, άφήστε,
θα εξετάσωμε και αν έχετε πραγματικώς
ανάγκη θά γραφήτε.
— Έφυγε ο Παναγιωτάκης ένθουσιασμένος.
Διότι υπελόγιζε ό,τι την Πρωτοχρονιά θά
έπαιρνε την καρτέλα του και έλλείψει άλ-
λου πράγματος θά μπορούσε να την προ-
σφέρη σαν δώρον στην γυναίκα του. Για
την περίπτωση ήταν το καλύτερο και πρα-
κτικώτερο δώρο. Έν τώ, μεταξύ όμως για
να προετοιμάση το έδαφος, άρχισε να κινή
σχετικές κουβέντες στην γυναίκα του:
— Ξέρεις κάτι, Σουσου;
— Τί πράγμα, Παναγιωτάκη;
— Παλλά συσσίτια λειτουργούν στην
Άθήνα.
— Και λοιπόν;
— Είνε της μόδας.
— Μπα;
— Ο καλύτερος κόσμος γράφεται στα
συσσίτια. Έγώ, έξοφνα, είδα κάτι κυρίες
της άριστοκρατίας και έπαιρναν το συ-
σσίτιό τους.
— Ή Σουσου εσήκωσε υπερήφανα το κεφά-
λι της, έσήκωσε έπίσης και τά φασα-
μαίν και έκτύταξε με μάτια ήμίκλειστα τόν
Παναγιωτάκη:
— Άνόητε!
— Γιατί;
— Άριστοκρατία και συσσίτιον;
— Ά, δεν τά ξέρεις; Είδα κυρίες με
τζάμι στο μαστί που έπαιρναν συσσίτιο.
Και κυρίες με γουναρικά. Σου λέω είνε
πολύ της μόδας. Άν θές πάμε μαζί στο
Κολωνακί για να δής;
— Ή Σουσου ήταν εύκολόπιστη σαν παι-
δί. Γι' αυτό ή πρώτη κακίστη έντύπωσις
της διελύθη άμέσως σαν άκουσε περί ά-
ριστοκρατίας.
— Και τί προσφέρουν;
— Μα δεν ξέρω.
— Έάν είνε συσσίτιο άριστοκρατίας,
νομίζω ότι πρέπει να προσφέρουν κοτοπου-
λάκι, ζαμπονάκι, φρέσκο δούτυρο και τά
τοιαύτα. Προσφέρουν;
— Δεν ξέρω.
— Και έπειδή ο Παναγιωτάκης άφ' ενός έ-
πέμενε να γραφούν στο συσσίτιο και άφ'
έτερου τά μασσαγε δσαν άφορά το περίε-
χόμενον, ή μαντάμ Σουσου ανέλαβε να κά-
νη μίαν έπιστολήν στην έπιτροπήν και να
την στείλη με τόν Παναγιωτάκη. Ίδου
ή έπιστολή:
Έν Μπύθουλα 26 Δεκεμβρίου 1941
Προς την Έπιτροπήν
Άριστοκρατικού συσσιτίου
Ένεκα έκφρασεθίσης έπιθυμίας σας να
συμμετάσχω είνε να προσφέρουν κοτοπου-
λάκι, ζαμπονάκι, φρέσκο δούτυρο και τά
τοιαύτα. Προσφέρουν;
— Δεν ξέρω.
— Και έπειδή ο Παναγιωτάκης άφ' ενός έ-
πέμενε να γραφούν στο συσσίτιο και άφ'
έτερου τά μασσαγε δσαν άφορά το περίε-
χόμενον, ή μαντάμ Σουσου ανέλαβε να κά-
νη μίαν έπιστολήν στην έπιτροπήν και να
την στείλη με τόν Παναγιωτάκη. Ίδου
ή έπιστολή:
Έν Μπύθουλα 26 Δεκεμβρίου 1941
Προς την Έπιτροπήν
Άριστοκρατικού συσσιτίου
Ένεκα έκφρασεθίσης έπιθυμίας σας να
συμμετάσχω είνε να προσφέρουν κοτοπου-
λάκι, ζαμπονάκι, φρέσκο δούτυρο και τά
τοιαύτα. Προσφέρουν;
— Δεν ξέρω.
— Και έπειδή ο Παναγιωτάκης άφ' ενός έ-
πέμενε να γραφούν στο συσσίτιο και άφ'
έτερου τά μασσαγε δσαν άφορά το περίε-
χόμενον, ή μαντάμ Σουσου ανέλαβε να κά-
νη μίαν έπιστολήν στην έπιτροπήν και να
την στείλη με τόν Παναγιωτάκη. Ίδου
ή έπιστολή:
Έν Μπύθουλα 26 Δεκεμβρίου 1941
Προς την Έπιτροπήν
Άριστοκρατικού συσσιτίου
Ένεκα έκφρασεθίσης έπιθυμίας σας να
συμμετάσχω είνε να προσφέρουν κοτοπου-
λάκι, ζαμπονάκι, φρέσκο δούτυρο και τά
τοιαύτα. Προσφέρουν;
— Δεν ξέρω.

2) Το μεσημεριό μου, μπαρμπούνια —
όχι πολύ χονδρά — αλλά μετρίου άναστή-
ματος. Άπό είδη άλλων ψαριών προτιμά-
τε συναγρίσι και για τά όρνιθέρ (δρε-
κτικά) προτίμησις στο άστακουδάκι. Ά-
πό κρέατα προτιμά κυνήγι. (Λαγό και ά-
γριοχοιρό).
3) Έσπερινό σουπίτσα κονσομέ σε φυ-
τάνι τσαγιού (αν δεν τώ γνάρίζετε) που
λερικά διάφορα και πιλαφακι ά λά μελα-
νόζα.
Ποικιλία διάφοροι δεκταί. Ο μάγει-
ρας να είνε καλός. Έναλλαγή άπαράιτη-
τος. Όσπρια αποκλείονται καθότι και ή
υπηρεσία μου καλοκαθμένη (που είνε ο
καιρός που τά έτρώγαμε στην οδόσ Πα-
τρίάρχου Ίωακείμ με ιδιόκτητον μάγα-
ρονι).
Μετά τιμής σας,
Μαντάμ Σουσου.
— Έπηρε το γράμμα ο Παναγιωτάκης, το
είδε, άχρίασε, το έβαλε στην τσέπη του
και υπερέθηκε ότι θά τώ πάη στην έπιτρο-
πή. Έν τώ μεταξύ ήλθε το άλλο άπόγευ-
μα ένας κύριος της έπιτροπής τού συσσι-
τίου για να δη το σπύτι και να πεισθή
ότι είχαν ανάγκη-συσσιτίου. Ή Σουσου
τόν υπεδέχθη με την κόκκινη κλαωτή ρόμ-
πα της και με τά φασαμαίν στο χέρι:
— Έδώ κάθεται ο κ. Παναγιωτάκης;
— Παναγιώτου.
— Και ή σύζυγος;
— Μαντάμ Σουσου ολόκληρος.
— Ο άνθρωπος έρριξε μιά ματιά γύρω,
ύστερα έκτύταξε την Σουσου.
— Πώς τά περνάτε έδώ;
— Μερσί, Έσεί.
— Έννοά. Υποφέρετε;
— Ή Σουσου έθίγη:
— Έμεις; Άστείο πράγμα! Γιατί να
υποφέρωμε;
— Άπό φαγητό έννοά.
— Ή Σουσου άναφοκοκκίνισε. Έσήκωσε ψη-
λότερα την μύτη της και άκόμα ψηλό-
τερα τά φασαμαίν της.
— Νά υποφέρωμε από φαγητό; Είσθε
γελοίος, κύριε. Και θλάξ. Και έάν ύψ-
φέρετε έσεί, περάστε στην κουζίνα μου
και κομίσσατε και τó πειναλέον σού σας
να φάη. Αυτό δας μάς έλειπε.
— Ο άνθρωπος έκτύταξε έμβρόντητος την
περιεργή αυτή γυναίκα που εφώνασε:
— Κρύε!
— Μα, κυρία μου...
— Έξω από το σπύτι μου! Πού θά τολ-
μήσης να μου πής ότι υποφέρω από φαγη-
τό. Πειναλέε! Όποροφάγε! Πού έχουν ά-
σπρίσει τά μάτια σου από τις λαχανίδες!
Και που μου κρύβει ή κοιλιά σου από
την πείνα. Σαχλή!
— Και τόν πέταξε έξω με τις κλωτσιές.
— Ο άνθρωπος άκόμα να συνέλθω. Άλλά
μόλις έβρεθε στα γραφεία της έπιτροπής
ο άτυχής Παναγιωτάκης τά γεγόμενα κα-
τελήφθη από άπόγνωση.
— Πάει ο μπαρμπούνας! Μωρε τί γυναι-
κα είνε αυτή. Μωρε θά με φάη αυτή ή γυ-
ναίκα. Δώσε μου υπομονή, Μεγαλόδυναμε!
Δ. ΨΑΘΑΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ
Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ
— Ή χαρτομάντις — Βλέπω ένα θαμμένο
θησαυρό...
— Ο πελάτης — Ά, καταλαβαίνω! Είνε ο
πρώτος άνδρας της γυναικάς μου.
Η ΔΙΑΦΟΡΑ
— Είνε αλήθεια ότι μέσα σ' ένα μήνα,
ή μιά από τις κόρες μου άρραβωνιάσθηκε
τρεις φορές.
Η ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ
— Είνε αλήθεια ότι μέσα σ' ένα μήνα,
ή μιά από τις κόρες μου άρραβωνιάσθηκε
τρεις φορές.
Σ' ένα κατάστημα καλλυντικών:
— Θέλω μιά δοντόποστα.
— Μάλιστα, κυρία. Αύτη έδώ άρωμα
τάζει το στόμα, αυτή δυναμώνει τά οδόν-
τα, ή άλλη τους δίνει χρώμα, έκείνη...
— Συγγνώμη δεν έχετε όμως καμμία από
καθαρίζει τά δόντια;

Η γυναίκα που δαμάζει την φύσιν και κυριαρχεί της νεότητος, η θελκτική βασιλίσα της Αίας, του ούρα νίου εκείνου ενδιαφέροντος, νοι ώθει τώρα την παντοδυναμία της να λυγίξη μπροστά στην βειαν όμορφιά του πολυμήχανου βασιλιά της Ιθάκης, του Οδυσσεύς, που έφθασε στον παράδεισον του νησιού της, ναυαγός κατά τον γυρισμόν στην πατρίδα του.

Η καλλιπλόκαμη Κίρκη, η θεά με την ανθρώπινη μορφή, που προκαλούσε τον τρόμον — ή αδελφή του πατέρα της Μήδεας — έδεχθηκε πρώτη τους ναυαγούς του συντρόφους στα άνακτορά της που ήταν φτιαγμένα με πελεκητές πέτρες και τα φύλαγαν λεοντάρια και λύκοι, τους οποίους ή ίδια μαλάκωσε με τα δραστήρια φάρμακά της. Δεν άρμήσανε τα θηρία έναντι τους και δεν τους έσπάρσαν. Σηκώθηκαν και τους χαϊδεύανε με τις μακρές ουρές των, όπως ο σκύλος τον αφέντη του που γυρίζει στο σπίτι, προς μεγάλον τρώμον των καταπληκτων έπισκεπτών. Ακούσανε την Κίρκην να τραγουδά με την άραια φωνή της, ενώ ύφαινε στον άργαλειόν άθανάτων ύφανμα και της έφώναξαν να βγῇ, την καλέσανε να άνοιξη και εκείνη προθυμοποιήθηκε να τους μπάση μέσα. Τους έβαλε να καθίσουν σ' άνάκλινα και σέ θρόνους, και τους προσέφερε να φάνε έλεκτάα φαγητά, τα όποια όμως άνακάνανε με όλεθρια γιατρικά, για να λησμονήσουν την πατρίδα τους. Τους έδωσε να πιούνε, τους έκτύπησε με το ραβδί της και άφού τους έκανε χοίρους — με τα φάρμακα, το κρασί και την όμορφιά της — τους έκλεισε στο χοιροστάσιο, κτηνάδες δούλους της φλογεράς της προσωπικότητας.

Ένας άπ' όλους που δεν άκολούθησε τους άλλους και δεν ύπέκυψε στην σαγήνη της, γύρισε στην άκτι όπου ήταν άραγμένο το καράβι τους, και άνεκοίνωσε στον άρχηγό την άπίστευτη είδηση. Ο Οδυσσεύς ώπλισθηκε με τα όπλα και την δύναμη της ψυχής του, πήγε στην Κίρκην και αυτή τον έβαλε να καθήση σέ θρόνον μ' άσημένια καρφιά, του έδωσε να πῇ από χρυσό ποτήρι, όπου είχε ριγμένο κρασί άνακαμένο με μυστηριώδη της φάρμακα, άλλ' ούτε αυτά, ούτε το μισόγυμνο θαύμα του ούρα νίου κορμιού της, δεν κατωρθάσανε να του προκαλέσουν τις σκέψεις εκείνες που θα τον έκαναν χοίρον. Ο Οδυσσεύς, νικητής των φίλτρων και της κραιοιού και περιφρονητής της όμορφιάς και των λόγων της, την άπάθησαν άπειλώντας την παντοδυναμία της. Έκπληκτη εκείνη γονάτισε μπροστά στον πανίσχυρον και άγκαλιάζοντας τα γόνατά του, άνακάτωσε τους λυγμούς με τα λόγια της:

— Ποιός είσαι και από πού έρχεσαι; τούλεγε. Πού είνε η πόλις και οι γονείς σου; Θαυμάσιμος με κατέγνε, γιατί, ενώ ήπιες τα φάρμακά μου δεν ύπέκυψες, μοναχός σου από ό

ΜΕΤΑΞΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΘΥΔΥΛΟΥ

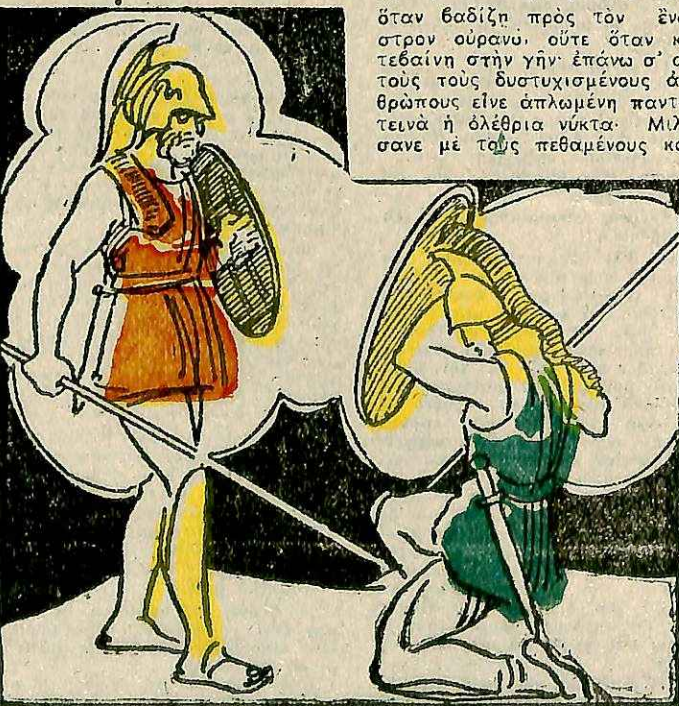

ΤΗΛΕΓΟΝΟΣ

λους όσοι τα πήρανε. Βάλε το έξος στη θήκη του και άς άνεδοῦμε, άγαπημένοι και έρωτευμένοι, σκιάδα δική σου ή βασίλισσα εγώ, ύποταγμένη στην άκαταίκητη θέλησι και το μεγαλείον σου...

Θεραπαινίδες, γεννημένες άπό κήνες και άλση, και ιερούς ποταμούς, τριγύρισαν τον μολακωμένον κατακτητήν να του προσφέρουν τις ύπηρεσίες τους, ενώ ή Κίρκη, ύποχωρώντας στην άξίωσιν του πήγε και έφερε τους σαν χοίρους συντραγουδά με την άραια φωνή της, ενώ ύφαινε στον άργαλειόν άθανάτων ύφανμα και της έφώναξαν να βγῇ, την καλέσανε να άνοιξη και εκείνη προθυμοποιήθηκε να τους μπάση μέσα. Τους έβαλε να καθίσουν σ' άνάκλινα και σέ θρόνους, και τους προσέφερε να φάνε έλεκτάα φαγητά, τα όποια όμως άνακάνανε με όλεθρια γιατρικά, για να λησμονήσουν την πατρίδα τους. Τους έδωσε να πιούνε, τους έκτύπησε με το ραβδί της και άφού τους έκανε χοίρους — με τα φάρμακα, το κρασί και την όμορφιά της — τους έκλεισε στο χοιροστάσιο, κτηνάδες δούλους της φλογεράς της προσωπικότητας.

Ένας χρόνος έπέερασε. Η Κίρκη άνέβασε τον Οδυσσεά στους ούρανοῦς της άγάπης, αλλά και τους έδειξε τον δρόμο ποῦφερνε στον Άδην! Όταν εκείνος, νοσταλγώντας της έθύμισε την ύπόσχεσί της ότι θα τον έστελνε στην πατρίδα του, ή έρωτευμένη βασίλισσα των ανθρώπων και της φύσεως, του άπήντησε πως και αυτό θα τώκανε, αν πρίν κατέβαιναν

στον Άδην. — Όταν περάσης διά μέσου του Όκεανού — του προσέθεσε — θα φθάσης στην χαμηλή άκτῃν όπου τα άλση της Περσεφόνης, οι άγριόλευκες και οι άκαρπες ιτιές. Θα άράξης έπάνω στη θάλασσα με τους θαβείς στρωβίλους και μοναχός θα πῇς στο μουχλιασμένο σπῆτι του Άδην. Εκεί εχύνονται στον Άχέροντα με τρομερό θου ητό ο Πυριφλεγέθων και ο Κωκυτός που πηγάει εκ της Στυγός. Εκεί να σκάψης λάκκον έως ένα μέτρο και άφού θα σιάσης να καλέσης τα άσθενη κράνια των πεθαμένων, καλώντας τους βεβήδους στο ταξίδι σου. Και όταν ο Τειρεσίας σου πῇ πως θα γυρίσης, φέγεις τότε πολυμήχανε βασίληά από την άγκαλιά μου να πῇς στην πατρίδα σου...

Και ο Οδυσσεύς έξεκίνησε για κείνο το όνειρο του τρώμου, με το πλοίον της φαντασίας του, όπου άνεβασμένη, χωρίς να φαίνεται ή θεά Κίρκη που ένέπνεε φόβον με την άγάπην της, τους παρακολουθούσε ίκετευοντας τον Έρωτα να καταποντίση το σκάφος του χορισμού.

Έδυσεν ο ήλιος και έσκοτεί νιασαν οι δρόμοι, όταν το καράβι τους έφθασε στα πέρατα του Όκεανού, στην χώρα των Κιμμερίων, άνδρών σκεπασμένων με όμίχλη και σννεφα, που δεν τους βλέπει με τις όκτίνες του ο ήλιος ποτέ, ούτε όταν βαδίζει προς τον ένα στρον ούρανοῦ, ούτε όταν κατεβαίν στην γῆν έπάνω σ' αυτό τους δυστυχισμένους ανθρώπους είνε άπλημνη παντοτεινά ή όλέθρια νύκτα. Μιλήσανε με τους πεθαμένους και

άκούσανε τις συμβουλές και τους φόβους των, ξαναγύρισαν στη γῆ, αλλά δεν έτολήσανε να ξαναδοῦνε την Κίρκη. Οι άνθρωποι που μοναχά αύτοι κατεβήκανε στον Άδην χωρίς να πεθάνουν, εκείνοι που μπόρεσαν να ξεφύγουνε την σαγήνη, τους θυμούς και τους δόλους της Κίρκης, φύγανε μακριά από την επικίνδυνη όμορφιά τη δική της και των άνακτρων της, και ο Οδυσσεύς, ύστερα από άμέτρητους κινδύνους και περιπέτειες, έφθασε στην πατρίδα του, όπου έξων τώσε τους μνηστήρες του θρόνου και της γυναίκας του και έζωσε με τον έρωτα της Πηνελόπης και του γιου του Τηλέμαχου, μέσα στην όποιαν έλησμόνησε την Κίρκην και την άγριότητα της άγάπης της.

Άφησε όμως στο μακρινό νησί της γυναίκας των φλογεράν πόδων το γέννημα του όλιγοχρόνιου, μα παράφορου έρωτα, ένα ξανθό καλλιτέχνημα των Τηλέγονων, που μετά χρόνια πολλά έπέτελεσε άδελά την έκδίκησι της μητέρας του και την κατάρτα των αντίπαλων του πατέρα του.

Θελκτικό λιονταράκι του άνθισμένου παράδεισου των μητρικών λειμώνων ο Τηλέγονος, το παιδί της Σαγήνης και της Γενναϊότητας, έγαλουχηθήκεν από την φαρμακευτική μάνα του με την κακίαν της έκδικής σews εναντίον παντός ξενικού και πρό παντός εναντίον των κατοίκων της Ιθάκης και των γειτόνων της.

Η Κίρκη, που νικήθηκε όταν είδε για πρώτη φορά τον Οδυσσεά και έξευτείστηκε όταν εκείνος την έγκατέλειψε, δεν θέλησε να λησμονήση τον πατέρα του παιδιού της. Η φιλοτιμία ήταν δυνατότερη άπό την άγάπη της. Και έξο, ποστέλλοντας τις κατάρτες της προς τον φευγάτον πολεμιστήν, ένεστόλαξε στην νεαρή ψυχή του παιδιού της το δηλητήριο της κακίας της, σκληροίον τάς τινε στην διάπραξι κάθε κακούργηματος. Γιατί ή γυναίκα που είχε δαμάσει λιοντάρια, δεν μπόρεσε να δαμάση τον έαυτό της.

Ο καιρός περνούσε, αλλά δεν έμαλάκανε την ψυχή της. Ο χειμώνας του χρόνου άρχισε να λευκαίνη τους θησαυρούς των παλίων της, άλλ' όχι και να κρυώνη την θερμότητα των αισθημάτων της. Η γυναίκα που αισθάνθηκε τόσους άσβεστους πόθους, αλλά μία μοναχή άγάπη, δεν λησμονούσε τον Οδυσσεά και την τιμωρίαν του. Μαζί με τον Τηλέγονον έμεγάλωνε και ή επίδα της έκδικής σews. Και όταν εκείνος, δυνατός, έφηρος πια, είχε ξεπεράσει τον άνδρειον πατέρα του εις δύναμιν και γενναϊότητα, ή θεόμορφη Κίρκη τον έξαπέστειλε προς την μακρινήν χώραν του Οδυσσεώς να ληλατήση τους θησαυρούς της, όπως εκείνος είχε πληγμένη την φιλειτιμίαν της. Και το γέννημα του πόθου της έναρκαζε Όμορφιάς, άδηνώντας γρήγορα καρδιά και τολμήρους συντρόφους άποβιβάσθηκε ένα πρῶτῳ στη χώρα του άγνωστου σ' αυτόν

πατέρα του.

Την εύχυστα του Οδυσσεώς άνακάτεψε με δηλητήριο ό χρησμός ότι έπρεπε να φυλάγειται από τον γιό του. Έναν ήξερε και αυτός ήταν ο Τηλέμαχος. Άλλ' αυτό το παιδί της πρώτης άγάπης του τον έλάτρευε. Και εκείνος επίσης τον περιέβαλλε με τους θησαυρούς της στοργής του. Έπρεπε λοιπόν να δυσπιστή προς αυτόν; Η άφοσίωσί του ήταν ψεύτικη και πλαστή ή άγάπη του;

Στις όρες της βασανιστικής του ξαγρυπνιας ο ένδοξος βασιλῆας μάτια προσπαθούσε να μαντεύση την λύσιν αυτού του τρομερού χηρῶν και άρες περνούσε πικραμένος θαβεία με την σκέψιν ότι έπρόκειτο να πεθάνη από το χέρι αυτού που έλάτρευε.

Τίποτε όμως δεν έδειχνε ότι ο γιός της Πηνελόπης είχε τέτοιους σκοπούς και αυτό τον άνάγκασε να γυρεύη από τους θεούς την έξηγησι του χηρῶν, όταν ένα πρῶτῳ άποβιβάσθηκε στο νησί τους μία όμάδα ξένων πειρατών, που έπεδόθηκε στη ληλασία των σπιτιών και των θησαυράν.

Ο Οδυσσεύς που δρισκότα νε στα κτήματά του μακριά, σ' αυτή την άπροσδόκητη είδησι, έτρεξε μέσα στην πόλι, έφόρεσε την βαρεία πανοπλία του, έπήρε το άλάνθαστο τόξο και το θαρῶ σταθί του και έτσι τρομερός σαν όπας τότε που έθέρριζε τις τάξεις των Τρώων, έγκηκε στην πόλι, όπου ή άντιστάσις των δικών του είχε καμφθῇ στην όρμητικότητα των πειρατών.

Η έμφάνισίς του έθέρμανε τις πτοημένες ψυχές των ύπηκόων του και ή γιγάντια κορμωσαστία του προκαλέσε τρομόν εις τους έχθρούς. Κορμιά έσωρίζοντο στο στριφνύσμα του σπαθιού του, οίαιμας ακολουθούσανε κάθε του τόξου, ο παγκός άρχισε να ταρασση τις τάξεις των ξένων και ο Τηλέγονος, άνήλικος για κείνο το άποτέλεσμα, έτρεξε να μετρήσει με τον άνθρωπον που δεκάτισε την δύναμίν του.

Και κεί μέσα στο σκοτάδι της νύκτας πατέρας και γιός — εκείνος που έρχότανε και ο άλλος που έφευγε — ριχτήκανε σέ μία άγρια πάλη, μεγαλοπρεπή μα τρομερή, σέ μία πάλη γιγάντια, όπου ή δύναμη που έσβυνε κι αυτή που μεσουρανούσε, ισόπαλες στην διεκδίκησι του θανάτου και της ζωής, δίνανε στον κατέπληκτο θεατή να καταλάβη πῶς είχανε την ίδια αρχή και να φοβήθῃ πῶς θα είχαν το ίδιο τέλος.

Η πάλη των δυό λιονταριών διήρκεσε πολύ, αλλά ή τύχη εύνόησε την νεότητά. Ο Οδυσσεύς έπληγώθηκε, άλλ' ο Τηλέγονος δεν τον έσκότωσε. Έσκυψε να τον δῇ και στο φῶς των δαδών που προσκομισθήκανε, πατέρας και γιός κутτα χόθηκαν.

Όμοιοι σέ όλα, καταλάβαινε την αλήθεια και άγκαλιωθήκανε κλαίγοντας, άλλ' αυτή ή μετάνοια δεν έσταμάτησε τον δρόμο της Μοίρας.

Ο Οδυσσεύς, νωθώνοντας τους πιο φρικτούς πόνους από το δηλητήριο του σπαθιού του παιδιού που πέθανε τον μαρ

ΔΙΣΤΗΜΑΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΒΡΑΔΥΑ

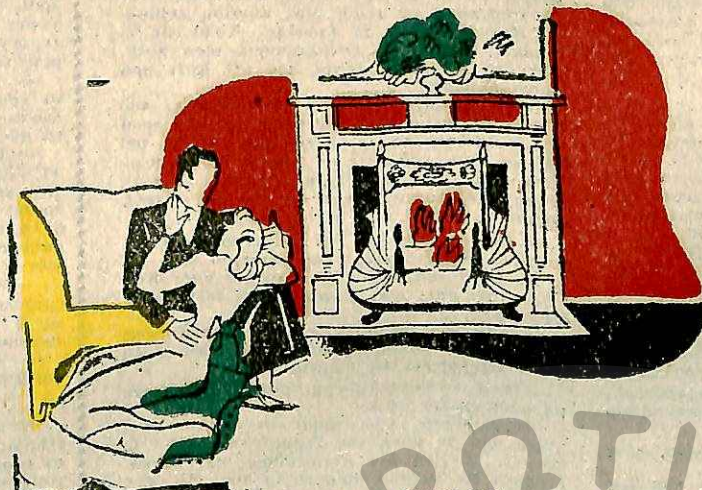
Πρωτοχρονιάς

Υπό ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

(Πρόσωπα: Ο Πέτρος και ή Νίνα. Είνε παραμονή Πρωτοχρονιάς. Κοντεύουν μεσάνυχτα. Ο Πέτρος και ή Νίνα κάθονται κοντά στο τζάκι της τραπεζαρίας, εκείνος σέ μία θαβεία πολυθρόνα, εκείνη χαμῶ, έχοντας άκουμπισμένο το κεφάλι της στα γόνατά του.)

ΠΕΤΡΟΣ: Άπόψε είνε ή έκτη Πρωτοχρονιά που γιορτάζουμε μαζί. Νίνα, από τον καιρό που πανδρευθήκαμε.

ΝΙΝΑ: Και ή πρώτη που γιορτάζουμε μόνοι. Θυμάσαι, αλήθεια, τί γινότανε τις άλλες πρωτοχρονιάτικες βραδιές στο σπίτι μας; Σωστό πανηγύρι. Δεν μπορούσες να κυκλοφορήσης άπό την πολυκοσμία.

ΠΕΤΡΟΣ: Ναι. Έρχονταν όλοι οι γνωστοί και οι φίλοι, για να χαιρετήσουμε μαζί την είσοδο του καινούργιου χρόνου.

ΝΙΝΑ: Ένώ έφέτος...

ΠΕΤΡΟΣ: Έφέτος καθένας μένει στο δικό του σπίτι και χαιρετά την είσοδο της νέας χρονιάς υπό αυστηρόν ινκόνντο. Άλλοι σκέπτονται την δυσκολία της συγκοινωνιάς, άλλοι να φιλά που έπρεπε να είχαν άποφασίσει για το πράσινο τραπέζι και οι περισσότεροι συλλογίζονται με κάποια μελαγχολία την άναπόφευκτη απουσία της βασίλισσας των κουρμπιέδων και των άλλων γλυκισμάτων που βρίσκονταν σέ μικρά θουά έπάνω σ' ο τραπέζι. Και αυτός είνε ο σοβαρότερος λόγος που τους κάνει να μη μάς χτυπήσαν την πόρτα άποψε.

ΝΙΝΑ: Όπωσδήποτε δεν είνε άσχημα και έτσι που είμαστε άποψε. Μοιάζουμε σαν ένα τρυφερό έρωτευμένο ζευγάρι που λησμονήθηκε από τον κόσμο στην ήρεμη εύτυχία του.

ΠΕΤΡΟΣ: Ναι, έτσι είνε. Νίνα. Και θα περάσουμε μία πρωτοχρονιά που του παρεσκεύασε μία φλογερή άγάπη που περιφρόνησε...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

τοχρονιάτικη βραδιά χωρίς δάκρυα και σκηνές.

ΝΙΝΑ: Τί θέλεις να πῇς; ΠΕΤΡΟΣ: Μα δεν πιστεύω να τῶχης ξεχάσει. Κάθε πρωτοχρονιάτικη βραδιά χωρίς δάκρυα το θυμάμαι, γιατί κάθε χρόνο έφρόντιζες να μου άναβώνησιν αυτή την έντύπωσι — έκλεινε για σένα με τα εϊώνια δάκρυα που σου έφερνε ή άδιόλογητη ζηλοτυπία σου. Σαν οικοδεσπότης, ήμουν βέβαια ύποχρεωμένος να περιποιούμαι τα θηλυκά που τιμούσαν το τραπέζι του φαγητού και το τραπέζι του μπουκαρά. Ένα χαμόγελο, ένα κομπλιμέντο, ένας χορός με λίγο σφίξιμο που δεν καταλάβαινα κι' εγώ — σου το όρκίζομαι — πῶς γινόταν πῶς δυνατό από τον κανονικό σουδιναν πάντα την άφορμή για να φαντάζεσαι ότι σου έτοίμαζα άπιστίες για τον καινούργιο χρόνο... Και πάντα έξέσπαγες σέ δάκρυα.

ΝΙΝΑ: Έχνῶς πῶς αυτές τις τυπικές περιποιήσεις, όπως τις λές, τις έκανες μόνο στα όμορφα θηλυκά...

τῆς οι Ιστορίες σβύνουν με τον χρόνο που φεύγει.

ΝΙΝΑ: Ναι. Άλλά με κάθε χρόνο που φτάνει, έρχονται και καινούργιες Ιστορίες, που σβύνουν και αυτές, για νάρθουν άλλες.

ΠΕΤΡΟΣ (χαϊδεύοντας τα μαλλιά της): Για μένα μία Ιστορία μένει άσβυστη για πάντα, που άνανεώνεται, κάθε χρόνο. Η δική μας Νίνα. Και όποψε θάθελα να τη γιορτάσω με χωρίς ζήλειες, χωρίς δάκρυα, χωρίς τσακώματα. Ίσως θα είνε ή μόνη Πρωτοχρονιά που θα περάσουμε έτσι μόνοι, οι δύο μας, ξεχασμένοι από τον κόσμο και τις κακιές του. Και πρό παντός, χωρίς φιλιές στις ζένες γυναίκες.

ΝΙΝΑ: Εγώ μία φορά, σου λέω την έπιθυμία μου. Θα ήθελα κάθε Πρωτοχρονιά να την περνούμε έτσι.

ΠΕΤΡΟΣ: Πρέπει όμως να χῆς ύπ' όψει σου πῶς ή έπιθυμία σου αυτή είνε δεμένη με τη δυστυχία της ανθρωπότητος.

ΝΙΝΑ: Μου είνε αδιάφορο. Φθάνει να σέ νοιώθω έντελῶς δικό μου.

ΠΕΤΡΟΣ: Τί έγωίστριες που είσαστε εσείς οι γυναίκες. Για να ίκανοποιήσετε ένα καπρίτσιο σας, μπορείτε να θυσιάσετε τον κόσμο όλόκληρο.

ΝΙΝΑ: Ίσως νῶχης δική. Δεν έχομε, βλέπεις, τον δικόν σας άλτρουισμό που έπεκτείνει ται ως τα χείλη των γυναικών...

ΠΕΤΡΟΣ: Άπόψε όμως ο άλτρουισμός μου θα έπεκταθῇ μόνο στα δικά σου. Και ή στιγμή πλησιάζει. Δώδεκα παρά λεπτό. Έλα να παρακολουθήσωμε τους χτύπους του ρολογιού.

ΝΙΝΑ: Ένα... δύο... τρία τέσσερα... δευτερόλεπτα... δεκά... δέκα πέντε.

(Κυττάζουσαν οι δύο το ρολόι. Ξαφνικά σβύνει για μία στιγμή το φῶς. Ο Πέτρος άγκαλιάζει και φιλεί τη Νίνα.)

ΠΕΤΡΟΣ: Χρόνια πολλά, άγάπη μου!

(Την φιλεί πολλές φορές.)

ΝΙΝΑ: Μα γιατί άπόψε τόσα φιλιές;

ΠΕΤΡΟΣ: Είνε και για τις άλλες που δεν ήρθαν άποψε.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Είνε πολλοί που γίνονται ένοχλητικοί από φέθο μονάχα μήπως φαθούν αδιάκριτοι.

Η τέχνη που δεν επιδιώκει να κάνει άνώτερη τη ζωή και έστω χείστερα τα άτομα, δεν έχει κανένα λογο ύπαρξέως.

Νέος είνε εκείνος που έχει μία πρόχειρη άπόφωσι για όλα τα ζητήματα. Από τη στιγμή που θα σπηλημώσῳ όλο ό κόσμος θα άρχισιν να διατάχῃ και να λεπτολογῇ, πᾶσι τῶς εγίνωσαν και άς μην έχῃ μία άσπρη τρίχα.

Για τις γυναίκες φίλη είνε εκείνη που στη λύπη τους θα μπορέσῃ αλλῶς να τις παρηγορήσῃ, για τους άνδρες όμως φίλος είνε εκείνος που όταν έχῃ ανάγκη χρημάτων, θα τους δώσῃ.

ΠΕΤΡΟΣ: Έλα, άσε τώρα αυτές τις άνόητες ζήλειες. Αύ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΠΟΝΕΜΕΝΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

μπορούσα εβένια να πάω πάλι ό-
πριέτρια
— Στην πρώτη του μνήνη δεν εί-
χα να πληρώσω τα δίδακτρα της
Λίλιας.
— Πήγα στο σχολείο και δικαιο-
λογήθηκα. Μου είπαν ψυχρά ότι
θα με περιμένουν. Έκαναν όμως
κάποιον υπαινιγμό στη Λίλια.
— Όταν είδα τη Λίλια την Κυ-
ριακή, έτρεμα. Τό ύφος της ή-
ταν παράξενο. Τα δάκρυα έτρεμου
λαζαν στα μάτια της. Μόλις ε-
φθάσαμε σπίτι, μου φώναξε με
κλάματα:
— Θέλα!... Γιατί μου τό-
κανες αυτό;... Γιατί μ' έφερες
σε τόσο δύσκολη θέση;
— Ετρώμα.
— Τι θέλεις να πής, Λίλια;
— Στο σχολείο... μου απο-
κρίθηκε με αναφυλλήματα... Στο
σχολείο μουδίζαν μία περιφρόνη-
σι που με πλήγωσε θαθεία...
Δεν έπληρωσα τα δίδακτρα...
Και η διευθύντρια ξέρει ότι εί-
σαι θαερίνα και ότι σ' έπαισαν
γιατί γέρασες... και τάνουσε κα-
ποια συμπαθήτρια μου που μου
τάλεγε... Και τώρα το ξέρει ό-
λο το σχολείο.
— Ήταν δυστυχισμένη. Έγώ
την έκντταξα και δεν ήξερα πώς
να την παρηγορήσω.
— Επρέπε όπωσδήποτε να κατορ-
θώω να ζήσω της είπα επί τέ-
λους.
— Όταν είχα λεπτά, έπληρωνα
τα δίδακτρα σου τακτικά... Τω-
ρα, τι θέλεις να κάνω;
— Μά δέ νέχεις τίποτα; μου
έπέμεινε. Καμμία οικονομία...
— Η συζήτηση αυτή, Έρνέστο,
ήταν μία από τις πιο θλιβερές
της ζωής μου.
— Έβλεπα στα βάθη της ψυχής
της κόρης μου κάποιο παράπονο.
Τό αιδώνιο παράπονο που είχε α-
πό μικρή... Και δεν άργησε να
μου πετάξει με λυγμούς:
— Γιατί να μου τό κάνη αυτό
ό Θεός έμένα;... Γιατί να μην έ-
χω τη μητέρα μου;
— Όταν μουλεγε αυτό τα λό-
για, παρέλπα ολόκληρη... Την
πήρα στην άγκαλιά μου και της
είπα:
— Κουτό!... Δεν καταλαβαί-
νεις πώς σ' αγαπάω σαν μητέρα;
Δεν καταλαβαίνεις πώς δη μου
τη ζωή τη θυσιάζω για σένα;
— Η Λέξις αθυσία την έπειρα
ξε πάλι.
— Όχι, όχι μου έφώναξε.
Δεν θέλω να θυσιάζομαι πιά για
μένα... Δεν θέλω να ξαναπαύω
στο σχολείο... Ντρέβομαι... Δεν μπο-
ρώ να πάω αν δεν πληρώσω τα
δίδακτρα... Θέλω να έρνασθώ.
Σήμερα κίλλας θα πάω να βρώ
δουλειά...
— Εφυγε ξαφνικά από τό σπίτι
μας, τρέχοντας σαν τρέλλι.
ΕΙΚΟΣΙ ΚΟΥΒΕΤΑ ΚΙΝΙΝΗ

— Την έφώναξα έτρενα πίσω της
στις σκάλες, αλλά δεν την έπρό-
λαβα.
— Στην αρχή δεν έβαλα κακό
στό νού μου. Όσο περνούσε όμω-
ς ή ώρα και δεν την έβλεπα να
γυρίζει, κάτι κοδόναν μέσα μου.
Παραγοριόμουν με την ιδέα πώς
δεν ήταν κανένας σοβαρός κίνδυ-
νος. Ήλπιζα πώς θάκανε καμιά
απόπειρα να βρή δουλειά και θα
έγυριζε σε λίγο απογοητευμένη
και μετανιωμένη. Αλλά ένύχτω
σε και δεν είχε γυρίσει.
— Ετιλέφωρνα στο σχολείο
της, δεν είχε πάει ούτε εκεί. Τό
τε μου ήλθε σαν τρέλλα. Ήταν

πιά άργα όταν έτοιμαζόμουν να
βγώ έξω, να πάω στην άστυνο-
μία. Τότε άνοιξε ή πόρτα... Αχ,
Έρνέστο! Δεν θα την έχασώ ποτέ
έκείνη τη στιγμή. Είδα μία Λίλια
άγνώστη. Τα μάτια της ήταν πε-
λώρια, τρομαγμένα, τα χείλη της
κέρνα. Έτρενα κοντά της.
— Τι έπαθες; τη ρώτησα. Πού
ήσουν;
— Δεν θα σου πώ τίποτε, μου
αποκρίθηκε άγρια. Δεν έχω να
σου πώ τίποτα. Θα καταλάβεις τι
έκανα σήμερα.
— Ό νού μου πήγε σε κακό.
— Λίλια, της έφώναξα. Πές
μου άμέσως πού ήσουν, γιατί αλ-
λοίως είμαι ίκανή να σε χτυ-
πήσω.
— Τα λόγια μου ήσαν σκληρά, έλ-
λα αυτά την έσωσαν. Φρενασμέ-
νη, πεσμένη που της έκανα
παρατήρηση, μου μαρτύρησε τό
φοβερό μουσικό της.
— Μου είπε:
— Τό ξέρω πώς θέλεις να με
χτυπήσης. Τό ξέρω πώς θαρρέθη-
κες να κάνη θυσίες για μένα.
Γι' αυτό άκριβώς έκανα ό,τι εί-
κανα.
— Πάλι δεν καταλάβαινα. Και
στό τέλος μου έφώναξε μ' ένα ό-
φο παθιδικά θριαμβευτικό:
— Πάνε να θάσωνά σου με μέ-
να, θεία. Άλγες ώρες άκόμα υπο-
μονή. Και έπειτα δεν άρχισε ά-
ναγκη να έρναξομαι για μένα.
Θα πεθάνω.
— Την άρπαξα στα χέρια μου.
— Τι είναι αυτό που λές; της
έφώναξα.
— Και αυτό, γελώντας νευρικά,
μου είπε:
— Δεν τό πιστεύεις;... Κύτ-
ταζε αυτά τα δυο σωληνάρια κι
νίνη άδειάει. Κατάπια είκοσι
κουβέτα κινίνη.
— Έρνέστο, Δεν μπορώ να σου
διηγήθώ όλες τις λεπτομέρειες
της φρικτής εκείνης νύχτας. Την
πήλα με τό στανιδό στο νοσοκο-
μείο. Άλγω - Άλγω άρχισε να
αισθάνεται πόνους στο στομάχι.
Ευτυχώς όμως δεν ήταν πολύ άρ-
γιά. Την έσωσαν από τα δόντια
του Χάρου.

— Την άλλη μέρα όμως, σαν
πιά κατάλαβα και μοναχή της
πώς έπέρσες ό κίνδυνος δεν έβλε-
πε καμμία χαρά. Είχε παραβή ή
καρδιά της. Έβλεπε τη ζωή μου
ρη. Και ένώ, ή δυστυχία, πώς να
της δώσω θάρρος; Τι να της ύ-
ποσχθώ;
— Τότε μου ήλθε μία έμπνευσις.
Έκεί πού την έδοκίμασα να ντυ-
θώ, καθώς σηκώνονταν από τό κρε-
βάτι της είπα. Έτσι, σαν να μου
όνηγόρευε καμμία ξένη δύναμις να
της πώ αυτό τα λόγια.
— Λίλια, έφείρε, τί έσκέφθη-
κα; Έγώ, μέσα μου δεν έπίστευα
καθόλου στην τύχη μου. Η Λί-
λια όμως κοκκίνισε από ένθουσια-
σμό και έλπίδα. Πρώτη φορά στη
ζωή της αυτή θα άγόραζε λαχείο.
Πήρε φατί. Τα μάτια της πού
ήταν σαν σθυσμένα ως έκείνη τη
στιγμή, έζώφωσαν.

— Επήγαμε μαζί και άγοράσα-
με τό λαχείο. Και με την έλπίδα
αυτή την έπεισα να πάη πάλι στο
σχολείο και να κινή υπομονή τις
είκοσι μέρες που μεσολάβησαν
ως την κλήρωσι του λαχείου.
— Τι είκοσι αυτές ημέρες, έγώ
ήμουν πού πεθαμένη παρά ζωντα-
νή. Καταλάβαινα πολύ καλά πώς
δεν θα κερδίζαμε τό λαχείο, ή
Λίλια θα τόποιρνε πολύ κατάκαρ-
δα. Δεν ξέρω τί έπακόλουθα θα
μπορούσε νάχη ή απογοήτευσις
της αυτή Παρακαλούσα νύχτα
μέρα τον Θεό. Και φαίνεται πώς

με τό λαχείο. Και με την έλπίδα
αυτή την έπεισα να πάη πάλι στο
σχολείο και να κινή υπομονή τις
είκοσι μέρες που μεσολάβησαν
ως την κλήρωσι του λαχείου.
— Τι είκοσι αυτές ημέρες, έγώ
ήμουν πού πεθαμένη παρά ζωντα-
νή. Καταλάβαινα πολύ καλά πώς
δεν θα κερδίζαμε τό λαχείο, ή
Λίλια θα τόποιρνε πολύ κατάκαρ-
δα. Δεν ξέρω τί έπακόλουθα θα
μπορούσε νάχη ή απογοήτευσις
της αυτή Παρακαλούσα νύχτα
μέρα τον Θεό. Και φαίνεται πώς

με τό λαχείο. Και με την έλπίδα
αυτή την έπεισα να πάη πάλι στο
σχολείο και να κινή υπομονή τις
είκοσι μέρες που μεσολάβησαν
ως την κλήρωσι του λαχείου.
— Τι είκοσι αυτές ημέρες, έγώ
ήμουν πού πεθαμένη παρά ζωντα-
νή. Καταλάβαινα πολύ καλά πώς
δεν θα κερδίζαμε τό λαχείο, ή
Λίλια θα τόποιρνε πολύ κατάκαρ-
δα. Δεν ξέρω τί έπακόλουθα θα
μπορούσε νάχη ή απογοήτευσις
της αυτή Παρακαλούσα νύχτα
μέρα τον Θεό. Και φαίνεται πώς

με τό λαχείο. Και με την έλπίδα
αυτή την έπεισα να πάη πάλι στο
σχολείο και να κινή υπομονή τις
είκοσι μέρες που μεσολάβησαν
ως την κλήρωσι του λαχείου.
— Τι είκοσι αυτές ημέρες, έγώ
ήμουν πού πεθαμένη παρά ζωντα-
νή. Καταλάβαινα πολύ καλά πώς
δεν θα κερδίζαμε τό λαχείο, ή
Λίλια θα τόποιρνε πολύ κατάκαρ-
δα. Δεν ξέρω τί έπακόλουθα θα
μπορούσε νάχη ή απογοήτευσις
της αυτή Παρακαλούσα νύχτα
μέρα τον Θεό. Και φαίνεται πώς

με τό λαχείο. Και με την έλπίδα
αυτή την έπεισα να πάη πάλι στο
σχολείο και να κινή υπομονή τις
είκοσι μέρες που μεσολάβησαν
ως την κλήρωσι του λαχείου.
— Τι είκοσι αυτές ημέρες, έγώ
ήμουν πού πεθαμένη παρά ζωντα-
νή. Καταλάβαινα πολύ καλά πώς
δεν θα κερδίζαμε τό λαχείο, ή
Λίλια θα τόποιρνε πολύ κατάκαρ-
δα. Δεν ξέρω τί έπακόλουθα θα
μπορούσε νάχη ή απογοήτευσις
της αυτή Παρακαλούσα νύχτα
μέρα τον Θεό. Και φαίνεται πώς

— Επερίμενα να δημοσιευθώ
στην έφημερίδα ή κλήρωσις εκεί-
νη την ημέρα όταν άνοιξε ή
πόρτα και ή Λίλια άρνησε μέσα
σαν σίφουνας. Άρχισε να με
στριφογυρίζει, να με φίλη, να κά-
νι σαν τρέλλι.
— Πήγα εκεί πού έκληρώνον-
ταν τα λαχεία, μου φώναξε και
γοντας και γελώντας μαζί. Έκεροί
σάμε έκατό χιλιάδες φράγκα.
— Παραλήρουμε από τη χαρά
της. Έπιασε όνειρα τό ένα έ-
πάνω στο άλλο. Όλα παιδιάτι-
κα.

— Πρώτα μουλεγε, να πλη-
ρώσης τα δίδακτρα στο σχο-
λείο. Έπειτα, να δώσω σε κα-
νέναν φίλο κανά δυο χιλιά-
δες. Έπειτα ν' άγοράσω μου-
σάνια...
— Έγώ όταν ήούχασε λιγάκι
της έταξα για δώρο όταν θα έ-
τελείωνε τό σχολείο, να πάμε στη
Βρετανία να περάσωμε λίγον και
ρό για έξοχη.
— Τα άλλα πιά, τα ξέρεις σχε-
δόν, Έρνέστο. Έγώ άλλαξα άμέ-
σως σπίτι και άνάσανα. Έπέρα-
σα αλήθεια ημέρες σχετικά ευτυ-
χισμένες. Η Λίλια ήταν πάντα
τρυφερή μαζί μου τον τελευταίο
καιρό. Πάντα γλυκεία και κα-
λή.

ΕΙΔΥΛΛΙΟ...
— Ετελείωσε τό σχολείο, με τό
καλό. Και ήρθε ή γνωριμία της
με σένα. Έρνέστο. Από την πρώ-
τη φορά πού σε συναντήσαμε τυ-
χαία, σε κείνη την έκδρομη στο
σχολείο, έχρηματίζαμε για σένα
την καλύτερη ιδέα. Στα μάτια
σου έδιάβαινα εκείνο που μάταια
ζητούσα, κορίτσι να διαβάσω
στο τέλος του Μαρόλο Ρενώ. Την ά-
γνότητα την πύτι. Ένώ έτρεμα
με την ιδέα πώς ή κόρη μου μπο-
ρούσε να έρωτευθώ όταν σε είδα
ζώντα, δεν έφοβήθηκα. Ήξερα
πώς θα ήταν έκανες ευτυχισμένη.
Και από την έμπειρία, την
ένδοξη μου, αυτό τό νεανικό
της έδούλιο. Μου τα μαρτυρούσε
όλα με θάρρος. Και ποτέ έβλε-
πώσασε. Και πότε έρχονταν με
ζι σου, σίς έκδρομολύσεις ποικί-
νες για να ζωγραφίζης. Ήμου-
ν τόσο ευτυχισμένη. Έρνέστο...
— Τη πρώτη φορά πού έβλεπα
θα ήμασταν στην ψυχή της Λίλιας.
Και ή ψυχή αυτή ήταν άγνη και
δρμητική, παρνετική, άλλα και
φλογερή.

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Την πήγες, καθώς θυμάσαι,
στούς γονείς σου. Η Λίλια φαί-
ναι και αυτή ένθουσιασμένη από
την άγάπη που της έδειξαν.
Δεν προφθάσαμε όμως να χαρού-
με. Έρνέστο, την ευτυχία μας
ρω πούος Θεός, τον έστειλε στο
εφημέριο χαριούδακι της Βρετα-
νίας. Κάποιος Θεός πού ένόμιζε
ζωή μου και θέλησε να με τιμωρή-
ση και άλλο. Από την πρώτη σι-
γή πού άντικρουήθηκαν ή Λίλια κι
ό Κλώντ Ρενώ, κατάλαβα πώς
κάτι θα συνέβαινε. Η ματιά του
ήταν ματιά σίγουρου κατακτήτη.
Και αυτή έκάλυπτε...
— Ω, πώς
την κατάλαβα!... Δεν μπορούσε
να καταλάβω τό μάτια της. Κι
όλο έκκοκκίνιζε... Σε δυο μέρες,
μου άπολόγησε πώς κάτι παρ-
ξένο συμβαίνει μέσα της. Άρ-
χι σε να σου φέρεται ένόνα ψυχρά.
Κατάλαβα πώς έκινούνταν ή ά-
γία ψυχή... Και με κίνδυνο να
δυσχερατισθώ, σε κάττηρα προ-
στικά. Αλλά ό Ρενώ είχε επί-
σημάνει τό θέμα του. Δεν μπο-
ρούσε πιά να του εφευρίσκω
κατάλαβα πώς έκινούνταν ή ά-
γία ψυχή... Και με κίνδυνο να
δυσχερατισθώ, σε κάττηρα προ-
στικά. Αλλά ό Ρενώ είχε επί-
σημάνει τό θέμα του. Δεν μπο-
ρούσε πιά να του εφευρίσκω
κατάλαβα πώς έκινούνταν ή ά-
γία ψυχή... Και με κίνδυνο να
δυσχερατισθώ, σε κάττηρα προ-
στικά. Αλλά ό Ρενώ είχε επί-
σημάνει τό θέμα του. Δεν μπο-
ρούσε πιά να του εφευρίσκω

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Την πήγες, καθώς θυμάσαι,
στούς γονείς σου. Η Λίλια φαί-
ναι και αυτή ένθουσιασμένη από
την άγάπη που της έδειξαν.
Δεν προφθάσαμε όμως να χαρού-
με. Έρνέστο, την ευτυχία μας
ρω πούος Θεός, τον έστειλε στο
εφημέριο χαριούδακι της Βρετα-
νίας. Κάποιος Θεός πού ένόμιζε
ζωή μου και θέλησε να με τιμωρή-
ση και άλλο. Από την πρώτη σι-
γή πού άντικρουήθηκαν ή Λίλια κι
ό Κλώντ Ρενώ, κατάλαβα πώς
κάτι θα συνέβαινε. Η ματιά του
ήταν ματιά σίγουρου κατακτήτη.
Και αυτή έκάλυπτε...
— Ω, πώς
την κατάλαβα!... Δεν μπορούσε
να καταλάβω τό μάτια της. Κι
όλο έκκοκκίνιζε... Σε δυο μέρες,
μου άπολόγησε πώς κάτι παρ-
ξένο συμβαίνει μέσα της. Άρ-
χι σε να σου φέρεται ένόνα ψυχρά.
Κατάλαβα πώς έκινούνταν ή ά-
γία ψυχή... Και με κίνδυνο να
δυσχερατισθώ, σε κάττηρα προ-
στικά. Αλλά ό Ρενώ είχε επί-
σημάνει τό θέμα του. Δεν μπο-
ρούσε πιά να του εφευρίσκω
κατάλαβα πώς έκινούνταν ή ά-
γία ψυχή... Και με κίνδυνο να
δυσχερατισθώ, σε κάττηρα προ-
στικά. Αλλά ό Ρενώ είχε επί-
σημάνει τό θέμα του. Δεν μπο-
ρούσε πιά να του εφευρίσκω

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Την πήγες, καθώς θυμάσαι,
στούς γονείς σου. Η Λίλια φαί-
ναι και αυτή ένθουσιασμένη από
την άγάπη που της έδειξαν.
Δεν προφθάσαμε όμως να χαρού-
με. Έρνέστο, την ευτυχία μας
ρω πούος Θεός, τον έστειλε στο
εφημέριο χαριούδακι της Βρετα-
νίας. Κάποιος Θεός πού ένόμιζε
ζωή μου και θέλησε να με τιμωρή-
ση και άλλο. Από την πρώτη σι-
γή πού άντικρουήθηκαν ή Λίλια κι
ό Κλώντ Ρενώ, κατάλαβα πώς
κάτι θα συνέβαινε. Η ματιά του
ήταν ματιά σίγουρου κατακτήτη.
Και αυτή έκάλυπτε...
— Ω, πώς
την κατάλαβα!... Δεν μπορούσε
να καταλάβω τό μάτια της. Κι
όλο έκκοκκίνιζε... Σε δυο μέρες,
μου άπολόγησε πώς κάτι παρ-
ξένο συμβαίνει μέσα της. Άρ-
χι σε να σου φέρεται ένόνα ψυχρά.
Κατάλαβα πώς έκινούνταν ή ά-
γία ψυχή... Και με κίνδυνο να
δυσχερατισθώ, σε κάττηρα προ-
στικά. Αλλά ό Ρενώ είχε επί-
σημάνει τό θέμα του. Δεν μπο-
ρούσε πιά να του εφευρίσκω
κατάλαβα πώς έκινούνταν ή ά-
γία ψυχή... Και με κίνδυνο να
δυσχερατισθώ, σε κάττηρα προ-
στικά. Αλλά ό Ρενώ είχε επί-
σημάνει τό θέμα του. Δεν μπο-
ρούσε πιά να του εφευρίσκω

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγώ τα είκοσι μου
χρόνια.

— Όταν μου είπε ότι θα έρχό-
σουν και σύ στη Βρετανία, γιατί
ή οικογένειά σου ήταν από εκεί-
να τα μέρη, έπέταξα από τη χα-
ρά μου. Την έβλεπα κίλλας τη
Λίλια νύφουλα στο μπράτσο σου.
Και πραγματικά έπήγαμε μαζί και
τό ταξίδι αυτό πηγαίνοντας, με
ξαναέκτισε. Απολάμβανα την νε-
νική σου άγάπη. Ένομιζα πώς
ξαναζούσα έγ

Ο γιος σου γύρισε ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

4 — Ο ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΚΩΝΣΤΑΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑ ΡΕΚΑΜΙΕ 'Αγαπημένη μου,

Αύριο δρόμο; Αύριο; Πότε θα περάσουν οι ώρες! Αύριο... Η χθεσινή ημέρα πέρασε και μένει η σημερινή. Θα είμαι στο σπίτι στις έννέα. Φοβόμουν, τρέμω μη με πούν πως ή κυρία δεν δεχεται. Θα είμαι τότε ο δυστυχέστερος των ανθρώπων.

Ίσως δεν με πιστεύετε γιατί δεν με γνωρίζετε καλά. Υπάρχει ένα σημείο μυστηριώδες στην ψυχή μου. Ίσως να με έννοήσετε μία μέρα. Ίσως είνε ακόμη καιρός να επιβληθώ στον εαυτό μου. Σας σκέπτομαι διαρκώς, 'Ιουλιέττα μου, δεν σκέπτομαι τίποτε άλλο από σας, πάντοτε είχα έναν άοριστο φόβο στην άμορφιά σας και γι' αυτό σας απέφευγα. Προσέξτε! Μπορείτε να με πικραίνετε πολύ και τότε θα υποφέρετε πολύ γιατί είδατε και τη. Τα έχασα όλα. Γι' αμένα δεν υπάρχει πια κοινωνία, πολίτικη, φιλική. Σας φαίνομαι τρελλός, αλλά είμαι τρελλός για σας. Το βλέμμα σας, η χάρις σας, αυτός ο παιδιαστικός τρόπος, η λεπτότης σας και η ομορφιά σας με τρελαίνουν. Αύριο λοιπόν. Ίσως με λυπήσετε αύριο, αλλά η αγάπη έχει ακαβία και η αγάπη είνε ζωή. Εγώ δεν έχουσα τόσα χρόνια. Ποτέ δεν έχουσα όπως τώρα. Αύριο λοιπόν...

B. Κωνσταντίνος

ΜΑΓΕΙΑ ΚΑΙ ΕΡΩΣ

Επειδή δεν υπάρχει τίποτε πιο φυσικό στον άνθρωπο από το να αγαπήσει και να αγαπηθεί, θα σας αποκαλύψω σήμερα μερικά μυστικά που οδηγούν σ' αυτό το σκοπό. Δεν θα επικαλεσθώ τον έρωτα και την Αφροδίτη, οι οποίοι είναι οι δύο θεότητες του εύγενούς αυτού πάθους, αλλά θα σας πω ότι η υπέρτατη φυσική κατασκευάει, καθημερινώς ένα μεγάλο αριθμό πλάσμάτων, τα οποία ευνόει εξαιρετικά στις έρωτικές τους υποθέσεις.

Συχνά στο μέτωπο των φοράδων και των μουλαριών υπάρχει ένα περίεργο κομμάτι σαρκόσ που οι άρχαιοι άνωριζαν ίππο μόνιον. Το κομμάτι αυτό είνε μοναδικό για να επιτύχετε στις έρωτικές σας υποθέσεις. "Αν το πετύχετε πουθενά, το παίρνετε, το βάζετε σ' ένα δοχείο φρεσκοβρασμένο και το ψήνετε σ' ένα φούρνο λίγο, αφού τραβήξετε απ' αυτόν το ψωμί. Κατόπιν το κρατάτε επάνω σας και φροντίζετε να το αγγίξει συχνά το πρόσωπο για το οποίο ενδιαφέρεστε. "Αν το κατορθώσετε αυτό θα αγαπηθήτε. "Αν ακόμη κατορθώσετε να δώσετε στο αγαπημένο σας πρόσωπο να καταπιεί έρωτα και δύο μέρια από το κρέας αυτού μέσα σ' ένα λικέρ ή άλλο ποτό, τότε το αποτέλεσμα θα είνε ασφαλέςτο και επειδή η Παρασκευή είνε η μέρα η αφιέρωμένη στην Αφροδίτη, η οποία προεδρεύει στα μυστήρια του έρωτος, θα ήταν καλά το πείραμα να γίνη την ημέρα αυτή.

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΣΟΝ: Πάρτε λίγο από το αίμα σας, μία άνοιξιατική Παρασκευή, βάλτε το να ξεραθή σ' ένα μικρό δοχείο μαζί με δύο κόκκαλα των ποδιών του λαγού και το φτερό ενός περιστοίου. Κάντε τα όλα κατόπιν ψιλή σκόνη και δώστε τα να τα πιη το πρόσωπο για το οποίο ενδιαφέρεστε. "Αν η πρώτη δοκιμή δεν φέρη αποτέλεσμα, επαναλάβετε το πείραμα σας για δεύτερη και για τρίτη φορά, όποτε ασφαλώς θα αγαπηθήτε.

ΤΡΙΤΟ ΜΕΣΟΝ: Αποκτήσετε ένα χρυσό δαχτυλίδι με ένα μικρό διαμάντι που να μην έχη φορέση καθόλου και να προέρχεται απ' ευθείας από τον χρυσόχοο.

Τυλίχτε το σ' ένα μικρό κομμάτι μεταξωτό και κρεμάστε το επί έννια μέρες και έννια νύχτες μεταξύ του υποκαμπίου και του δερμάτος σας, ακριβώς επάνω στην καρδιά σας. Την έννάτη μέρα, πριν ακόμη ανατείλη ο ήλιος χαράξτε με μία μικρή σιελή ολοκαίνουργια στο μέσο μέρος του δαχτυλιδιού την λέξη «Σέβα». "Επειτα προσπαθήτε να αποκτήσετε τρεις τρίχες από τα μαλλιά του προσώπου που θέλετε να σας αγαπήσει και ζευγαρώστε τις με τρεις δικές σας τρίχες λέγοντας διαρκώς την λέξη «Σέβα». Τυλίγεται κατόπιν το δαχτυλίδι με τις έξη αυτές τρίχες και το φοράτε στην ίδια θέση, όπως και πριν, άλλες έξη μέρες. Το πρώι της έκτης ημέρας ξετυλίγεται το δαχτυλίδι από τις τρίχες και το μεταξωτό ύφασμα και το στέλνετε για δωρό στην αγαπημένη σας, η οποία μόλις το πιάση στα χέρια της θα σας αγαπήσει.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΝΘΗ

* Ο Σατωβριάνδος παραβώντας κάποτε τις γυναίκες με τα άνθη, είπε τα έξης: «Τα άνθη και οι γυναίκες έχουν κοινό χάρισμα το κάλλος και κοινό ελάττωμα το άγκάθι. Το άγκάθι της γυναίκας είνε η γλώσσα της.»

* Ο Βολταίρος γράφει σ' ένα έργο του το έξης ωραίο: «Ο λα τα άνθη δένονται σε μπουκέτα, όλες οι γυναίκες δεν είνε για δέσιμο!»

* Ο Μπαλζάκ περιτριγυρίζοντας κάποτε από έναν όμιλο άρσενων γυναικών δεν έδισσε να πη σε εύθυμο τόνο φυσικά την ακόλουθη άλθεια: «Όπως τα πολλά άνθη, έτσι και οι πολλές γυναίκες φέρνουν πονοκέφαλο.»

* Ο Ζερν Ρικάρ σχετίζοντας τις γυναίκες με τα άνθη είπε κάποτε: «Η γυναίκα είνε το άνθος της δημιουργίας. "Ανθος χωρίς πέταλα εύτυχός, γιατί αρκετά μάς ξεκουφαίνει με το τα κοινά της.»

Είδησούλες και ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΨΑΡΙΑ... ΛΗΠΤΕΣ

Όχι μόνο μεταξύ των ανθρώπων, αλλά και στο βασίλειο των ψαριών συναντά κανείς αλήτες, που από μία άνεξερεύνητη τάση, μη όφειλομένη πάντοτε στην έλλειψη τροφής, περιπλανώνται στις θαλάσσιες και στο τέλος γίνονται αλήτες. Τελευταίως μεταξύ των αστακών διεπιστώθη η ύπαρξη τέτοιου αλήτη, που χωρίς καταφαγή λόγω είχε διανύσει απόστασι άπιδάνας μεγάλη για το είδος του. Για να διεισπύσουν την περιπλάνησι αυτή οι έρευνήται, μόλις συλλαβίσαν τον ύπο εξέτασι αστακό, τους σημάδυσαν και κατόπιν τους άποδίδουν πάλι την έλευθερία τους. Κατ' αυτό τον τρόπο, όταν συλλεφθούν και πάλι, εξακριβώνται η απόστασις που διανύουν. "Απεδείχθη ότι ο αστακός διασχίζει γενικώς τριάντισχιλιόμετρα, κάποτε όμως φθάνει και έως 19 χιλιάδες. Πρό τινος όμως ένας αστακός κατέρριψε όλα τα ρεκόρ, διανύσας 100 χιλίομετρα.

ΕΝΑΣ... ΑΚΡΟΒΑΤΗΣ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

Ένας Σουηδός, ο χωρικός "Ιθαρ Σόρενσεν, έγινε διάσημος χάρις στα εξαιρετικά κατορθώματα του στομάχου του, που έκατοντάδες άνθρωποι ως σήμερα παρηκολούθησαν με κατάνηξι. Τελευταίως είχε στοιχηματίσει ότι θα κατέκρινε ένα χρυσό ρολόγι με την άλωσιμιά του. "Η ανταμοιβή που θα έπαιρνε, αν κέρδιζε το στοιχημα ήταν σημαντική. "Η απάραστασις έλαβε χώρα στη μικρή ταβέρνα του χωριού, παρά το Κάρσλαντ, όπου συνέβρεσε πλήθος περιέργων.

Καί ενώ οι θεαταί παρακολουθούσαν κρατώντας την άναπνοή τους, ο Σόρενσεν έβαλε πρώτα το ρολόγι και ύστερα την άλωσι δια στο στόμα του και τα κατάπινε και τα ού, σύμφωνα με το στοιχημα. "Αμέσως έσπείωσε την άμοιβή του και άνευρησε μεγαλοπρεπώς υπό τα παταγώδη χειροκροτήματα των καταπληκτών θεών. "Ηταν φανερό ότι ο έξυπνος Σουηδός είχε κάποιο «τρύκ» που ήταν μάλιστα πολύ άπλο και έπετύχανε συνήθως περίφημα. Μόλις έγύρισε σπίτι του, έχωνε τα δύο δαχτυλά του στον λαρυγγά του και άνευρε απ' εκεί τα κατάπληλα έσκαμματα που είχε καταπιη. Αυτή τη φορά όμως το παιχνίδι δεν έπείχε τόσο εύκολα. Το ρολόγι... άπρηγχε και όσο και αν προσπάθησε ο «άκροβάτης» του στομάχου να το ανασύρει πάλι στο φώς της ημέρας, δεν το κατόρθωσε. "Ετσι δεν του έμεινε παρά να άπειδυνη σ' ένα χειροδρόμο, που με μία δύσκολη έγχειρησι στην κοιλία τον άπελευθέρωσε από το ρολόι και την άλωσι. "Η έγχειρησις επιτύχε, αλλά έκοστισε στον Σόρενσεν πολύ περισσότερο από το ποσό που έκέρδισε από το στοιχημα.

ΠΑΡΑΔΟΣΟΙ ΝΟΜΟΙ

Ένας Αμερικανός από το Σάν Λουίς, είχε την έμπνευσι να κάμη μία συλλογή από τους παραδοτέρους νόμους και διατάγματα που έρχε στους κώδικας διαφόρων πολιτειών. Στη Νότιο Κορολία λ.χ. οι πιστοί μπορούν να πηγαίνουν στην έκκλησια όπισθινοί νοί όπως θελουν, πράγμα που άσφαλώς θα ένοθυσάη τους άγιους! Στο Κλιντον της Κοννέκτκουτ άπαγορεύεται να περιφέρουν κανείς σέρνοντας από ένα λινάρι, μία τίγρη! Στο Ρήνγτον της Πενσυλβανίας άπαγορεύεται στις γυναίκες να άπλώνουν τα έσώρουχά τους σε κοινή θέα. Τέλος, στην Μινнесότα, το άδούτο φιλή έπιδέχεται στον «φιλήσαντα» να παντρευθή, άσθμει και παρρηχημένη «φιλήσει».

Η ΝΥΧΤΑ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

Ένα άλησμόνητο έπικαιρο άριστουργηματάκι

Όταν έκλεισε το δρόμο ή διτρίνα των δώρων της Πρωτοχρονιάς, πίσω από τα σκοτεινά της κρύσταλλα έγινε μία τρανή συνωμοσία.

Άρχηγός της συνωμοσίας ήταν μία μεγάλη κούκλα, με ξανθά μαλλιά, με γαλανά μάτια γεμάτα καλωσύνη και με κατακόκκινα μάγουλα, που καθώς μιλούσε στο λαό των άλλων παιχνιδιών, κοκκίνιζαν όλοένα περισσότερο από το θυμό της.

Η μεγάλη κούκλα άρχισε να μιλά έτσι:

— Σύντροφοι! Μην ξεχνάτε πως αύριο ξημερώνει Πρωτοχρονιά και πως όλοι μας έπρεπε να άρισκώμαστε αυτή τη στιγμή κοντά στους μικρούς μας φίλους και να διασκεδάσαμε μαζί τους. Καί όμως αυτός ο τύραννος ο έμπορος μάς έχει ακόμη κλεισμένες, τέτοια μέρα που είνε, μέσα στη σκοτεινή αυτή φυλακή. "Ελπίζω πως κανείς από σας δεν θα άνεχθή την καταπάτησι αυτή της έλευθερίας μας και ότι όλοι θα συμφωνήσετε να δραπετεύουμε από τη φυλακή μας και να πάμε να συναντήσουμε τους μικρούς μας φίλους.

— Μάλιστα! Μάλιστα! Να δραπετεύουμε! έφώναξε μ' ένα στόμα όλος ο λαός της διτρίνας.

— Εγώ θα πάω — είπε η μεγάλη κούκλα — σ' ένα φτωχό, ξυπόλητο κοριτσάκι, που είχε σταματήσει το πρώι στο πεζοδρόμιο και δεν ξεκολλούσε τα μάτια του από πάνω μου. "Η μητέρα του όμως που ήταν βιαστική να πάη να ξενοδουλέψη, τώπιασε άπτότομα από το χέρι, το μάλωσε και το τράβηξε μακριά, ενώ έ

κείνο έκλαιγε άπαρηγόρητα και από καιρό σε καιρό γύριζε το κεφάλι του και με κύτταζε γλυκά σαν να με άποχαίρετο. Σ' αυτό το κοριτσάκι θα πάω εγώ να το παρηγορήσω.

— Εγώ θα πάω σ' ένα φτωχό άγοράκι, που είχε ξεκαρδισθή το άπόγευμα στα γέλια, βλέποντας την παράξενη φορεσιά μου, είπε ένας Πιερόττος.

— Πάρτε μου αυτό τον ωραίο Πιερόττο, πατέρα... — είπε μία στιγμή σ' έναν έργατικό άνθρωπο που το κρατούσε από το χέρι. Μά εκείνος του είπε με πόνο: — Πάμε, παιδί μου. Αυτά είνε ακριβά παιχνίδια, δεν είνε για μένα... Καί τράβηξε μακριά. Καθώς έφευγε ο μικρός μου φίλος, μούρριξε μία τελευταία ματιά και μου είπε: — Πάτε θάρρος να με βρή, καλέ μου Πιερόττο; Το σπιτάκι μας είνε σ' ένα ύπόγειο, κάτω από την Ακρόπολι, και η μαμά, που είνε πολύ καλή, θα σου δώση γλυκά. "Ακούς, καλέ μου Πιερόττο; Θά σε περιμένα... Λοιπόν, εγώ θα πάω στον μικρό μου φίλο. "Όπου και να είνε, θα τον βρω.

Ένας σιδηρόδρομος με πολλά βάλονια που έκανε τον γύρο της διτρίνας, σαν άκουσε τη συνωμοσία, σφύριξε δυνατά και είπε:

— Σύμφωνος και εγώ. Να δραπετεύουμε. Εγώ θα πάω γραμμή και όλοταχώς σε τρία φτωχά άδελφάκια, με τα οποία γνωρίστηκα εδώ και μία ώρα. Τα άκουσα να λένε μπροστά στη είτρίνα, πως αν είχαν έναν σιδηρόδρομο, σαν έμένα, δεν θα ήθελαν τίποτε άλλο στον κόσμο. Καί θα παίζανε με μένα, το τρία μαζί, όλη την ημέρα. Θα πάω λοιπόν όλοταχώς να τα συναντήσω.

Όλα τα παιχνίδια της διτρίνας, ζωά, καραγκιόζηδες, αυτοκίνητα, οδοφύρα, τόπια, συμφώνησαν να το σκάσουν από τη διτρίνα και να πάνε καθένα να βρη τον μικρότερό του φίλο ή τη μικρή του φιλενάδα, που είχε γνωρίσει την ημέρα εκείνη από μέσα από το μεγάλο κρύσταλλο της διτρίνας.

Σε λίγο, η διτρίνα άδειασε. Καί σε λίγο ακόμα, όλα τα φτωχά παιδάκια που κοιμότανε σ' άχυρένια στρωματάκια τους δέχθηκαν στο όνειρό τους τα ωραία πλούσια δώρα τους και παίζανε ως το πρωί.

Το πρώι της Πρωτοχρονιάς, όλα τα φτωχά παιδάκια ξύπνησαν με γέλια και χορές. Καί οι μανούλες τους που τάβλεπαν τόσο ευχαριστημένα δεν ήξεραν πού να άποδώσουν την εύτυχία τους.

+ ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Είδησούλες και ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Στο Σάντα Φέ της Αργεντινής οι άρχες έξεδωκαν μία διαταγή, σύμφωνα με την οποία κάθε νέα που πρόκειται να παντρευθή πρέπει να ζητη σχετική άδεια, που πάλι δίδεται μόνον όταν ο μνηστήρ είνε έντιμος.

Αφορμή από το παράξενο αυτό μέτρο έδωσε το γεγονός ότι τα κοριτσά της Σάντα Φέ είνε τα ώραιότερα όλοκληρου της Νοτίου Αμερικής.

Έτσι οι νέοι όλης της αμερικανικής ήπειρου πλημμυρίζουν από πολύν ήση όταν το Σάντα Φέ, προς άναγήτησιν αυτών. Με τον τρόπο αυτό οι κοπέλλες του Σάντα Φέ έξηφοδίζουν πάντοτε πρώτης τάξεως γάμο, αλλά συγχρόνως έγκτελείπουν την πατρίδα τους ή μία με την άλλη. Οι άρχες της πόλεως έπεχείρησαν τότε να το νάσουν στις νέες του Σάντα Φέ τα άσθημα της άγάπης προς τον τόπο όπου έγεννηθήσαν, αλλά δεν είχαν κανένα αποτέλεσμα και οι ώραιες νέες έξακολουθούσαν να παντρεύονται ξένους και να φεύγουν.

ΑΚΤΙΝΟΘΕΡΑΠΕΙΑ...

ΚΡΑΣΙΩΝ

Ιταλοί ειδικοί άμπελουργικών διεπιστάσαν διά πειραμάτων ότι δι' εκθέσεως των κρasiών στην έπίδρασι των ήλιακών ακτίνων επιτυγχάνεται σημαντική βελτίωσις της ποιότητος των. Προς τον σκοπόν αυτόν έχρησιμοποίησαν μετά μεγάλης επιτυχίας, φιάλες χρώματος έλαίας, οι όποιες αφού γεμισθούν με κρασί, όχι ως το χέλος, τοποθετούνται κατά μήκος λευκού τοίχου και εκτίθενται στην έπίδρασι των ήλιακών ακτίνων. "Υστερα από μία τέτοια ακτινοθεραπεία διαρκείας μιας έβδομάδος, λέγεται ότι διεπιστώθη σύσώδης βελτίωσις της ποιότητος των κρasiών.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΙΧΝΗ

Είνε δυνατόν να εξακριβωθή εάν σ' ένα κρεβάτι εκοιμήθη ένας άνδρας ή μία γυναίκα; Το πρόβλημα αυτό άποσχόλησε τους ειδικούς της αμερικανικής αστυνομίας, οι όποιοι ένήρησαν προς τούτο συστηματικές έρευνες. Το πόρισμα στο οποίο κατέληξαν είνε ότι τα ίχνη που άφηνει επάνω στο σεντόνι ένας άνδρας είνε τελείως διαφορετικά από τα ίχνη που άφηνει μία γυναίκα.

Οιαδήποτε και αν είνε η ηλικία του ατόμου, το σεντόνι διατρείται τα ίχνη του σώματος που άναπαύθη σ' ένα κρεβάτι έστω και για λίγες άρες. Εάν πρόκειται περί άρρενος το σεντόνι θα φέρη πυκνές και λεπτές πτυχές, εάν περί θήλεος οι πτυχές θα είνε άραιες, τερμα και ζωρηότερες. Καί όταν ξαναστρωθή το κρεβάτι τα ίχνη διατηρούνται ζωηρά.

Η ΓΟΝΙΜΩΤΕΡΗ ΗΛΙΚΙΑ

Ένας καθηγητής του Πανεπιστημίου της Καλιφορνίας, μελέτησας την επαγγελματική δράσι 500 σης της έπαγγελματικής δράσις, περίπου διασημών ανθρώπων, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι για τους άθροισμας που επιδίδονται στο έμπόριο και την ειομηχανία, η πιο άποδοτική ηλικία είνε η ηλικία των 45 έτών. Οι ποιηταί, οι δραματικοί συγγραφείς, οι έφευρεταί επιτυγχάνουν τις καλύτερες δημιουργίες των σε ηλικία 44 έτών. Οι δημοσιογράφοι σε ηλικία 46 έτών οι έξερευνηταί 47 έτών, οι γυαπτοί 52 έτών, οι καλλιτέχναι 54 έτών, οι φιλόσοφοι 56 έτών, οι άστρονόμοι και οι μαθηματικοί σε ηλικία 58 έτών.

Το "Βιβλίο της Υπερδίας"

Το ποσόν που κερδίζετε όφείλετε να το δηλώσετε με ψυχραιμία. "Αν παρέλειψε κανείς να δάη το άναλογούν ποσόν, δεν πρέπει να του το πητε κατά τρόπον αυταρχικό: «Πληρώστε με λοιπόν, δάητε τα λεπτά σας» Με γλυκό τρόπο θα πητε: «Κύριε, κερδίζω τόσα, μου φαίνεται πως μου λείπει το δικό σας ποσό».

Ένας τρομερά φιλάργυρος, έκολακευτο να λη ότι ενώ είχε χάσει ένα σεβαστό ποσόν στο παιχνίδι, δεν είχε πη ούτε λέξι. «Δεν μ' έκπληττει διόλου αυτό, του είπε κάποιος άστειολόγος, οι μεγάλοι πόντοι είνε δουλδίο».

Ηπιδό μεγάλη έξυπνάδα σ' ένα σαλόνι είνε, όταν δεν έχετε χρήματα, να κατορθώσετε να άποφύγετε να παίξετε, χωρίς να γίνη άντιληπτό. "Αν τρέμετε για το δαλάντιό σας άπομακρυνθήτε από το πεδίο της μάχης. Γιατί ο ρόλος του άφιλοκερδούς θεατού, θα σας στοιχίση τη φήμη ενός ανθρώπου πολύ συμφεροντόλογου, με λίγα λόγια τρομερά τολγικόν.

Δεν υπάρχει σοβαρότερη και άυστηρότερη εικών, από την εικώνά μιας όμηγυρεως παικτών. Μία θλίβερη σοβαρότης βασίλειει στα πρόσωπα των. Αμελίκτοι ό ένας για τον άλλον, άδιάλλακτοι, έχθροι όσο διαρκεί το παίξιμο, δεν γνωρίζουν ούτε σύνδεσμο, ούτε διάκρισι. Μόνον η τύχη, η τυφή και άγρία αυτή θεότης, προεδρεύει του κύκλου και άποφασίζει κυριαρχικός: με μία λέξι: όλα τα πάθη ύποτάσσονται σ' ένα και μόνον: στη χαρτοπαίξι. Έκείνος που εξαπατά τους άλλους στα χαρτιά, ίσο δύναμει με άπατένα και δείχνει ότι μπορεί να είνε τέτοιος και σε όποιαδήποτε άλλη περίστασι.

Καί η πιο γοητευτική γυναίκα χάνει κάθε γοητεία της, άπ' τη στιγμή που θα πιάση στα χέρια της τα χαρτιά.

Πρό όλίγων ακόμη έτών έθωρείτο άπρέπεια να άρνηθή κανείς να λάβη μέρος σε χαρτιά. Σήμερα όμως μπορείτε καλλίστα να άρνηθήτε, χωρίς να παρεξηγηθήτε.

Προτού άρχιση το παιχνίδι, είνε έπιβεβλημένο να καθορισθή ο τρόπος του παιχνιδιού. Να δηλωθή δηλαδή έξ άρχης, αν το παιχνίδι θα είνε μικρό ή μεγάλο. Την πρωτοβουλία όμως του καθορισμού αυτού θα την αφήσετε στους προσκεκλημένους σας.

Η φιλοφροσύνη αυτή είνε ένα πρωταρχικό καθήκον όταν σ' έαν κυκλο από κυρίες και εύπολλήτους κυρίως παίξει κανέναν κύριο. Φυλαχθήτε από του να ξαναπάρτε τα χαρτιά από τα χέρια του γείτονός σας και να τα ξαναανακατέψετε. Αυτό θα μπορούσε να σημάνη ότι τον ύποτιμάτε.

Τα χρέη του παιχνιδιού πληρώνονται έντός είκοσιτεσσάρων ώρων. Σ' έναν καθαρά οικγενειακό κύκλο, μπορεί να γίνη χρησις και μεταχειρισμένων χαρτιών. Μεταξύ όμως ξένων τα χαρτιά πρέπει να είνε άπολύτως καινούργια.

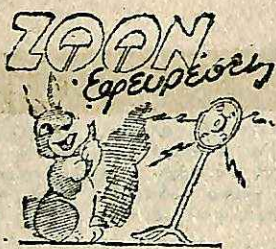
Οι δεσποινίδες δεν παίζουν ποτέ και είνε άποπο ένας νέος να μένη συνεχώς κορφαμένος σ' ένα τραπέζι παιχνιδιού, όταν υπάρχουν κυρίες στη γειτονική άίθουσα που δεν έχουν χορευτή. Δεν πρέπει να μαζεύετε τα κέρδη σας με μεγάλη θία.

Σε κάποια δεξιόσι που έδωσε κάποτε ο προεδρευτής της Αγγλίας στο Παρίσι, έπαιζαν μεγάλο παιχνίδι. Η κυρία του στρατούχου Σ... κρατούσε στα χέρια της τα χαρτιά. Πίσω στεκόταν ένας νεαρός άξιωματικός. Είχε ήδη χάσει αρκετά, όταν η τύχη έγυρισε: έκέρδισε και έκέρδισε αρκετά. Ο νέος είχε να μαζέψη έναν σωρό από χρυσά νομίσματα, αλλά η επιχείρησις αυτή ήταν δύσκολη, δεδομένου ότι η στραταρχία ήταν ύψηλο άναστήματος και εύρεον διατάξεων. Στο τέλος ο εύτυχης παίκτης έφριφονιδύνεσε: ύφώθηκε στα νύχια των ποδιών του, όπισσας τα χέρια του επάνω από την εύγενή κυρία, έμάζεψε τα νομίσματα πλησιάζοντας τα χέρια του το ένα προς το άλλο και έπειτα προσπάθησε να τα επαναφέρη από τον ίδιο δρόμο. Μά λόγω της μεγάλης συγκινήσεως που έδοκίμασε, τα χέρια του έτρεμαν. Δεν είχε λοιπόν καλοσηκώσει τα χέρια του, επάνω άπ' την στραταρχία, όταν εκείνο άποχωρίζοντα το ένα από το άλλο και μία χρυσή βροχή πλημμυρίζει την διάσημη κυρία: «Α, κύριε, έφώναξε εκείνη, με έξελάβατε για την Δανάη». Η άποστροφή αυτή, η ήλικρότης που έξέσπασε, συνέτέλεσαν στο να τα χάση τελείως ο νέος, ο όποιος το έσκασε με όσα μπόρεσε να σωση από το ναυάγιο. Μά το πράγμα δεν έσταμάτησε εκεί. Από τότε τον έλεγαν όλοι μικρό Δία.

Δεν πρέπει να τοποθετούνται πολύ κοντά οι παίκται. Κάποιος αλικός έπαιζε χαρτιά και είχε χάσει την ύπομονή του με κάποιον μνηστήρα μεγάλην που έσκυβε πολύ κοντά του για να δη το χαρτί. Έτραβήξε τότε το μαντήλι του και έσκουπισε τη μύτη του όληρου γείτονός του, φωνάζοντας: «Α, με συγχωρείτε, κύριε, την έπληρα για την δική μου!»

Όρισμένα παιχνίδια συναναστροφών, τα όποια θεωρούνται άναρχονιστικά, μπορούν έν ταύτοις να άρέσουν ακόμη στις οικγενειακές συναναστροφές. Τα μέν άπαιτούν δραστηριότητα, κίνησι, μνήμη. Άλλα πνεύμα, λεπτότητα. Καί στα δύο χρειάζεται μεγάλη προσοχή, λεπτότης και συντηρητικότης.

Έχει μεγάλη σημασία το να ποικίλλετε αυτά τα παιχνίδια: να τα άναμιγνύετε με εύχάριστες διηγήσεις, τραγούδια, μουσική. Κατ' αυτόν τον τρόπο δημιουργείται ένα εύχάριστο σύνολο. Μόλις άντιληφθή η οικοδεσποτινα ότι το άνδιαφέρον ένας παιχνιδιού έχασε έδαφος, όφείλει να προστείνη ένα άλλο.

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΖΩΑ

(Εάν οι άνθρωποι εγνώριζαν καλύτερα τη ζωή των ζώων δεν θα έπεριμέναν τόσους αιώνες για να αποκαλύψουν τις στοιχειώδεις προόδους των για τις οποίες σήμερα υπερφανεύεται η επιστήμη. Αλλά και τώρα που έχει προχωρήσει η ανθρωπότητα στις κατακτήσεις της δια των εφευρέσεων θα μπορούσε πολλά να διδαχθεί από τα ζώα και να κάνει ακόμη καταπληκτικότερες εφευρέσεις απλά και μόνο μιμούμενη και αντιγράφοντας τις επινοήσεις των ζώων. Πράγματι από χιλιάδες χιλιάδων ετών υπήρχε στον κόσμο των ζώων ένας πλούτος εφευρέσεων τις οποίες ο άνθρωπος δεν μπορούσε να αντιληφθεί. Και τις εφευρέσεις αυτές ήρchiσε τώρα να καταγράφει η επιστήμη και να τις μελετά. Τα εκπληκτικά αυτά αποτελέσματα της μελέτης θα δώσουμε σε σειρά άρθρων, επί τη βάσει των τελευταίων επιστημονικών ανακοινώσεων.)

1. — Ο ΚΩΔΩΝ ΚΑΤΑΔΥΣΕΩΣ

Πώς είναι δυνατόν να κτίσει κανείς στο βάθος ενός ποταμού χωρίς να παρενοχλείται από το νερό; Το πρόβλημα μπορεί να θεωρηθεί αλυτό. Για να υπερνικηθεί αυτή η δυσχέρεια, εφευρέθηκε ο ακώδων καταδύσεως.

Το μηχανήμα εφευρέθηκε από τον μηχανικό Τριζέ και εχρησιμοποιήθηκε το 1841 για να ανοιχθεί μια εισόδος δρυχείου στον πυθμένα του ποταμού της Γαλλίας Λουάρ. Κατεσκευάσε ένα μεταλλικό σωλήνα, κλειστό στην άνω πλευρά και τον έδωσε ως τον πυθμένα του ποταμού. Ο πεπιεσμένος αέρας που υπήρχε μέσα στο σωλήνα απέδιωσε το νερό και οι εργάτες που είχαν κλεισθεί στον σωλήνα μπόρεσαν να εργασθούν άνετα στον πυθμένα.

Το πρώτο μηχανήμα ετροποποιήθηκε έκτοτε και ετελειοποιήθηκε. Έγινε ένα μεγάλο μεταλλικό κούβλιτο, στο οποίο εισέρχεται κανείς από ένα είδος δικεικού. Το κούβλιτο εδίδεται στο μέρος όπου θα εργασθούν οι εργάτες. Κλείνεται τότε ερμητικά όλες οι όπες και διοχετεύεται αέρας που δίδεται το νερό μέχρι του πυθμένος όπου εργάζονται οι εργάτες.

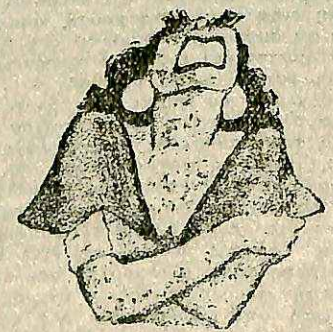
Αυτή λοιπόν την ώραία εφεύρεση για την οποία χρειάστηκε πολλή σκέψη και κόπος, την εφηύρεσε πρώτη μια άρχοντις του νερού από των αγνώστων πρώτων χρόνων της υπάρξεως της Γης. Η άρχοντις αυτή είχε γνωστή με το επιστημονικό της όνομα «Αργυρονήτις» και είχε υδρόβιος άραχνη 12 μέχρι 15 χιλιοστούμετρων, με τον θώρακά της χρωματιστά καφέ με πόδια σκοτεινού ελαστούχου και η οποία δεν έχει εκ πρώτης όψεως τίποτε το αξιοπερίεργο. Μόλις όμως την προσέξει κανείς στο νερό, όπου και ζή, σχηματίζει την εντύπωση ότι έχει αντίκτα, τασιάζει την κοιλιά της με μια σταγόνα υδραργύρου. Είναι απλούστατα μια φούσκα αέρος, τον οποίο συγκρατεί με τα χνοδύ του σώματος της. Και να γιατί: Δεν μπορεί να ζήσει μέσα στο νερό χωρίς να κολυμπά. Και επειδή πρέπει να ζή στο νερό έλυσσε το πρόβλημα της ως εξής: Ανάμεσα στα φύλλα κάποια υδρόφυτος φυτεύει πλάκει ένα λωτό αρκετά πυκνό και όριζόντιο. Τότε ανεβαίνει στην επιφάνεια για να μεταφέρει με το χνοδύ του σώματος της μια μαύρη φούσκα αέρος. Βυθίζεται κάτω από τον όριζόντιο λωτό και άφινει τη φούσκα που με την τάση της να ανέλθει φουσκώνει τον λωτό. Μεταφέρει κατ' αυτό τον τρόπο πολλές φούσκες, μέχρις ότου ο λωτός πάρη το σχήμα ενός κωδώνος. Μετά κατεβαίνει τις άκρες του λωτού και σχηματίζει ένα κώδωνα μεγέθους δακτυλίδους. Είναι ο κώδων καταδύσεως. Έχει μέσα μπορεί να ζήσει, διότι έχει μέσα να αναπνέει και έχει μέσα μεταφέρει τα θύματα της.

Ο κώδων αυτός είναι διαφανής και δεν έχει ανάγκη ιδιαίτερου φωτισμού.

ΣΟΝ. —

Σιζουιέτες της ΣΚΗΝΗΣ

Σοφία ΒΕΜΠΟ

Η Βέμπο αποτελεί σήμερα έναν θρύλο! Είναι ένα λαμπρό αστέρι του θεάτρου, του κινηματογράφου και του τραγουδιού που έχει τόσες συμπάθειες στο μεγάλο κοινό, όσες ελάχιστες έλασε άλλες Έλληνες καλλιτέχνιδες.

Ιδιότητα, παράξενη στο στυλ, την εμφάνισή την ντιέον, την φωνή την ήβροια, η Βέμπο κατέκτησε το κοινό της χωρίς άδυνα και διαφήμιση, αλλά με την ελκυστική εμφάνισή της, με το ήθελο εκείνο προσωπικόν εκάστη που την ξεχωρίζει και της προσδίδει μίαν αινιγματική ατραυγία...

Η ΑΚΑΛΙΕΡΓΗΤΗ ΦΩΝΗ ΠΟΥ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

Πώς ανεβεί; Η τύχη και φάνη, όπως στο μεγαλύτερο ποσοστό των καλλιτεχνών, έπαιξε τον ρόλο της. Πριν λίγα μόλις χρόνια, η Βέμπο (Σοφία Άθα, 16

Αλλά αν είχε τότε διδάσκει,

— Σ' ένα ταξίδι μου, με ένα από τα γοργόφτερα πλοίαρχα που έκτελούσαν την συγκοινωνία Βόλου — Θεσσαλονίκης, έτυχε να περιπέσω σε μια ρωμάντικη έκσταση που μούφερε το τραγούδι στο στόμα.

Ούτε καλλιτέχνες ήμουν, ούτε καλλιερνημένη φωνή είχα. Άρχισα να τραγουδώ, όπως θάκαινα και κάθε άλλη γυναίκα στη θέση μου, ευχαριστημένη από τη θέσι της και γοητευμένη από το μάγιο πανόραμα που έκτεινόταν μπροστά της.

Αλλά το σύδερμητο τραγούδι μου φαίνεται ότι δεν ήταν περισσοτέρου παθητικό απ' ό,τι ίσως φανταζόμουν. Σαφώς καθώς έγυρισα ο ύψος μου είδα έναν κύκλο από έπιδατες που είχε σχηματισθεί και με άκουγε με προσοχή...

Όταν ετελείωσα, με πλησίασε κάποιος κύριος.

Θεατρικός επιχειρηματίας, μου αυτοσητήθηκε.

Και μου πρότεινε ένα συμβόλαιο για δύο χρόνια στο θέατρο με έξη χιλιάδες δραχμές στην άρχη και άργότερα δεκάη.

Ήταν τόσο απροσδόκητη αυτή η πρόταση.

Και την έδεχθήκατε άμέσως;

— Σ' την άρχη εδίστασα... Ήταν κάτι το τόσο απρόοπτο αυτό για μένα!... Κατόπιν όμως εδέχθηκα...

ΠΩΣ ΕΠΕΒΛΗΘΗ

Ετσι η Βέμπο έκανε την πρὴν την εμφάνισή της στο θέατρο Σαμαρτζή με τον παχυλό και πρωτοφανή για την εποχή εκείνη μισθό των 14.000 δραχμών! Το πρώτο της τραγούδι ήταν η περίφημη «Τσιγγάνισσα στον Παπασαλάνη» του Βάττη Κατελάκη από την πρώτη αυτή εμφάνισή της στην σκηνή.

Η παράξενη φωνή της υπήρξε «μία ηλεκτρική» εκκένωση που κατεκραύνασε τα πλήθη των θεατοφίλων. Το κοινό χωρίσθηκε μάλιστα σε δύο... μερίδες. Αυτή που συνωραπάσθηκαν από το τραγούδι της και αυτούς που κατεπλάνησαν και αγανάκτησαν γι' αυτήν... αναβεία της να εμφανισθεί από σκηνής με μια φωνή το στυλ «αντιπαθητική».

Η Βέμπο όμως κατόρθωσε να επιβάλει την φωνή της. Να την κάνει απαραίτητη στο ρεπερτόριο ενός θεάτρου να της προσδώσει την ορασιγία μιας ιδιότροπης τεχνολογίας, θεατρικής στην παραγωγή της, συμπληρητικής στην πρωτοτυπία της.

Η ΙΔΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΗΣ

— Και σεις η ίδια τί ιδέαν έχετε για την φωνή σας; ρώτησα με την Βέμπο.

— Πρώτα πρώτα δεν ξέω αν αυτό που έχω, λέγεται φωνή, μάς ονομάζεται... Γιατί ποτέ μου δεν την εκάλειργησα μου σικώς.

— Έχετε επομένως μουσικήν διαίθεσιν, όταν τραγουδάτε... και για να τραγουδάτε.

— Διαίθεσιν ναί, όχι όμως και τεχνικήν κατάρτισιν. Και αυτό είναι ανισορροπία εκείνου που χαλώνει πολλούς.

Η μάλλον πολλός, θα ήθελε να πη η συμπάθειά μας ντιξεί.

ΟΛΙΓΟΙ ΘΑΥΜΑΣΤΑΙ ΕΣ ΑΙ ΤΙΑΣ ΤΟΥ... ΒΛΟΣΥΡΟΥ ΦΘΟΥΣ ΤΗΣ

Μια καλλιτέχνης σαν την Βέμπο με μια φωνή που ξεπερσσε τα σύνορα του τόπου της, θα έχη άσφαλώς πολλές ενοχλήσεις από θαυμαστάς.

Ποιός υπήρξεν ο πρωτοτυπώτερος ή ενοχλητικώτερος θαυμαστής σας ως τώρα; τοιμούμε μια ερώτηση άκρως δημοσιογραφική.

Η Βέμπο χαμογέλει.

Οι θαυμαστές μου υπήρξαν άνακαθεν σπάνιοι... Όσοι όμως έπεχθησαν να εκπληρωθούν άρκάσθησαν να μού στείλουν λίγα λουλούδια και τίποτε περισσότερο. Δεν εδέχθηκα πάντως, από

παιχνίδια έως τώρα ούτε προτάσεις για γεύματα, ούτε για ταμπερόλες συναντήσεις...

Να τους σταματή άραγε «η ελσούρη» ματιά της Βέμπο; Το ελατρετικό σοδορό ύφους της, το κάθε άλλο παρά καλλιτεχνικό; ΤΟ ΕΙΚΟΣΙΤΕΤΡΑΩΡΟ ΤΗΣ

— Άλλά, είνε καιρός να όπισθεθώμε και από τα μικρά μυστικά της ζωής της Βέμπο.

— Πώς περνάτε το εικοσιτετράωρο σας εκτός από το θέατρο;

— Να σας πώ: 'Ο περίπατος, ο ασκοπος συνήθως, μού χαρίζει μίαν από τις πιο ευχάριστες απολαύσεις μου. Έπειτα, έρχεται ο κινηματογράφος, το μαγειρείμα στο σπίτι, το πλέξιμο, τα σπόρ το καλοκαίρι και τελευταία... το συσσίτιο των συναδέλφων μου στο «Μονιτάλ» που ανέλαβα, μού γεμίζει όλη την ημέρα.

— Το διάσασμα δεν σας άποροφά διόλου;

— Πολύ... Διασάξω τα πάντα, από φιλολογία μέχρι άστυα μικρά, άκομη και... εφημερίδα!

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ...

— Για τον γάμο τί ιδέαν έχετε; Έθρληθη τελευταίως ότι σκοπεύατε να έγκαταλείψετε την ελεύθερη ζωή σας...

— Άληθεύει αυτό;

— Όχι... Ούτε καν για άρραβώνα δεν έπρόκειται.

— Όσον άναγκάζει τον γάμο δεν τον εακάρθηκα ακόμη σοδορά. Ούτε όμως είμαι και υπέρ αυτού.

— Νομίζετε, πάντως, ότι ένας άνδρας μπορεί να έπηρεάση την καλλιτεχνικήν σταδιοδρομία μιας καλλιτέχνιδας;

— Όταν η καλλιτέχνης έχη την καλλιτεχνία ως επάγγελμα της και όχι ως... έθιριν... τότε όχι, εσφαλώς. Απαρεχτικά, ο άνδρας αυτός μπορεί να της άναστατώσση ζωή και επάγγελμα.

— Ποιός είνε ο ώραιότερος δίσκος που έτραγουδήσατε έως τώρα;

— Δεν θα μπόρέσω να σας άπαντήσω συγκεκριμένα. Και τούτο, γιατί κάθε καινούργιος δίσκος μού έχω πάντα την εντύπωση ότι είνε και ο καλύτερος.

ΕΧΕΙ ΕΧΘΡΟΥΣ...

Ρωτήσαμε την καλλιτέχνίδα του άσματος αν έχη... εχθρούς στην ζωή του θεάτρου.

— Έχθρούς; παραξενεύθηκε στην ερώτησή μας η συμπάθης ντιξεί. Δυσκολεύομαι πολύ να το πιστέψω ότι έχω... Πάντως, νομίζω ότι έχω...

Και μάλιστα, εκτός από επαγγελματίες...

— Και πού το άποδίδετε αή, τό;

— Ίσως να ζηλεύουν το καλλιτεχνικό όνομά μου. Όχι όμως, ευτυχώς, την δουλειά μου.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ ΠΟΙΚΙΛΙΑ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Ο Καλώς Χαραυν Έλ Ρασίντ που έφερε στο δαχτυλό ένα διαχτυλίδι σπανίας άραιότερης, έρώτησε μια μέρα ένα από τα αλλήλους του:

— Έχεις δη ποτέ σου τίποτε πιο άξιοδύναστο, από αυτό το δαχτυλίδι;

— Μάλιστα έχω δη.

— Τι είνε αυτό το πράγμα; ρώτησε ο Καλώς με καταπληθεί.

— Το χέρι που φορά το δαχτυλίδι, άπήνησε ο αλλήλος.

ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο Γάλλος ποιητής Μαλέρμπε ήταν έγωιστής σε άφάνταστο βαθμό. Μία μέρα η πριγκίπισσα Κουτίε για να τον πείραξη, του έλεγε:

— Έπιθυμώ να σα εδείξω τους άραιότερους στίχους του κόσμου.

— Σ' αγγίζωμην, κυρία, την δέκαμε άνάσκη ο ποιητής. Δεν είνε όμως άνάσκη να κοιτάσετε. Τους είδα, γιατί, άφού είπατε ότι είνε οι άραιότεροι στίχοι του κόσμου, δεν μπορεί παρά να είνε δικοί μου!

59. ΒΛΑΧΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

Άντι εύχών μου κι' άντι καρτών άπ' εύκαιρίας των έορτών, το φ'λι μ' πετάει στα δύο σου χείλη ως έναέριος κι' από τορπάλη. Άνω κι κάτω περιπατών.

προθήκας γυλέπω των φαγητών, κι διαφόρων ζαχαρωτών, κι νοιώθω στ' άντερο γουργουρητόν άπ' εύκαιρίας των έορτών.

Εσύ αυτόθα περνάς καλά, σοδεύς άπάρχουν, έχς κι φιλά, έχς κι πεινιά για ηγανίτες, κη' τ' άεουρούλι σ' για χυλοπτες, έχς κι το φίλο σ' είδος ψητόν, έπ' εύκαιρίας των έορτών.

Εμένα κλάψον με. Άναζητών διά σελέμισμα έναν γνωστόν, δέν γλήπεω ίχνος (μά τον Χριστόν) έπ' εύκαιρίας των έορτών.

Στέλλω ταψίον εις τον φουρνάρ' λίγες πατάες, λίγο μοσάρ,

να φάγω ο δόλιος κι' ήγυ ψητόν κη' μ' το γυρίεις καρό'ιο σωστόν κη' άνευ σάλτσας κι πατατών, πού αι πατάται; Κόλονο γνωστόν έπ' εύκαιρίας των έορτών!

Το πρωτοχρονιάτικο δώρο

Επ'καιρο διηγηματάκι

Το πρόσωπο του ανθρώπου έχει

νύχτα και μέρα, όπως και η φύση

της γης. Η νύχτα είναι το σκοτάδι

και η μέρα είναι το φως. Η νύχτα

είναι το σκοτάδι και η μέρα είναι

το φως. Η νύχτα είναι το σκοτάδι

και η μέρα είναι το φως. Η νύχτα

είναι το σκοτάδι και η μέρα είναι

το φως. Η νύχτα είναι το σκοτάδι

και η μέρα είναι το φως. Η νύχτα

είναι το σκοτάδι και η μέρα είναι

το φως. Η νύχτα είναι το σκοτάδι

και η μέρα είναι το φως. Η νύχτα

είναι το σκοτάδι και η μέρα είναι

το φως. Η νύχτα είναι το σκοτάδι

και η μέρα είναι το φως. Η νύχτα

είναι το σκοτάδι και η μέρα είναι

το φως. Η νύχτα είναι το σκοτάδι

και η μέρα είναι το φως. Η νύχτα

είναι το σκοτάδι και η μέρα είναι

το φως. Η νύχτα είναι το σκοτάδι

και η μέρα είναι το φως. Η νύχτα

είναι το σκοτάδι και η μέρα είναι

το φως. Η νύχτα είναι το σκοτάδι

και η μέρα είναι το φως. Η νύχτα

είναι το σκοτάδι και η μέρα είναι

το φως. Η νύχτα είναι το σκοτάδι

και η μέρα είναι το φως. Η νύχτα

είναι το σκοτάδι και η μέρα είναι

το φως. Η νύχτα είναι το σκοτάδι

και η μέρα είναι το φως. Η νύχτα

είναι το σκοτάδι και η μέρα είναι

το φως. Η νύχτα είναι το σκοτάδι

και η μέρα είναι το φως. Η νύχτα

είναι το σκοτάδι και η μέρα είναι

το φως. Η νύχτα είναι το σκοτάδι

και η μέρα είναι το φως. Η νύχτα

είναι το σκοτάδι και η μέρα είναι

Πάω το θράδυ σε μια κουζίνα. Μια δούλα μ' έγκρινε, άλλην σπλήνα. Μά είχα άργήσει πέντε λιαστά κι' όταν στ' όφλιετ' μας πήγα μετά είχαν προλάβει άλλοι εκάστον κι' το φαγητό μου... εγ'νε άσαστόν έπ' εύκαιρίας των έορτών.

Πήγα να φάγω σ'ε' γρηγοτόκορμ, μά την έρθηκα κι' αυτήν εδορό. Τρεις έρασται της την σελέμισαν κι' ούτ' εν ταίγιορό δεν της άφθασαν. Τότες, θυμήθ'κα ότι δυο χήρες με προσέκαλεσαν οι κακομοίρες και πήγα κι' έφαγα. Μά μ' το φυλάγανε κατόπιν σ'ε' άγκαλιές αυτές με φάγανε.

Και... το συμπέρασμα περιτόν είμ' γλήπεως άπαρακάλας, κη καρδιοπλάνας, κι' έπ' εύκαιρίας των έορτών.

Εγ'να συσσίτιον κη μ' φάγαν.

Διά το πιστόν:

ΛΑΙΛΑΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

ΠΑΡΟΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

— Η καλή νοικοκυρά κάνει καλή γειτόνισσα.

— Η κυρά μας η καλή από τον ύπνο στο φαί.

— Η μαμούρα νίδεται και η ποδιά της χαίρεται.

— Η μία νύφη ένας δαίμονας, και οι δυο νύφες δέκα.

— Όταν η νύφη δεν μιλά, πάντεχε πως θα πεινά.

— Η νύφη στα πεδερικά χωρίς γαμπρό τι θέλει.

— Η νύφη μας την όμορφιά στην κεφαλή την έχει.

Σε το αστυνομικό τμήμα της

πριφερείας δυο άστυφύλακες είχαν

προσάγγει έναν άνθρωπο με πε

νιχρά φορέματα που περί την τρί

τη πρώην είχε έπιτεθι έναντιον

κάποιον καθυστερημένο γλεντζέ,

για να τον ληπεύσση.

— Ψάξτε τον! είπε ο αστυν

μνος, όταν του τον παρουσίασαν.

Οι άστυφύλακες έθηκαν μέσα

στην τόπη του ένα εργατικό δι

έλιωρον ταυτάτητος και τρία λη

εαρχικά πιστοποιητικά.

— Άλλω ου είπε ο αστυν

μνος, άφού τά εδιάδασε με προ

συχία... είναι ουκ, ενεαρχής με

γυναίκα και παιδί. Βρίσκεσαι χω

ρίς εργασία. Αλλά όμως δεν εί

νε λόγος να ληπεύσση τους δα

δάτες στο δρόμο. Τα χαρτιά σου

δείχνουν ότι το παρλόν σου εί

νε άμεμπτο. Πώς παρεσύρθης έ

τοι ν' άποπειραής εγκλημα;

— Ήταν ευνοϊκά διατεθειμένος

Η απαντήσις όμως του ουλήν

φθόνους που έκείνος άπήγγειλε

τρογώνην σάν μάθημα που το είχε

άποσπείσει, ήχούσε σάν κάτι ψεύ

τικη ή εντύπωσι στον άστυνμνο.

Εκτύπησε προσεκτικώτερα το πρό

σωπο του ανθρώπου που είχε χάρ

σαί το κασκέτο του ως τα μάτια

και είδε ότι δεν είχε τα χαρα

κτηριστικά του τιμού ανθρώπου

που παρουσίαζαν τα πιστοποιητι

κά.

— Άς πάη ένας άστυφύλας να

φέρη τη γυναίκα του! διατάξε.

— Όχι, όχι! έφώναξε ταρα

γμένος έκείνος μόλις το άκου

σα.

— Ναί, ναί, άπήνησε ο άστυ

νόμος. Ήρπεσε να την άντικρό

σης, έβέβαια ε; Μά άκριβώς νι

αυτό δά την φωνάζε, για να σο

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

446v

Αισθανότανε μια χαρά απεριόριστη και μια υπερφάνεια. Εκείνη ήρεμη, γελαστή, χλωμή σαν φάιο κρίνο που σηκώνει τον κάλυκα στον ήλιο μετά την τρομερή θύελλα.

Τ' έλεγό μου φόρησε, είπε μπαχτικά εκείνος.

— Υπάρχει ένα άλλο έδω, τοδ είπε εκείνη και τοδ έδειξε το δεμένο αλγόνο που είδε όταν έμπαινε.

Επήδησε ελαφρά εκείνη στο εμπρόσθιο μέρος της σέλλας και έδειξε, έκαστος στη θέση του και προχώρησε σαν μεθυσμένος α πού χαρά.

Ανέναντι με ήδονή τοδ άρωμα των μαλλιών της, τα όποια δ άνεμος τοδ έστελανε μέχρι τα χείλη.

Εκπαινούσε αίσχυνόμενος το κορμί της, τα χτυπήματα της κορδίας της μέσα στην άγκυλή του.

Εμπρός και δλο εμπρός! Ηταν αλβινα λουίνα; Ηταν δ ίδιος που κλασάρε την άναπνεύση του και την πήγαινε σπύτη της, άφου την εσωσε από ένα κίνδυνον;

— Σταθείτε! Ακούσθηκε ξαφνικά μια κραυγή άραχλή και από τομη.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΜΑΧΗΝ

Ηταν δ Λορεντάν με τη συμπαρία του οίτινες άρρισαν έναντιον των κρυμμένων στο δασόδη μέρη πλάγιως από το μεγάλο δρόμο.

Είπε, τόν καλλάζοντας Ιππέα, δ όποιος διήρχετο σαν άστραπή διευθυνόμενος προς το Πιερεφόν. Έσφύριζε και έθεσεν εις προσήχην τούς άνδρες του.

Τόν ελε παρακολουθήσει όταν διηρβύνετο προς το πανδοχείον και έκαιροφυλακτούσε.

Πηγαίνει ίσως για να έτοιμάση τα διαμερίσματα, έσκέφθη, κα. Καί αυτός δ Ρολάν δεν φαίνεται!

Ξαφνικά είδε να έπιστρέφει ένα αλγόνο που δ άνεμώρισε.

— Το αλγόνο τοδ Σαίντ Άντρε, είπε. Έπί τέλους! Προσέχτε έσεις οι άλλοι Έπάνω μου! Φέρναι το κορίτσι μαζί του. Είνε τολμηρός. Ω, διάβολε! Μα δέ φοβάται το κάπλο του με τα φτερά, ούτε τον κόκκινο μανδύα του. Δέν είνε έκείνος! Νά πάρε δ διαδολόο! Τοδ πήραν το κορίτσι.

— Έσεις δλοι χόμο άμέως. Ο ποίος τόν άναγκάζει στο δρόμο του δά, άφου έκατό σκαδδα, 500 έκείνος που δά τόν σκοτώσει χωρίς να έλάφει τη μικρούλα! Έμπρός!

Όλοι έτοιμάσθηκαν. Ο Μπω, ρεβέρ άπείχε 30 βήματα.

Η Μαργαρίτα διέκρινε την συμπαρίαν αυτήν των όπλισμένων άνθρώπων με φρίκην Έχλώμισσε πολύ, καί είπε:

— Οι άνδρες που δέ βασιλεύς, Ο βασιλεύς δά είνε έκεί μαζί τους.

Ο Μπωρεβέρ σταμάτησε μια στιγμή. Με το άριστο χέρι πήρε κοντά του την Μαργαρίτα και με το δεξιό κράτησε το έφιπο. Κατάλαβε ότι έπληροτο μια στιγμή λίαν έπικίνδυνη της ζωής του. Είχε να παλάσει εναντίον έκατον ανθρώπων.

Η φωνή του δαρειά άνέκραξε. — Μακρού! Μακρού! Για όνομα Θεού μην έκτεθίτε! Φοβάται η Μαργαρίτα.

— Κρατήστε καλά δασπίους, δα παρσα κολλάουσα. Άν τους εφώνωμε γυαλούσαμε. Ο βασιλεύς είνε και δ βασιλεύς! Αμύδουσαν η κόρη. Άν κτυπήσει τόν βασιλέα, είσαι χαμένος!

νοσ. — Μακρού! Άνοιχτε δρόμο! έκραύγασαν δ Μπωρεβέρ.

Η κόρη του είπεν ικετευτικά. — Μπωρεβέρ, άν μ' άγαπάς, λυτήσου τόν έσπών σου και γύρισε πίσω.

Τα μάτια του νέου μισόκλεισαν. Έγινε τελεινός Έκλονισθη κε έπάνω στην σέλλα.

— Ναι, σ' άγαπά! άνέκραξε σέ άγοπά και δά σέ σώσω με κάθε θυσία.

Επίσης τούς περυσιστήρες στά πλευρά του αλόγου του, ύψωσε το έφιπο και προχώρησε.

Πηγαίνετε στο θάνατο! φώναζε η Μαργαρίτα.

— Έχω τόν έρωτα δοηδύ α, πνήτησεν έκείνος.

Καί ένώ περνούσε μαινόμενος άνάμεσα στους συμμορίτες του Λορεντάν της έλεγε:

— Σ' άγαπά, ναι, μάρτυς μου δ Θεός σ' άγοπά και δά σέ σώσω.

Οι άνδρες του Φλωρεντάν ρίχθηκαν εμπρός του πίσω, πλάγιως. Το έφιπο του έχτυπούσε διαρκώς. Ένα χτύπημα στο κεφάλι του Λορεντάν τόν έροίσε κατάχαμα. Δύο - τρεις, δέκα, έπασαν μπροστά στον μαινόμενον Ιππέα.

— Άνοιχτά! έφώναζε δ Μπω, ρεβέρ Άνοιχτά!

— Θάνατος! Θάνατος! ούρλιαξαν οι άλλοι!

— Περάντες λοιπόν, άφου έπικαλείσθε τόν θάνατον! άπατούσε δ Μπωρεβέρ και το έφιπο του έρχινε τα σώματα των κακούργων δεξιά και αριστερά.

Το αλγόνο κλονίζεται για μια στιγμή, φωνέ, σίμα από τόν χαλινόν. Άλλά άνοήτως πάλι και προχωρεί σαν άστραπή, ένώ το έφιπο βερβίζει θιερύει τούς τολμηρούς που θέλουν να πλησιάσουν.

Μετά λίγα δευτερόλεπτα δέν φαίνεται πιά κανένας μπροστά στο δρόμο του Μπωρεβέρ.

Εξέχασε τόν κίνδυνο και την μάχη.

Καί μόνον την Μαργαρίτα έδλε πε τυλιγμένη στην μανδύα του. Σημείωνε. Το αλγόνο άνέπνεε τώρα τη μυρωδιά του χόρτου και της χλόης. Τα πουλιά άρχισαν να ένα τραγουδι έωτος και αριών.

Οι νέοι έλλεσαν δ ένας τόν άλλον μέσα στα μάτια τρέμοντας γιατί τόν δικό της τόν κελούδον. Το δάσος ήταν τώρα έιχαν άρπάξει δύο από τούς άνθρώπους του Λορεντάν.

Ο κύρ Τιφαιν συνηθισμένος να παραθιάζει τις κλειδωνίες, είχε διπλασμπώσσει την πόρτα της κουζίνας του μέσα στην όποιαν είχε κλειδωθεί με τη γυναίκα και τις δύο του υπηρέτριες.

Από μέσα έκεί παρηκολούθησε τούς κατόους της μονομαχίας, ένώ δά οι δύο υπηρέτριες γονατισμένες προσήχοντο, έκείνος έλεγε στην γυναίκα του.

— Έσπαρσ πως χάθηκε, Μαρτίν. Συχωρέσε με πριν πάω στον άλλο κόσμο, για ό,τι δήποτε σου έχω κάνει.

— Εμένα δέν με πειράζει άν πεθάνω, γιατί τη μία μέρα η την άλλη θα έρσισκες μίαν αίτια να με καθάρσεις. Έσπε άν με σκοτώσει ένας τρίτος καλύτερα.

— Γιατί να σέ σκοτώσω, Μαρτίν; Έσπε με άπατούσες λοιπόν κατόικα;

— Αυτό έπρεπε να το ξέρης έσύ. Κιτάζε με, φαίνομαι γυνο, κα πού άπατά τόν άνδρα της;

Ο Τιφαιν την κιτάζε και έθεβαίνυθε πως ήταν άσφα. Μίσσα του όμιας έλεγε. Μου τα βάζει μά πρεπει να θεσπιάσω κίολας!

Εν τώ μεταξύ δ κρότος των έφών πάλι έπασσε και σιγή μεγάλη έβασίλευε.

Ο Τιφαιν φώναζε χωρίς να λάβη άπαντησιν. Χτυπούσε την πορτα.

Καμία άπάντησις έπίσης. Κεάσιος πλεον ότι το δωμάτιον ήταν έρημον, άνοιξε τις πόρτες και μπηκε μέσα ακολουσούμενος από τις τρεις γυναικες.

— Καί, σήμερα δά μάς έρρη από το Παρίσι ο χοντρος έκείνος κυριος. Καί δέν έχω τίποτε έτοιμασσει. Τι ντροπή, τα γίνα ρεζίλι. Έμπρός έλυκαότες! Άνάψτε φωτιά, άντι να κολλάτε στη ράχη μου. Μαθήστε αύτα να κοτακώ, έτοιμάστε το ψηό για το φούρνο.

Ε Μαργιτ, που τρέχεις έσύ! Μία κραυγή του άπάντησε. Η Μαργιτ άνεκαλυσε το σώμα του πληγωμένου καταχαμα. Ο Ρολάν ντε Σαίν Άντρε ήτο άναίσιος.

— Τόν κουμένο τόν νέο! έφώναζε κατασυγκλημένη.

Ο Τιφαιν με όια του τά έλαττώματα δέν ήτο κακός άνδρας, έπειτα δ Ρολάν του φάνηκε τώρ γενναϊόδαρος. Έπλησίασε τόν πληγωμένο, γονάτισε και ένώ τόν έζητάσε, άνεκαλυσε ότι η καρδιά του έπαλλε ακόμα.

— Ζή! φώναζε, αλλά είνε χαλινά.

Με προσοχή μετέφεραν τόν πληγωμένο στο δωμάτιο του, η Μαρτίν έπλυνε τις πληγές και μόνο κάποιος στεναγμός ακούσθηκε από τα χείλη του νέου.

Προσεκλήθη επιγόντως δ μόνος γιατρός του χωριού, δ όποιος άφου έζητάσε τόν πληγωμένο, είπε ότι δά πέθανε εντός της ημέρας.

Μία κίνησις μεγάλη στρατιωτών έγινετο εις το μέρος έκείνο. Η Μαρτίν έτρεμε διά τόν σημαϊόφρον της.

Ο χοντρος κύριος που άνέμενετο από το Παρίσι δέν φάνηκε, ούτε όμως και δ πληγωμένος πέθανε. Ο Τιφαιν ήταν έξω φρενών τα έσπε με τη γυναίκα του.

— Έσύ δά πληρώσες τα σπασμένα σουραμειμένη κοττα.

— Σουραμειμένη! έφώναζε η Μαρτίν. Κόττα μάλιστα, μά δχι καί σουραμειμένη!

Καί για πρώτη φορά από το γάμο τους δ Τιφαιν έδέχθηκε να χάστούκι γερό.

Την άλλη μέρα οι Ιππόται έμάχοντο έξω.

Ο πληγωμένος δέν άνέκτησε άκόμα τας αισθήσεις του, κόποτε όμως τώ δέφευγαν φράσεις άσφα, νάρητες από τα χείλη.

Κατά το μεσημέρι Ένα κύμα σκόνης σκέπασε το δάσος. Πενή κοντα Ιππείς συνάδευαν δυά Ιππότες ύπο την άρχηγίαν του Μογκουέρ. Φορτοάρχου του βασιλέως Έρρίκου Β΄.

Ο χωρικός έτρεξε εις πρην πάντησιν των κατενδουσιασμένων.

Έπάνω σέ δυο μεγαλοπρεπή άλογα οι Ιππόται προχώρουν. Ο ένας ήτο δ βασιλεύς Έρρίκος και δ άλλος δ στρατηγός Άλκαθς ντ' Άλμπόν ντε Σαίν Άντρε.

Ο κόσμος άνεμώρισε τόν βασιλέα και έζητωκραύασε. Ο φεουδαλικός πύργος ήτο στις δόξες του.

Ξαφνικά η κίνησις και δ πανηγυρισμός έπασσε.

— Κάποιος συμφορά συνέβη! είπε δ Τιφαιν.

Ο σημαϊοφόρος έρχόταν τρέχοντας.

— Έξέ μου τί να συμβαίνει άρα, γέ;

Η Μαρτίν έτρεξε να τόν ρωτήσει.

— Τίποτε για την ώρα, είπε. Άλλά φοβούμαι πως θα ξεσπάσει μεγάλο κακό.

Μία συνόδεα άξιωματικών με τόν βασιλέα έφθασε εις το πανδοχείον.

— Είμαι χαμένος! σκέφθηκε δ Τιφαιν.

Ο γιατρός έπί κεφαλής όλων τούς μίλασσε για τόν πληγωμένο.

Ο βασιλεύς ήταν κατωχρός άπό θυμό ένώ δ Σαίν Άντρε έτρεμε. Όλοι μπήκαν εις το δωμάτιο του Ρολάν.

Μεγαλειότητα, είπε δ χειρουργός, ίδου δ πληγωμένο για τόν όποιον σάς μίλησα. Η γυνή μη μου είνε ότι δ νέος άνεμειχθη εις ύπόθεσις άφορσσαν την Μεγαλειότητα σας.

Ο Ρολάν ψιθύρισε δ βασιλεύς.

Ο γυιός μου! έτραύλισε δ στρατάρχης πλησιάζων.

Μία στιγμή τρομεράς σιγής έμεσολάβησε κατά την όποια δεικνυόταν παρ δ ρόγχος του πληγωμένου Έπί τέλους Έρρίκος δ Β΄ είπε:

— Να φύγουν όλοι. Μείνετε, στρατάρχα, έσεις.

Η διαταγή του εισηκούσθη. Οταν έμειναν μόνον, δ Έρρίκος έσάρχη προς τόν Σαίν Άντρε:

— Νά γιατί δέν μπόρεσα να έρω τη Μαργαρίτα, είπε με λύσσα. Γιατί δ γυιός σας, μου την πήρε. Προέειτε, στρατάρχα! Μά την Άγινη Παρθένα έάν ένοχο ποιηθήτε και εσεις, ούτε δ τίλος, ούτε η παλι μου φίλα προς σάς δέν διχ σάς στήν. Υπάρχει διήμιος δό το Παρίσι.

Ο στρατάρχης ήταν κατάχλωμος. Η υπερφάνεια του όμιας τόν συνεκράτει.

Μεγαλειότητα, είπε. Έπαν, έσάντε την όδύν έδος, πατέρα στο προσκεφάλι του έτοιμοθάνατου παιδιού του. Αυτό δέν είνε αντίδειο ούτε ένος άπόγονου των Βαλουά ούτε έδος βασιλέως.

Τα λόγια έκαμαν έντύπωσι στον βασιλέα. Έώσε το χέρι του στον στρατάρχη, που έκείνος έσκυψε και το φίλησε.

Μόνον έτοι με παρηγορείτε. Μεγαλειότητα, είπε.

— Τι άτυχία όμως! έφώναζε δ Έρρίκος. Θέλω να έξρω ποίος μου την πήρε!

Μεγαλειότητα, δά μάθετε την αλήθεια. Νά δ Ρολάν άνοιγει τα μάτια.

Ρωτήστε τόν τότε, γιατί μολοντί είνε έτοιμοθάνατος, μω έρχεται να τόν πείσει.

Καί έπεσε σ' ένα κάθισμα με λυγμούς.

Ο στατάρχης έγειρε προς τόν γυιό του:

— Ρολάν, μ' άκούς; Με άναγνωρίζεις;

— Ναι, έτραύλισε δ νέος. Ά ναγνώνω και τόν άλλον κύριο που σάς συνόδεει.

— Είνε δ βασιλεύς, δ βασιλεύς σου. δυστυχισμένη! Μεγαλειότητα παραλήρει.

— Όχι, έφώσε δ έτοιμοθάνατος. Ο βασιλεύς - βασιλεύς της αιώνας Βασιλεύς άρπάξε κορίτσιών. Καί σεις ένας πατέρας φιλάργυρος, πλούσιος, που τσιγκουνεύεσθε λίγα λεφτά για το παιδί σας. Πατέρας που ήθελε να προσφέρει στον βασιλέα την μηστή του γυιού του. Ω!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

Η Ζαμφώ ήταν πύρ και μανία πάλι έναντιον της κουνιάδας της Τερψιθέας.

— Είδες, Εύλαμπία μου, κακία; Καλέ, είχε ένα καραβάκι έυλείνιο μεγάλο που τώ το ρεγαλάρισε δ Φαίτης δ μαραγκός ένας γαλάκτες, που είχε στα νείατα της. Καί πόσες φορές την παρακάλεσα να το δώρη στα παιδιά μου να πάνε να πούνε τόν Άη - βασιλή στοί γειτόνισες. Δέ θαρρώσαι Πάντα μούφερνε από έκαστο έρώσινε νερό, θά μου το σπάσουνε κι' ένώ τώχω σουδερνίρ, μούλεγε, πάντα. Σημέρα τώδωκε στα παιδιά τήν Έρασμιάς του Άσκληα και να γυρίζουνε πόρτα πόρτα. Μά πέ μου τώρρα, σκάς αύτό για γυνεσαι; Έτσι μωρ χεται να πάω να τη ξεμαλλιάσω.

Η Εύλαμπία προσπαθούσε να την καθησυχάσει.

— Όψφ, καυμένη Ζαμφώ, δέν ήθεσθήκες πιά να συζητάς μ' αυτή; Τώρρα πρώτη φορά είνε που σου τα κανεί; Φαίνεται πως κάτι τ' ήταξε η Έρασμιάς, γι' αύτό τηνε καλοπιάνει.

— Τή ράβει ένα μαντινέ, για να το δάλη αύρο, τή κάργος, που να μη σώση και να μη φτάση να το δάλη.

— Έ, άφου το ξέρεις, άστα πιά. Μέρες πώδνε τώρρα, μην κάνης σχήσεις. Ήκοιες έα σιλόηπτα;

— Καλέ, κογιονάρες, Εύλαμπία μου; Έφέτος έασιλόηπτα; Άχ, πώδνε έκείνα τα χρόνια που θατέλαμε τούτ ταδές, στο φούρνο δέκα - δέκα με τούτ άητο, τα φοινίκια, τα σέκερ, λουκουμια και τούτ βασιλόηπτες.

— Άμ δέ θυμίσαι τζαδελν.

— Ήθελα να σηκώθ πρώι, πρώι να πάω στην έκκλησία, να φέρω άγισμά και να κανω το ποδαρικό στο σπίτι μας κι' ύστερα πιά να ντυθώ και να καρτέρω τα βίτσια. Η σ' χωρεμένη η, μαμά μου με τη γούνα τση άπ' μίλο, μαλαμπί άτλας, ήθελε να κάτση στη γυνιά του σοφά κοντά στο μαγκάλι κι' έγω να ριτιζέρινω. Ηαίσινα το δίσκο με τριό

★ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ: — Οι Άμερικανίδες δέν θα χάνουν πιά τεν καρό τους για να προσδοκούν τις τουαλέτες τους και τούτο δχι γιατί έπασσαν να ένδιαφέρωνται γα την κομψότητά των. Άπό την ένόχλησι αυτή τας άπλήλασε ένας χημικός, δ όποιος, κάποιον δεκαέτην έρευνών, άνεκαλυσε μια εύπλαστη ούσια μιμίμα κηρού και φωτικής γόμης που θα έπιτρέψη στις ράπτριες να παίρνουν έντος έλαχιστών λεπτών δ άποτύπωμα οισυόηπτες σώματος. Στο έξος δ Άμερικανίδες δέν θα έχουν παρ να εκλέγουν τα ύφασματά και ν' άφήνουν τις ραπτριες να τις αλείουν με την χημική ούσια που έχει την ιδιότητα να δημνίσαι παρεούσις.

★ ΒΕΡΟΛΙΝΟ: — Οι τελευταίες τελεοποιήσεις της τηλεόρασεως και η έδρυσις ειδικών πομπών τηλεόρασεως σ' έλη τη Γερμανία, ώθησαν τις άρμειδες άρχες να έγκαταστήσουν σ' όλα τα στρατιωτικά νοσοκομεία της πόλεως μας ραδιοφωνικούς ήλητας έφωδ ασμένους με μικρά όθονη, έπάνω στην όποια προβάλλονται τα κηκία, αλ όπό τού σταθμού τηλεόρασεως νινόμενες έκπομπές.

★ ΠΡΑΓΑ: — Στην πλατεία του Άγιου Βενεσούλου της πόλεως μας συνέβη πρην ήμερην μια περίεργη σκήνη που άνεστάσσε έπί πολλήν ώρα την πρωτεύουσα. Ένώ η πλατεία έρισκόταν στην ζωηρότερη της κίνησι, ένας άνδρας που προσφώνε είχε παραφρονήσει ξαφνικά έθλασε δία τα ρούχα του και γυμνός σαν τόν Άδάμ άνερωιχθή έπάνω στον έπιμο άνδριάντα του βασιλέως Βενεσούλου! Ο παράφρων έκδσθε έπάνω στο χάλκινο έλόγο, ένώ γύρω από το μνημείο συνεκεντρολόγησαν πολλήν περίεργην. Η κυκλοφορία διεκόπη και έκλήθησαν οι πυροσβέστες, οι όποιοι με πολύ κόπο κατώρσσαν να κατεβάσουν από τόν άνδριάντα τόν παράφρον που σ' έτα μεταξυ κατά την άντιστάσι του, έδωκασε ένα πυροσβέστη στο χέρι.

Το λακρινί του ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ ΕΞΕΥΤΕΛΙΣΜΟΣ

Πρός τις παλές μου γειτονίες σαν όδεις τις Πρωτοχρονίες έπηγα ρε και τούτη να έρω παιδιά πολυ καλά κι' έτσι, για τα χρόνια πολλά να παίξουμε μπαμπούτι.

Μά ούτε εις μπαμπούτατζης η έστώ και μπακαράτζης δέν θρέθηκε, άδερφέ μου και όλος φούρκα είπα «Φτού!» καθ' ότι έχασα έξ αύτό τόν πλούσιο λουφέ μου.

Καθώς γυρνούσα στα στενά μου λέγει κάποιος σιγανά και ύποπτα λιγάκι:

— Μπαμπούτι θες να έρής, ρε σύ; Παίζει η αριστοκρασία στού Ζώνερς και Γιαννάκη.

Λοιπόν τραβάω κατά και και έλέπω πως η κομψή (καί)

«Αθήνα «μπαμπούτατζης» μπανίζω κι' ένα νεαρό που το έμάσαγε το έρω» να μπειλεράη το ζάρι.

Όταν το είδα αύτό ένώ συχάθηκα τ' όμιολόγω το ζάρι μία κι' έξω

και όποιος λίγο μ' άνα να μη μου πη - ά, πιά - ζάρι να ξαναπαίξω.

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

λογιό ρετσέλι, φράπα πελτέ κυδώνι και νερατζάκι, τρία πατάκια άσπρμένα, κούπα και δαδεκα κοταλακάκι και δαδεκα πηρονάκια μέσα στο δίσκο άρζαν πλάκην. Άχ, τι χρόνια ήταν έκείνα!

— Καυμένη Ζαμφώ, μη μου τα θυμίζεις! Μία φωνή ακούστηκε παιδιάτικη:

— Να τα ποίμε, κόνα Ζαμφώ! Καί πριν ακόμα άπαντήση η Ζαμφώ κατέβηκε από πάνω η Τερψιθέα.

— Καλώς τα, καλώς τα... Κοπιόσσε να μάς τα πητεί έφώνασε.

— Την άκούς τσιριμίνιες, Εύλαμπία μου; είπε η Ζαμφώ. Είπε τα παιδιά τση Έρασμιάς κι' άνοιξε η καρδιά της.

Τα παιδιά της Έρασμιάς άρχισαν τα κάλαντα:

— Άρχιμινιά κι' άρχιχρονιά; Ψηλή μου δενδρολιδανιά...

— Η Ζαμφώ βγήκε στην αούλη:

— Άχου, μάτια μου, όμορφίες! είπε. Καλέ ποίος σάς τώδωκε αύτό τ' όμορφο δασορί;

— Η κόνα Τερψιθέα!

— Ηδού, μάτια μου όμορφίες! Η Τερψιθέα πήγε άπάνω να τούς φέρη δά, ρα και πορτοκάλια.

Η Ζαμφώ πλησίασε το καρδάκι και ένώ έδινε στα παιδιά σάφιδες, έγειρε το κεράκι που το φώτιζε προς τα ήαρία που σχημάτιζαν τα πατάκια του.

Το καρδάκι έγινε πυροτέχνημα. Τα παιδιά άρχισαν τα κλάματα.

— Άχου, καλέ! έφώνωσε η Ζαμφώ, γιατί δέν ήπροσέχατε παρ τ' άφήκατε να καή; Τερψιθέα, πρέα, πάει το παμπούρι σου!

Όταν κατέβηκε η Τερψιθέα, το καρδάκι ήταν σάχητη. Η γεροντοκόρη άρπάξε τα μωλλιά της.

— Ηδού! Καλέ, τί γουρσοσυζιά είνε αύτή; έφώνασε.

— Έσύ φταίς που τώδωκες στα χείρια των παιδιών, είπε η Ζαμφώ γνέφοντας στην Εύλαμπία.

Καί όταν η Τερψιθέα άνέθηκε κατασυγκιμένη, η Ζαμφώ είπε στην Εύλαμπία:

— Ηδού! Καλέ, τί γουρσοσυζιά είνε αύτή; μου. Καί τού χρόνου Εύλαμπία μου! Ο και, υούργος χρόνος νάνε πιά ετυχιώμενος.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Η ΑΚΙΝΔΥΝΗ ΜΕΡΑ

Η κυρία προς την κοιμητρία:

— Μά είσαι τρομερή! Χδές έσπασες τρία φλυτζάνια και ένα δάτο σήμερα τέσσερα ποτήρια. Ποίος έβρει τί θα σπάσης αύριο...

— Ά, μην άνησυχίτε, κυρία, αύριο έχω έβεδι.

Τα Βάδανα ΚΑΡΑΜΠΕΤ ΣΟΥΡΑΤ

Η Σουρπούτσα σηκώθηκε χάροουμενη την παραμονή της Πρωτοχρονιάς.

— Καραμπέτ!

— Τι τέλεις πάλι; — Καλεμένο έκουνε — Καλεμένο ποίος μπέ; — Το Μουσίου Μισέλ στο πλάι. — Τραπεζι, τα έναται; — Όχι, γαβρούμ, χαρτιά, τζέξο τα έναται.

Ο Καραμπέτ δέν ήταν τόσο πεπειραμένος στο παιχνίδι.

— Καλά, είπε. Τα παίξουμε! Το δάβδ, η Σουρπούτσα ντυμένη σαν κούκλα, συνοδευόμενη από τόν Καραμπέτ, πήγε στον γειτόνα, τόν κύριο Μισέλ για να παίρουν τη θραυά.

— Άρκετός κόσμος ήταν συναγμένος έκεί, με ταξυ δέ άλλων και δ Άρτινάκης δ φίλος του Κ

Πρωτοχρονιάτικη — ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ

Μιά μοντέρνα αφήγησης

31 Δεκεμβρίου. Μελάτης της

Οσίας.

Το ημερολόγιο, λοχνότατο, μένει στον τοίχο καρφωμένο με το μοιραϊκό του φύλλο, έτοιμο να παραχωρήσει τη θέση του στον καινούριο χρόνο. Ένας ολόκληρος χρόνος, ημερομηνία προς ημερομηνία, έφυλλορρησε και χαθήκε, εκεί κάπου σε μία γωνία του δώματιου.

Εκείνο το θράδυ, παραμονή Πρωτοχρονιάς, ο Τέλης μαζί με τη γυναίκα του την Άννα έτοιμαζον να πάνε σε κάποιο φιλικό σπίτι για να παίξουν χαρτιά. Ο Τέλης ήταν της γνώμης να μην πάνε πουθενά, και προτιμούσε, όπως έλεγε, να καθίσουν στο σπίτι τους. Για μία στιγμή είπε της γυναίκας του:

— Άννα, τι σου θυμίζει η σημερινή μέρα;

— Μα τί θέλεις να μου θυμίσει; Άλφουστα ότι σήμερα τα μεσάνυχτα θα κατακυλίσει ένας ακόμη χρόνος.

— Μόνο αυτό, Άννα;

— Ε, μά τι άλλο;

— Για σκέψου καλύτερα!

— Ούψ, καμμένη, τι να σκεφθώ; Άφρη τις φλυαρίες και άρχισε να ντύνεται, γιατί έτσι καθώς πιάς, ούτε το πρωί δεν θα πάμε.

— Δηλαδή του χρόνου, είπε ο Τέλης κάνοντας πνεύμα. Και όμως, εάν εσύ το ξέχασες, εγώ το θυμάμαι και θα το θυμάμαι πάντα. Σαν σήμερα, εδώ και τρία χρόνια, δεν είχαμε γνωριστεί;

— Ά, ναι, έκανε η Άννα. Εί, δε; Τι είχα ξεχάσει.

— Θυμάσαι, ήταν και τότε παραμονή Πρωτοχρονιάς; Ήρθες με ένα φύλλο σου στο γραφείο για να μου δώσεις ένα εισιτήριο κα, να μου φιλανθρωπικής εορτής. Στην πορεία φιλανθρωπικής εορτής. Στην αρχή, εγώ δεν ήθελα να το πάρω, αλλά κατόπιν...

— Σ', έπεισα, συμπλήρωσε η Άννα.

— Ακριβώς, όπως συμβαίνει πάντα. Μετά, ήρθα στην φιλική εορτή, σε είδα καλύτερα, χορεύαμε μερικές φορές και...

— Αργίσαμε να ελπίμαστε τακτικά πιά, είπε η Άννα.

— Εγώ, από τότε που δεν είπαυσα να σ' αγαπάω, γιά μένα είσαι και θα είσαι πάντα η μικρούλα Άννα, η κοπέλα που αγάπησα κάποτε παραμονή Πρωτοχρονιάς και που την αγάπησάνε με την ίδια θέρμη και το ίδιο πάθος, εγώ εσύ...

— Εγώ εγώ...

— Ναι, πώς να σου πω, Άννα, μου φαίνεται ότι η αγάπη σου για μένα έχει ελαττωθεί, δεν είναι η πρώτη. Βλέπεις είσαι πολύσχο, λη, δουλεύεις φασορίες, φιλέας, δες, τσάνια, δεξιότητες, δια σου τα έχουν μειώσει το ενδιαφέρον σου για μένα.

— Τι κουτόξενό σου είσαι, είπε η Άννα, και το έδωσες ένα φιλάκι από εκείνα που τότε έκαναν να ξεχνάς στη στιγμή κάθε στενοχώρια του.

— Επί τέλους ο Τέλης — πώς μπορούσε να της χαλάσει το χατήρι; — έπαιξε με την Άννα στο φιλικό σπίτι, λίγο ραβδόφωνο, διάφορες φλυαρίες κλπ., έως ότου στρώθηκε και ολοι γύρω από την πράσινη τσόχα, κοιμώμενος την βρά Τύχη και σκυδόνοντας το κεφάλι μπροστά στα κελύσματα της Α. Μ. του Ρήγα!

Στην αρχή, ο Τέλης είχε διαβεβαιώσει την Άννα, αλλά κατόπιν άρχισε να χάνει, να χάνει συνεχώς, ως που στο τέλος έφθασε πραγματικά πανί με πανί.

Η Άννα όμως, όπως πάντοτε, είχε βάλει κερδισμένη και ήταν έλο διαθέσιμη, γάρ και κέρδι.

— Βράδυ που είνε, είπε ο Νίκος — κάποιος νεαρός που καθόταν ακριβώς απέναντι από τον

Τέλη — δεν πειράζει κανείς και να χάσει. Έξ άλλου όπως χάνει στα χαρτιά.

— Κερδίζει στην αγάπη, συμπλήρωσε η Άννα μ' ένα πονηρό της γέλιο.

Μόλις φθάσανε στο σπίτι τους, η πρώτη δουλειά του Τέλη ήταν να δώσει το δώρο της Άννας. Η βελε όμως να της κάνει μιά έκπληξη. Της είχε πάρει μιά τσάντα μαζί με ένα θαυμάσιο πανάκριδο σαχτυλίδι, πλαισιωμένο με δυο ωραιότατες πέτρες. Πρό ημερών το είχαν δει στην εστρίνα ενός κοσμηματοπωλείου και το είχε τόσο επανέσει η Άννα.

Ο Τέλης δεν της είπε τότε τίποτε, αλλά να που τώρα το δόθηκε η ευκαιρία να πραγματοποιήσει την επιθυμία της.

Ενώ λοιπόν η Άννα ήταν στο δωμάτιό της, ο Τέλης πήρε την τσάντα και το σαχτυλίδι και έτοιμαζον να της τα δώσει. Αλλά ξαφνικά του ήρθε μιά ιδέα. Θά άδειαζε το περιεχόμενο της τσάντας τσάντας στην καλούργια, θα έβαζε μέσα και το σαχτυλίδι και θα έλεγε στην Άννα με ύφος σοβαρό:

«Κυρία, η τσάντα σας. Την έρθα στο δρόμο. Άνοιξε την σάς παρακαλώ να δειτε μήπως σάς λείπει τίποτε».

Φανταζότανε τη χαρά και την έκπληξη της Άννας. Εκεί όμως που άδειαζε το περιεχόμενό της — ήταν άλλος τε η πρώτη φορά που άνοιγε την τσάντα της γυναίκας του — ήρθε μιά μικρή σημείωση. Από περιέργεια, την έδιάσσε και να τι έγραφε:

«Άννα, σου εύχομαι ευτυχισμένο τον καινούριο χρόνο. Πιάς θα θέλα να σε σφιξω στην αγκαλιά μου, γιά να σου αποδείξω γιά μιά ακόμη φορά την αγάπη μου. Άς είνε όμως, θα σε περιμένω με λαχτάρα, όπως πάντα, την Τρίτη. Με λαρεία. — Νίκος».

Ο Τέλης, έξω φρενών, άρπαξε το γραμμάτι και δείχνοντας το στην Άννα, είπε:

— Πες μου, τι σημαίνει αυτό το γραμμάτι;

— Η Άννα, αφού είδε ότι είχε προδοθεί, δεν μπόρεσε να κρυφτεί

περισσότερα:

— Ναι, Τέλη, καλύτερα που ήρθαν έτσι τα πράγματα. Τον Νίκο τον αγαπώ, τον αγαπώ πολύ, δεν μπορώ να ζήσω μακριά του.

Την άλλη μέρα Πρωτοχρονιάτικα η Άννα είχε φύγει. Είχε πάει να έρθ τον Νίκο. Και ο Τέλης μόνος έπαιζε χαρτιά σ' ένα φιλικό του σπίτι. Πάλι έχανε, έχανε όπως πάντα. Κάποια γνωστή του-κυρία, του είπε:

— Δεν πειράζει που χάνετε, γι' ατί όποιος χάνει στα χαρτιά, κερδίζει στην αγάπη. Και έφερομε όλοι πόσο σάς αγαπάει η γυναίκα σας!

Ο Τέλης τότε έγέλασε, γέλασε ειρωνικά. Κάτι ήξερε αυτός...

ΠΟΛΥΒΙΟΣ

ΕΞ ΑΝΑΤΟΛΩΝ ΤΟ ΦΩΣ

ΣΧΟΛΕΣ

ΚΑΛΩΝ

— συζύγων

Μιά ιαπωνική πρωτοτυπία

Αν δεν το ξέρετε, πρέπει να το μάθετε, γι' ατί, πρό πάντος γιά σας τις γυναίκες, είνε αρκετά ένδιαφέρον. Στην Ιαπωνία, γιά να παντρευθεί καλώς ένα καρίτσι, πρέπει να έχει δίπλωμα καλής συζυγίας. Και το δίπλωμα αυτό δεν μπορεί να το αποκτήσει παρά μόνον κα αν φοιτήσει σ' ένα από τα τόσα ειδικά σχολεία και αφού περάσει απαραίτητως από αυστηρές εξετάσεις.

Είνε κάμποσα χρόνια τώρα που στην Ιαπωνία η προπαρασκευή των κοριτσιών γιά την παντρεία δεν γίνεται πιά στο σπίτι απ' τις μητέρες τους, όπως συνήθιζαν από τόσους αιώνες σε όλα τα μέρη του κόσμου, αλλά σε ειδικά σχολεία. Το πρώτο απ' αυτά τα

σχολεία λειτούργησε σ'α 1931 στο Τόκιο και τώρα υπάρχουν πού, λείστον ένα σε κάθε πόλη της αυτοκρατορίας, ακόμη δε και στο εξωτερικό, εκεί όπου είνε πολύς ρυθμός η ιαπωνική παροικία.

Ο σκοπός αυτών των σχολείων όπου φοιτούν αποκλειστικά και μόνον τα κορίτσια που θέλουν να παντρευθούν, είνε ο εξής: να μάθουν τη δύσκολη τέχνη με την οποία αν μπορούν να προσφέρουν μεθαύριο στον άνδρα τους όσο το δυνατόν περισσότερες ανέσεις με όσο το δυνατόν λιγότερα έξοδα, να δίνουν καλή άστροφία στα παιδιά τους, να μαγειρεύουν καλώς, να ράβουν, να στολίζουν το σπίτι και γενικά να κάνουν κάθε τι που είνε υποχρέωση μ' ένα καλή και παιδευμένη γυναίκα.

Η διδασκαλία στα σχολεία αυτά είνε σχεδόν εξ ολοκλήρου πρακτική. Και αρχίζει από το μαγειρείο.

Στην κουζίνα δεν υπάρχουν θρανία, αλλά ένα μεγάλο τζάκι με αναμμένες τις φωτιές, τενιζέρες και κατασάρβες και όλα τα απαραίτητα γιά την κατασκευή ενός καλού φαγητού. Το μόνο που θυμίζει το σχολείο εκεί μέσα είνε ένας μεγάλος μαυροπίνακας, ο οποίος είνε γραμμένος, κατά δόσεις, όλα τα συστατικά του φαγητού και πόσο θα στοιχίσει έως την στιγμή που θα σερίριση στο τραπέζι.

Οι σχολές αυτές δεν είνε όλες ίδιου τύπου. Άλλως τε και μελλοντες συζύγοι δεν ανήκουν όλοι στην ίδια κοινωνική τάξη: είνε ο υπάλληλος, ο επαγγελματίας, ο διοικητικός, ο χωρικός, αυτός που σκεπάζεται να πάει να έγκαινα σταθή στις αποικίες. Υπάρχουν λοιπόν τόσος τύποι σχολείων, όσα είνε και τα είδη των συζύγων.

Εννοείται, ότι αναλόγως του τύπου στον οποίο ανήκει κάθε σχολή, δίνει μεγαλύτερη ή μικρότερη σπουδαιότητα σε άριστο, να μαθήματα. Λόγου χάριν, τα κορίτσια που πρόκειται να πάνε έναν υπάλληλο ή εργάτη δίδασκονται στην διακυβέρνηση του σπιτιού.

Πολλά κορίτσια που παντρεύονται σήμερα στην Ιαπωνία δεν μπορούν να υπολογίσουν παρά σ' ένα εισόδημα του άνδρος ίσο περίπου με το πατρικό. Μπορεί όμως το εισόδημα αυτό να ελαττωθεί στο μισό ή στο ένα τρίτον, ώστε η καλή νοικοκυρά πρέπει να μάθει να διατρέφει τρία τουλάχιστον άτομα με όσο το δυνατόν λιγότερα χρήματα.

Στα σχολεία όμως όπου οι μαθήτριες πρόκειται να πάρουν άριστο ανώτερης κοινωνικής τάξεως, τα μαθήματα είνε πολύ διαφορετικά. Εκεί μαθαίνουν να επδελύνουν την υπηρεσία και διατρέφουν όλες τις κοινωνικές υποχρεώσεις που θα έχουν ως οικοδόμοισες, πρό πάντος απέναντι στον καλεσμένον, κατά τις άπειρες εορτές που δίνονται τακτικά στα καλά ιαπωνικά σπίτια.

Τα σχολεία γιά γυναίκες που πρόκειται να πάνε χωρικούς είνε επίσης πολύ διαφορετικά. Το σχολικό πρόγραμμα είνε πολύ πιο έκτεταμένο. Άλλα τα θεωρητικά μαθήματα είνε πολύ περιορισμένα, ενώ τα πρακτικά επιμένουν περισσότερο. Το ίδιο γίνεται και μ' αυτές που πρόκειται να έγκαινα σταθουν σε μιάν αποικία.

Εκτός αυτού, τριών παρών το δίπλωμα, τα κορίτσια αυτά πρέπει να αποδείξουν ότι είνε ικανά γιά δυο πράγματα: να ευρίζουν τους μελλοντες συζύγους των και να τους ξεκουράζουν το σώμα μ' ένα καλό μασάζ! Και έπειθ οι συζύγοι είνε άγνωστοι ακόμη, η πρακτική εξάσκηση γίνεται επάνω σε άλλα κορίτσια του αυτού σχολείου.

Μετά τις εξετάσεις τα κορίτσια αυτά παίρνουν το δίπλωμά τους, με το οποίο μπορούν εύκολα να παντρευθούν. Γίνονται μάλιστα περιζήτητες και θέρρη γρήγορα καίρος που κανένα κορίτσι στην Ιαπωνία δεν θα παντρευτεί αν δεν είνε εξωδωσμένος μ' ένα τέτοιο δίπλωμα.

Τὰ δυὸ ἐρωτικά ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ τοῦ Ἀνδρονίκου

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΤΕΨΙΣ

Ο λαός του Βυζαντίου παρακολούθησε την ημέρα εκείνη ένα καταπληκτικό θέαμα. Ο υποψήφιος διαδόχος του θρόνου Ἀνδρονίκος ο Β' μετέφερε στους ώμους του δικήν προβάτου, το μικρό αυτοκράτορα του Βυζαντίου Ἀλέξιο τον Β' στην Ἁγία Σοφία.

Διέταξε κοπάιν να ηχήσουν χαρμόσυνα οι καμπάνες και να άρχισή η ακολουθία της στέψης.

Και μπροστά στο καταπληκτικό έγκλημα, που είχε μαζευτεί εκεί από περιέργεια, έπαυσε το στέμμα από τα χέρια του Πατριάρχου και το τοποθετούσε ο ίδιος στο κεφάλι του νεαρού βασιλιά.

Αυτός είνε στο ξέθλο ο αυτοκράτορας, διεκάλησε στο λαό. Και εγώ ο συμβασιλεύς και κηδεμόνας του.

Πιό παράξενη αλλά και μυστηριώδη στέψη δεν είχαν παρακολουθήσει οι Βυζαντινοί. Γι' αυτό, ένας φίλος διαμαρτυρίας εξέφυγε από τα σπλάχνα του Ἀνδρονίκου, έπράξε μιά δυσφορία την εκκλησία. Ἀλλά ο πονηρός Ἀνδρόνικος, έπράξε μιά δυσφορία την εκκλησία.

Όταν έλθε η τελετή, και το έγκλημα άποχωρούσε, στα σπλάχνα όλων μιά μεγάλη άπορία κυκλοφορούσε:

Μα τί έγινε η γυναίκα του αυτοκράτορα μας Ἀλέξη;

— Η Ἀγνή; Ὦ, η καμμένη! είπε μυστηριωδώς κάποιος.

— Μά είνε πανευτυχής. Γιατί την σκεπτεί; παρατήρησε ένας παλαιάνος.

— Ναι... Ἀν μπορῇ να είπω θοὺν εὐτυχία τα σπλάχνα χάδι του Ἀνδρονίκου...

ΑΝΗΣΥΧΙΑ ΕΡΩΜΕΝΗΣ...

Τα φιλογέρα φίλια του Ἀνδρονίκου, που κυλιόταν το ίδιο έ, κείνο θράδυ με μιά παλιά κατακήνη του, την χόρτα των βασιλέων των Ἱεροσολύμων Βαλδουίνου, την γοητευτική Θεοδώρα δέκομε ξαφνικά μιά ανασπίνετη έρώτη σ'α:

— Είσαι βέβαιος ότι πραγματικά μου έχεις δοσμένη όλη την αγάπη σου;

— Μά, γλυκυτάτη μου... Είνε έρώτησις αυτή... Δυο χρόνια τώρα δεν σ' αποχωρίζομαι από κοντά μου και μοιράζεσαι το έρωτικό μου κρεβάτι και την σεσική μου εύνοια.

— Έκαμν πολύ να την άγκαλιάσει σφιχτά, με κτηνώδη περιπάθεια, όπως ήξερε να αγαπά ο τράχυς Ἀνδρόνικος. Ἀλλά η Θεοδώρα τον σταμάτησε.

— Όχι! Μή μου κρέβεσαι πιά! τον άποστόμασε. Αὐτή την στιγμή ξέρω καλά ότι μιά γυναίκα

— Όχι, όχι! έφώναξε με σπαραγμό. Μή μου κάνετε κακό. Δεν σάς έφταιξα σε τίποτα.

κα θογγά και υποφέρει μέσα στα άηλια υπόγεια κάποιας φυλάκης Ἀλυσσοδεμένη, πληρώνει τον πορὶ της γοητευτικής όμορφιάς της, ενώ είνε τόσο άδωα ή καμμένη.

— Πώς το ξέρεις αυτό; ώρ, έώθηκε κατηγορηματικώς ο Ἀνδρόνικος αποκαλύπτοντας έτσι όλη την ένοχη του. Πόιος σου το έληροφορήσε; Είνε μέγα!

— Ναι... Ένα ψέμα που το ξέρει όλος ο κόσμος και γιά το όποιο μιλά όλη η Κωνσταντινούπολις...

Ο ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ ΑΠΕΙΛΕΙ ΜΕ... ΕΝΑΓΚΑΛΙΣΜΟΥΣ!

Έπεχερίσσε να αποδώσει την δουλειά του σ'αίματά του, γής και άκόρετος έρωτομανής αντίβασίλευς, κλείνοντας την έρα μένου του μέσα στα σπλάχνα της. Το φιλογέρα φίλι του της έσφράγισε πάλι το στόμα με μιά δάφνη φιληδονία. Μα η Θεοδώρα ήταν γυναίκα... Και έ κείνη την στιγμή έγνώριζε ότι έκινδύνευε η προτεράτης της στην καρδιά του μεγάλου εύνου μένου της.

Μιά άλλη γυναίκα — άποθη, κευμένη από τον Ἀνδρόνικο στα άνακτορικά υπόγεια — προωρίς, ταν γιά άντικαταστάτρια της! Έπαναστάτης, έξηγέρθηκε η γυναίκα διαδοχής της.

— Νιώθω πώς κινδυνεύει ο έρωτάς μου άπόψε... ψιθύρισε με πόνο.

— Πάλιν η ίδια καχυποψία! την καθούσχεσε ο Ἀνδρόνικος. Ἀλλά η Ἀγνή είνε ένα παιδί ά κόμη. Ένα άπρaxy κορίτσι μπροστά σάς... Τι θα μπορούσε να περιμένω από αυτό;

— Τι; Τον έρωτα και μόνον τον έρωτα... Φοβάσαι πώς περιμ' αυτήν νέες πηγές ήδονής, νέες συγκλονιστικές συγκινήσεις.

Επνιξε όμως άπότομα, κάθε φωνή διαμαρτυρίας της ο Ἀνδρόνικος μέσα σ' ένα τρελλόν έρωτικό έναγκαλισμόν του που είχε την δύναμη της ταναλίας και

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΡΩΤΙΚΟ ΚΟΙΤΩΝΑ

ΣΤΗ ΜΟΥΧΛΑ ΤΟΥ ΥΠΟΓΕΙΟΥ

Το ίδιο εκείνο θράδυ έγιναν τρία έγκληματα στο Βυζάντιο: η παρθένη βασίλισσα Ἀγνή έγνώριζε μέσα στον κοίτανα του έρωτομανούς άποστάτου της την υπέρτερα έρωτικήν εύτυχία που μπορεί να χαρίση ένας άνδρας σε μιά γυναίκα...

Μέσα στα θόλα νερά του Βοσπόρου οι άλιες έφάρεσαν στα δίχτυα τους το στραγγαλισμένο πτώμα του νεαρού νεοστεφανωμένου βασιλιά των Ἀλεξίου Β'.

Και οι σκουριασμένοι άρμολ της φυλάκης των άναφύρων έτριζαν πάλι στο άνοιγμα της ίδιας καγκελόφρακτης θύρας που έλευ βέρωσε την Ἀγνή, γιά να μη στή θεία της η γυναίκα που δεν ίκανοποιούσε πιά τις λάγνες ιδιοτροπίες του Ἀνδρονίκου...

Ενας έρωας δύο χρόνων, από τους μεγαλύτερους που άναφέρει η Ιστορία, κατέληξε τώρα στη μούχλα ενός ύπογειου...

Τα όλοσφύρα μεταένια σεντόνα της κλίτης του έρωτος που έδχονταν κάθε θράδυ του έκπαυλο κορμί της Θεοδώρας, της θούρας χήρας του βασιλέως των Ἱεροσολύμων Βαλδουίνου άντικα, θιστόσαν τώρα μιά ψάθα όγρη και ένα τρίχινo προσκεφάλι.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΘΥΜΑ

Και η Ἀγνή; Το άγουρο κορμ με της καθώς έγνώριζε το όπερο, χο ρίγος της έρωτικής άνδρικής άγκαλιάς, έκρίτησαν από εύτυχία. Και έληρηνώσαν κάθε τί έλ...

— Σ' αγαπώ, ψιθύρισαν τα τριανταφυλένια χείλη στον κατακτητή της. Μη μ' άρρίνεις μόνη πιά...

Και μέσα στο άνοιξιότικο σου ρούτομα τα άδωα της χεράκιας άγκαλιάσαν με περιπάθεια τον κατακτητή της και τον παρέσυραν π' νέες εύωχίες ήδονής. Η γυναίκα είχε έμπήσει μέσα της. Και έ εκδίδουσε τα δικαιώματά της κοντά σ' έναν ώριμον άνδρα!

Η Θεοδώρα, έγκαταλειμμένη στην σκληρή περιφρόνηση του άπληδνήμονα από τον στερεότυπο έρωτά της Ἀνδρονίκου, δεν έγνώρισε κανέναν όκτο. Έρεψε μέσα στο έρεβος της ύπογειου καταπακής, μαράβηξε και έδωσε.

Επάνω στο μαξιλάρι της οι φύλακες της έθρουν γραμμένη σε ποινέμενους στίχους, όλη την τραγική ιστορία του έρωτός της.

Ο Ἀνδρόνικος, μετά τον έθάνατο του Ἀλεξίου, ανέθηκε τα ματωμένα σκαλιά του θρόνου του Βυζαντίου με το κεφάλι φιλά...

Όσον άφορά την Ἀγνή, πολύ σύντομα έπληρώσε και αυτή όλη την περίοδο της έρωτικής εύτυχίας της με μιάν άνεπαυρότατη άρρωστεια... Καθήμενό κύπελλο ήδονής ενός άκόρεστου έρωτομανούς, έσκαψε την ύγεια της με μιά μακρόχρονη φυματίωση που την ώδήγησε στον τάφο. Αυό γυναίκα έμαρτύρησαν κατά τον πια τραγικό τρόπο, γιά τον έρωτά ενός κτηνώδους άνδρος... Παρ' όλον ότι τον άγάπησαν πολύ...

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

Επίκαιροι στίχοι

Πολεμική Πρωτοχρονιά

ΤΟ 42

Να και το «Σαραντά δύο»! Φάει, έρχεται, σιμώνει. Μά τί πάχα λένε νάνε; Νέον έτος ή... κανόνι;

ΤΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

Η ΧΟΝΤΡΗ.—Θέλω ένα καλό ύφασμα γιά τουαλέττα χορού.

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ.—Δυστυχώς, κυρία μου, δεν έχομε τόσο ύφασμα. Να πάτε σε κανένα κατάστημα, χονδρικής πωλήσεως!

20

το περιθώριο της επικαιρότητας

ΒΟΡΝΕΟ ΤΟ ΝΗΟΙ ΤΩΝ ΚΥΝΗΓΩΝ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΚΕΦΑΛΩΝ

Το Βόρνεο, το άπειρο νησί της Νοτιοί Ασίας, που έχει εκτασιν σχεδόν ίση με την Γερμανίαν, εινε στο κέντρον ιδίως τελειώς ανεξερεύνητο. Πλατείς ποταμοί με άφθονα νερά που σχηματίζουν σε πολλά σημεία δρυμνικούς καταρράκτες διασχίζουν το νησί πηγάζοντες από το εσωτερικό του άγριου αυτού Έδεμ και αποτελούν σε πολλά σημεία τον μοναδικό δρόμο από τον οποίο μπορεί κανείς να προχωρήση από άνωτορας της μεγαλονήσου.

Το Βόρνεο ανέκαθεν από τους Πορτογάλους του Μαγγελάνου το 1518. Οι πρώτοι Πορτογάλοι άποικιοί έπλησαν εκεί πολύ αργότερα το 1690 για να εκδώσουν όμως από τους Ολλανδούς που είχαν εγκατασταθή στο νησί από το 1641.

Τα άδιαπέραστα δάση που καλύπτουν το Βόρνεο παρεμποδίζουν την ολοκληρωτική εξερεύνηση της νήσου. Μεγάλην έκτασι της έκτασος το 1892 ο Άγγλος τουριστής Μακντόναλντ, ενώ άργυρότερον ο Γάλλος εξερευνητής Σαπέρ εξερεύνησαν το λεκανοπέδιον του Μεγάλου Καπάν. Έκτοτε άκολουθήσαν και άλλες εξερευνητικές διαδρομές οι όποιες προσέδωσαν πληρότερες πληροφορίες περί της νήσου.

Το Βόρνεο διακρίνεται σε δυό επίμνητα τμήματα, το βορειοανατολικόν άφ' ενός και το νοτιοανατολικόν άφ' άλλου. Το ένα κατέχεται από της Άγγλιας και το άλλο ον από της Ολλανδίας. Η Ολλανδική άκρη του Βόρνεο στερείται καλόν λίμνών, ενώ οι Βρετανικές άκτες άφθονούν σε άρμους και φασικούς λιμένας. Η θερμότητα κυμαίνεται μεταξύ των 68 θμών 28 μέχρι 35 Κελσίου.

Το νησί εινε πλούσιο σε έλας, σιτηρά και το έλαφος του παρούσας εξαιρετική γονιμότητα χάρη στις άφθονες έροχές και στους ποταμούς. Έχει σημαντική παραγωγή σιτηρών, καπνού, όρυζης, καπνάς και άβαντακος. Στο έσωτερικόν του ζουν καί άγέλας ελάφια και μικρόσωμες άρκούδες. Το υπέδαφος εινε πλούσιο σε μεταλλεύματα και διαμάντια. Υπάρχουν επίσης και χρυσωρυχεία, οι φλέβες των οποίων εύρισκονται στην επιφάνεια σχεδόν τόν έδαφους, καθώς και άνθρακωρυχεία και πετρελαιοπηγές σημαντικής άποδόσεως.

Το έσωτερικό της νήσου κατοικείται από διάφορες φυλές εκ των οποίων πολυπληθέστερα εινε η φυλή των Ντάτακ. Μεταξύ αυτών και των Πούανων υπάρχει με γνήση διαφορά. Οι πρώτοι εινε μάλλον πολιτισμένοι και εύγενείς, οι δεύτεροι άτίθως έχουν μόνο μια πρωτόγονη εύφυα.

Οι Πούανες εινε άνθρωποι του δάσους και σπανιότατα έρχονται σε έπαφή με τις εύρωπαϊκές έκαταστάσεις. Ώς κνηγοί και ως εργάται εινε άμειροτάτοι άγνοον όμως τελειώς την αξία του χρήματος.

Στην ζωή των Ντάτακς τόν κα νύ παίζει σπουδαίο ρόλο. Έπειδή τόν χωρίζουν περιβάλλοντα από ποταμούς και έχουν τεράστιες ρυθμοποιήσεις, κυκλοφορούν σχεδόν πάντοτε μέσα στο νερό. Εινε σούγ χρόνως επιβεβλημένοι φαρμάκες, και τόν δέν τους και οι γυναίκες κοιμούνται, μπορούν να κολυμβήσουν επί άρες και πολλές φορές μάστιγα αντίθετα προς ίσχυρά ποταμια ρεύματα.

Οι Ντάτακς δέν υπερτερούν τους Πούανες μόνο κατά τόν άνω τέρτο των υπερτερούν και στην άκοινωνική. Καίτοι τόν στίβον τους άπάναν σε παρρησιασμούς ύψους τριών μέτρων και άνω για πολλούς άπό 22

γούς! Ο κυριώτερος εινε νά άποφύγουν τους άνθρωπινούς άτίμους της ζούγκλας μετά την δύσι του ήλιου άπό τους όι όποιοι προκαλούν τόν άπό την ύγρασία και την θερμότητα.

Στό Βόρνεο έρέχει τόν τρία τέταρτα της διαρκείας του χρόνου συνεχώς, μέρα - νύχτα. Οι έροχές εινε καταρράκτιδες και συχνά οι ποταμοί ύψώνονται και δέκα μέτρα σε πολλά σημεία, παράρρουντες π.τι δήποτε συναντήσουν στόν δρόμο τους.

Η κατασκευή των σπιτιών των Ντάτακς συνδέεται από ποικίλες έροτες κατά τις όποιες ίδαναις έρεσις τόν εύλογον κατά τόν πονηρόν πνευμάτιον και τόν θηριών της ζούγκλας.

Τά σπιτία χτίζονται πάντοτε για δέκατρείς ροικόγηνες και στην κατασκευή βοηθούν όλοι οι συγγενείς, ώστε η δουλειά να τελειώσεν εντός δύο ή τόν πολύ τριών ή τεσσάρων, κατά την διάρκεια των οποίων τόν τέμνανα ήχοον συνεχώς για νά μή άκούωνται τόν κελαιόματα τόν παυλίων και οι κραυγές των άρπακτικών ζώων που θεωρούνται κακοί όιωνοί κατά την κατασκευή του σπιτιού.

Τά σπιτία εινε φάβες πλασμένες από φλοιούς δένδρων, τόν έμμεγερτά τους σκέυη εινε από πηλο.

Πολλές φορές στην πόρτα του σπιτιού τους οι Ντάτακς τανάθε τόν ένν χωλόν κλαδί δένδρου. Αυτό σημαίνει ότι άπαγορεύεται η είσοδος, γιατί οι Ένοιχοί έπι κοινούνται με τόν πνεύματα.

Οι Ντάτακς πιστεύουν σε άνα ριθμικούς θεούς και πνεύματα, αυτό δέν γίνεται άφορημή καθημερινών θυσιών ζώων κατά τις όποιες όμως μόνο τόν κεφάλι προρίζεται για τόν θεού, τόν δέ υπόλοιπον μέρος, άφού ύψηθι, κα ταλαιβάμεναι θέσιν στους σπομάχους των πολυαριθμών έρέων των Ντάτακς.

Έκτός των άλλων περιέργων έορτών τους, οι Ντάτακς έχουν και μία έορτή νεκρομαντείας κα τόν την όποιαν οι έρεσις καταλαμνάνονται από ένα είδος καταλήμης και συνωμολούν με τόν πνεύμα τόν Έδου πώς γίνεται η έορτή αυτή. Γύρω από έναν έρεα συγκεντρώνεται πλήθος ίθαγενών. Αυτό ή διαβρωδή άρχίζουν τότε νά ποιούν μονοτονούς σκοπούς και οι έρεσις εν ήλπειρ πολεμική περιβολή φέρων έίρους και άσπίδα άρχίζου έν χορεύη. Χορεύει επί άρας και έν τέλει όπως οι Δερβίσηδες κα ταλαμνάνονται από ένα είδος παρρησιασμού, κατά την διάρκεια δέν αυτό γίνεται η περίφημη συνουσία με τόν πνεύμα.

Πολλές φορές ο έρεσις πίνει συνεπεία της κουράσεως άναίσθητος. Αυτό εινε κακός σιωνός και σημαίνει ότι κάποιον τρομερό γεγονός θά λάβη χώραν. Οι έρεσις αύτοι κοινοί άπατάνας για τόν νησί τους, κάνουν και διάφορα άλλα ταχυδακτυλουργικά παιχνίδια, τόν όποια οι άφελείς Ντάτακς νομίζουν βούματα. Έτσι καταρρώνουν και επιβάλλονται.

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΩΝ

Οι Ντάτακς όπως και οι Πούανες έχουν ένα τρομερό έθιμο, τόν έθιμο νά παίρνουν τόν κεφάλια των ζωντανών ανθρώπων. Όσο περισσότερα κεφάλια κόψη ένας ίθαγενής, τόσο περισσότερα δικαιώματα έχει να παντρευθή και να γίνη άρχηγός οικογενείας. Τόν έθιμο αυτό πόν έτοιχούν τόν άνω νατο σε χιλιάδες ανθρώπων, τόν ενι εύτυχός νά έκαταβή κατά πιν των άσπτηρών μέτρων που έλφθησαν.

Πρό πάντα άκόμη έτών, ένν

περπατούσε κάπου άνύποτος, δε χυιδον έξαφνα ένα δηλητηριώδη, νά έόλος, προσρόμενω πάντοτε άπό ένα οίκωτη κεφαλή.

Ο πολεμικός έξοπλισμός των ίθαγενών άποτελείται από μία άσπίδα ένα έίρος και ένα σωλήνα έκτοξεύσεως δηλητηριωμένων έελών. Τόν δηλητήριο στό όπιο έμπατίζον τόν έλλη τους εινε άγνιστό στους Εύρωπαίους, η δέ κατασκευή του άποτελεί οικονε νεακό μυστικό.

Πρέπει να σημειώση ότι τόν δηλητήριο αυτό δέν έχει έπίδρασι στο αίμα, άλλα μόνο στους μύς, τους όποιους παραλύει σχεδόν άμέσως, χωρίς νά έπιφέρη τόν θάνατο του πληγέντος. Άλλα μόνο τόν παραλύει του.

Τόν περιεργό και άγριο αυτό έθιμο εινε πολύ παλαιό. Από μικρά παιδια μαθαίνουν οι ίθαγενείς ότι έχουν στοιχειώδες καθήκον να κυνηγήσουν μία μέρα κεφάλια ανθρώπων. Συνήθειον από μικροί νά έλκουν τόν κρανία άρραβιασμένα σε περιδελπτή θέσι και τόν στέβονται. Άν καίς νέος αίσθανθή σφοδρόν έρωτα προς κόρη της φυλής, τόν ύπεκινούν ότι δέν έκονήνησε άκόμη κεφάλια και ότι συνεπώς δέν έχει τόν δικαίωμα να έρωτεύεται.

Άς δοθώ τώρα πώς γίνεται τόν κυνήγ. Μόλις έκινήσουν και οι πιο φιλήσοχοι Ντάτακς γίνονται σκυθρωποί άγριεύουν και η φύσις γυναιμία τους άποκτά μία έκφρασι σκληρότητας. Τροχίζουν τόν σπαθόν τους, έτοιμάζονται και έκινουν και χρόνι δολόητρο μακράν σμένον νά έρωδν όπωσδήποτε ένα θύμα και νά τόν πάρουν τόν κεφάλι. Άν έπιστρέψουν άπρακτοί, θά περιφρονήσουν από όλους και ίθαγενείς από τις γυναίκες. Γι αυτό πολλές φορές οι κυνηγοί με νουν και χρόνι δολόητρο μακράν της φυλής τους, καραδοκούντες την κατάλληλη στιγμή κατά την όποια θά συναντήσουν τόν μοιραίο θύμα.

Πενούν τόν δάση και φθάνουν σε έχθρικές περιόχες, όπου κο, τοίκοιν άλλες φυλές. Έκει ένεδρεύνουν έρευνώντας συνεχώς και περιμένοντες θύματα. Ζητούν πωσδήποτε ένα κεφάλι, άς εινε γυναικείας, άνδρικό, γέρον ή παιδιού. Μόλις άντικρύσουν τόν θύμα τους, τόν πλησιάζουν κρυφά και τόν έπιτίθενται. Τόν καταφέρουν δέ τόν κτύπημα με τέτοια μανία, ώστε συνήθως τόν κόβουν διά μίας τόν κεφάλι, τόν όποιο άρπάζουν άμέσως και φεύγουν βρομώως και έρριμδευτικόως. Η όλη σκηνή δέν διαρκεί παρά μερικές στιγμές.

Στό χωριό τους περιμένουν με άγωνία, γιατί πούς έζει άν έκει πού πήγαιναν να κυνηγήσουν κεφάλια δέν έπεσαν οι ίδοι θύματα άλλων άνθρώπων.

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡ Σ. ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΓΙΑΤΙ... Ένα υπόγειο μός φαίνεται ζεστό τόν χιμώνα και όροσερό τόν καλοκαίρι; ΔΙΟΤΙ... ήθερμκρασία ένός ύπογειου εινε σχεδόν πάντα η ίδια χιμώνα και θεοκαίρι. Στάς Άθήνας έξαφνα ή θεοκρασία των ύπογειων εινε περίπου 15 — 16 βαθμών όλο τόν χρόνο. Έπομένως εινε τόν χιμώ να πιο ψηλή και τόν καλοκαίρι π.ο χαμηλή από τόν θεοκρασία τόν παίδου. Όταν λοιπόν τόν χιμώ να έρχόμαστε άπείως, πού κάνει συνήθως 6 — 7 βαθμούς και έρίσκει στο υπόγειο μας 15 — 16 βαθμούς, φυσικά μός φαίνεται άρκατά ζεστό. Όταν αντίθετως τόν καλοκαίρι έρχόμαστε έξωγλήμει από τόν υπερβολική ζέση των 30 και 32 βαθμών υπό σκάν, εινε φυσικό νά έρίσκουμε όροσερό τόν υπόγειο με τόν χαμηλή θεοκρασία.

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΕΙΝΕ ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΙ

Μία μέρα ο Άβραάμ καθόταν στη σκηνή του, άνάμεσα στους τρακούσιους άνθρώπους της φυλής του, όταν ξαφνικά έίλε πέρα ένα γύρο στρατόκατο που περπατούσε στόν κατασκόνιστο δρόμο, πνόμενος από τόν ήλιο.

Ο πατριάρχης των Ιουδαίων φιλόξενος, όπως πάντα, έτρεξε νά τόν ύποδεχθή με προθυμία και τόν έλεγε: — Έννε, καλώς ήρσες! Εύχομαι νά φτάσης τόν χρόνο του Μαθουάλα! Έμπα στη σκηνή μου και άς εινε εύλογημένος ο έρχόμενος σου!

Ο ένός δέθηκε την πρόσκλησι του σεβάσιμου πατριάρχη και την ώρα που μεγαλύνουν οι σκιές και η αύρα βροσίει τόν άνθρώπο και τόν ζώα, άόησαν όλοι μαζί νά δειπνήσουν.

Ο Άβραάμ έβαλε δεξιά του τόν γέρον και οι τρακούσιοι ύπηρέτες του πήραν θέσι όλόγυρα τους. Όταν έτελείωσαν τόν φαί, ο Άβραάμ έλεγε στόν φιλόξενο: — Έμεις τώρα θά εύχαριστήσουμε τόν Θεό μας. Εύχαρίστησε καί σού τόν δικό σου, όποιος και νάνε.

Δέν πιστεύω σε θεούς κατωμένους από πέτρα ή λάσπη ή έξόλο, άποκρίθηκε άπονοια ο ένός.

Πού καλά, τόν έλεγε ο Άβραάμ. Τότε θά προσφέρης τις εύχες, ριστίες σου στόν δικό μας Θεό, τόν παντοδύναμο και άάρατο, τόν δέ μιστρόν του όύραγόν και της γής.

Δέν τόν άντίκρουα ποτέ μου, άπάντης ο ένός. Έξησα ένενήν τόν χρόνια έδώ στόν κόσμο και όμως δέν έρρηκα ποτέ ούτε ίχνος αυτού τόν Θεού που μού λέει: — Ποιος εινε λοιπόν ο Θεός σου; Πού Θεό σέβασαι; Ρώτησε άνιπό μόνον ο πατριάρχης.

Δέν σέβομαι κανένα άλλον παρά τούς γερόντιους που εινε ένάρετοι, σάν και σένα. Και στην πατρίδα μου πάλι με σέβονται έμενα, γιατί είμαι καί έγώ γέρονς.

Τότε ο Άβραάμ σηκώθηκε έπάνω άργυσιμένον και φώναξε έξαλλος: — Έξω από δω, άσέβηστε! Φύγε μακριά από την κατοικία μου! Δέν έδω να μολύνεις με την άσπνη σου τόν άέρα που άνασάινω. Υστερ άπ' αυτό τόν φέρομο, ο ένός σηκώθηκε και έφυγε, ενώ ο Άβραάμ και οι τρακούσιοι ύπηρέτες του έμειναν στη θέση τους σιωπηλοί. Άμα νύχτωσε όμως και πλάγισαν να κοιμηθούν, ο Θεός παρρη σιάθηκε στόν ύπνο του Άβραάμ και τόν έλεγε: — Γιατί, Άβραάμ, έδωδες έναν άνθρώπο που ήταν όμοιος σου και μουσάφρησ σου; Γιατί δέν τόν άφρησ νά κοιμηθή κάτω από τή σκηνή σου τή νύχτα, την ώρα που τόν λικνάρια και τόν άγρια θηρία θάγινουν έξω από τίς φυλές τους και τριγυρίζουν πναισμένα; — Γιατί δέν σε γαμώριζε, Κύριε, δέν σε παραδελχόταν, δέν σε λάτρευε; — Έξήσες όμως, ότι έγώ ο ίδιος τόν επέτρεπα να μελιν ένενήντά δολιόγυρα χρόνια κάτω από τή σκεπή των Ούρανών; Έξήσας ότι παρράγγειλα στή βροσία και στή θροχή νά τόν βροσίει, όπως και τούς άλλους; Έξήσας ότι δέν άφρησ ποτέ χέρσα τόν χωράφι σου, ότι δέν έξήσανα ποτέ τούς φοινίκες και τίς έλφές του; Άκουσε τώρα την άπόφασή μου: Έπειδή έκαμες τόν σφάλμα να διώξης έναν έννο μέσα στή νύχτα και στό σκοτάδι, οι άπόγονοί σου θά καταδικασθούν νά εινε καί αυτοί έννοι άμέσως ο' άφιλόθενους λαούς και τόν σκοτάδι τόν πόθος και τόν πόνον θά περιτυλίζουν τόν πνεύμα τους άόστου θεού ένώ ο Θεός και ο Κύριός των...

Και από εκείνη τήν εποχή οι Έβραίοι γυρίζουν σάν πλανήτες σ' όλες τις χώρες καί δέν έρίσκουν ήσυχία πούθενά.

Ιστορίες της πρωτοχρονιάς

Το έθιμο ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

Γερμανική παράδοση

Έδώ και χιλία έννηκάσια χρόνια έρίσκονταν στην Ανατολή ή να βασιλεία, πού ο βασιλιάς τόν ήταν φημισμένος για την άπαν έρωσία του και την σκληρότητα του.

Μία μέρα πού είχε διατάξει ν' άποκεφαλίσουν για μίαν άόημην τή αιτία δύο ύπηρέτους του, ο βασιλιάς πήρε μαζί του και τόν έξαετής παιδάκι του, πού τόν λέγαν Άλμορίχο, για νά παρευρεθή και αυτό στην έκτέλεσι της θανατικής ποινής.

Ο μικρός διάδοχος έθαύμασε πρώτα τόν ύπηρέτην που έπρεφον και γενναία στάσι των δυό καταδικών. Τόν πρόσλασε πού ήταν καθάρτα και άτάραχος σάν πρόσωπα δυό άδωνας. Και ήταν άδωδι πράγματι οι δυο ύπηρέτες αυτοί.

Έκείνο όμως πού αύξησε την συγκίνησι του μικρού Άλμορίχου ήταν τόν βασιλιά που έπαιζε από μέσα τόν έρωτα.

ΔΙΟΤΙ... ήθερμκρασία ένός ύπογειου εινε σχεδόν πάντα η ίδια χιμώνα και θεοκαίρι. Στάς Άθήνας έξαφνα ή θεοκρασία των ύπογειων εινε περίπου 15 — 16 βαθμών όλο τόν χρόνο. Έπομένως εινε τόν χιμώ να πιο ψηλή και τόν καλοκαίρι π.ο χαμηλή από τόν θεοκρασία τόν παίδου. Όταν λοιπόν τόν χιμώ να έρχόμαστε άπείως, πού κάνει συνήθως 6 — 7 βαθμούς και έρίσκει στο υπόγειο μας 15 — 16 βαθμούς, φυσικά μός φαίνεται άρκατά ζεστό. Όταν αντίθετως τόν καλοκαίρι έρχόμαστε έξωγλήμει από τόν υπερβολική ζέση των 30 και 32 βαθμών υπό σκάν, εινε φυσικό νά έρίσκουμε όροσερό τόν υπόγειο με τόν χαμηλή θεοκρασία.

Όταν έφθασαν οι καλεσμένοι, ή Τζίντζερ προσέπαθε νά κάνει ό,τι μπορούσε. Τόν πράγμα όμως ήταν πολύ δύσκολο. Η μητέρα της είχε παραγγείλει διάφορα δώρα για τούς καλεσμένους, άλλα δέν της έίλε πού προοριζόταν για τόν καθενα. Η καταστάσις της κυρίας Ρότσερ δέν έπείρεσε νά της κάνουν σχετικές έρωτήσεις. Έπάνω στην άεπιστία της ή χαριτωμένη δέντια έπρότεινε νά τόν έλάουν σε κλήρο. Τόν άποτέλεσμα ήταν νά σημειώση μεγάλο σούζη ή ίδρα της ατή, γιατί τόν δώρα έπεσαν άλλα άντ' άλλων και προκαλούσαν άτελείωτη θορυβία στούς καλεσμένους της, οι όποιοι άγνοούσαν ότι ή κυρία Ρότσερ άσθενούσε σεβάρα και ένόμιζαν άντίθετως ότι έπείρεσε μοιρασθή τόν δώρα με τόν τρόπο τόν λαχείου. Έτσι ο Κλάρκ Γκέιμπλ έφυγε με μία θαυμασία... πού έρίερα, ο Φρέντ Άστορ με μία άπρηχη κούκλα και ή Καρόλ Λορμάντ με μία μεγαλοπρεπεία τή πλάτα πού προοριζόταν για τόν Ουάλλας Μήτρου στόν όποιο έπείσε ένα... λεύκομα!

ΚΑΙ Η ΝΤΗΤΡΙΧ

Η Μαργλένε Ντήττριχ θυμάται πάντοτε ζώρηά την πρωτοχρονιά τόν 1934 όποτε ο σούγος της Ρούντολφ Σίμπερ, ή κόρη της και ή ίδια έρδθηκαν πάλι μαζί ύστερα από ένα μακροχρόνιο χωρισμό. Η κόρη της Μαρία ήταν τότε σ' έκτώ χρόνων και είχε ήρσησι άπό τόν Άη Βασίλη ένα κοκκώλο σπιτο και μία οικογένεια κούκλων!

Η Μαργλένε πού είχε έπιθυμήσει τόσο πού την κορούλα της έπείσε νά έκμεινέωσ τόν όνειρό της.

Ο Ρούντολφ, ή Μαργλένε και ή Μαρία πέρασαν μαζί δολιόληρη την ήμέρα της πρωτοχρονιάς και τόν ήμέρα τόν τρέι με τόν κουζόντα και ήταν τόσο μεγάλοι κλάδοι πού ήταν τόσο μεγάλοι άστες νά μπαινή μέσα στά βουτιά τόν Άη Μαρία και νά μαγειρεύη στην τελειοτάτη ήλεκτρική κουζίνα τόν τόν φαγητό τόν κοκκώλον της!

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

Ίδου τώρα πώς έαυτάσθηκε ή

Το έθιμο ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

Γερμανική παράδοση

Έδώ και χιλία έννηκάσια χρόνια έρίσκονταν στην Ανατολή ή να βασιλεία, πού ο βασιλιάς τόν ήταν φημισμένος για την άπαν έρωσία του και την σκληρότητα του.

Μία μέρα πού είχε διατάξει ν' άποκεφαλίσουν για μίαν άόημην τή αιτία δύο ύπηρέτους του, ο βασιλιάς πήρε μαζί του και τόν έξαετής παιδάκι του, πού τόν λέγαν Άλμορίχο, για νά παρευρεθή και αυτό στην έκτέλεσι της θανατικής ποινής.

Ο μικρός διάδοχος έθαύμασε πρώτα τόν ύπηρέτην που έπρεφον και γενναία στάσι των δυό καταδικών. Τόν πρόσλασε πού ήταν καθάρτα και άτάραχος σάν πρόσωπα δυό άδωνας. Και ήταν άδωδι πράγματι οι δυο ύπηρέτες αυτοί.

Έκείνο όμως πού αύξησε την συγκίνησι του μικρού Άλμορίχου ήταν τόν βασιλιά που έπαιζε από μέσα τόν έρωτα.

ΔΙΟΤΙ... ήθερμκρασία ένός ύπογειου εινε σχεδόν πάντα η ίδια χιμώνα και θεοκαίρι. Στάς Άθήνας έξαφνα ή θεοκρασία των ύπογειων εινε περίπου 15 — 16 βαθμών όλο τόν χρόνο. Έπομένως εινε τόν χιμώ να πιο ψηλή και τόν καλοκαίρι π.ο χαμηλή από τόν θεοκρασία τόν παίδου. Όταν λοιπόν τόν χιμώ να έρχόμαστε άπείως, πού κάνει συνήθως 6 — 7 βαθμούς και έρίσκει στο υπόγειο μας 15 — 16 βαθμούς, φυσικά μός φαίνεται άρκατά ζεστό. Όταν αντίθετως τόν καλοκαίρι έρχόμαστε έξωγλήμει από τόν υπερβολική ζέση των 30 και 32 βαθμών υπό σκάν, εινε φυσικό νά έρίσκουμε όροσερό τόν υπόγειο με τόν χαμηλή θεοκρασία.

Όταν έφθασαν οι καλεσμένοι, ή Τζίντζερ προσέπαθε νά κάνει ό,τι μπορούσε. Τόν πράγμα όμως ήταν πολύ δύσκολο. Η μητέρα της είχε παραγγείλει διάφορα δώρα για τούς καλεσμένους, άλλα δέν της έίλε πού προοριζόταν για τόν καθενα. Η καταστάσις της κυρίας Ρότσερ δέν έπείρεσε νά της κάνουν σχετικές έρωτήσεις. Έπάνω στην άεπιστία της ή χαριτωμένη δέντια έπρότεινε νά τόν έλάουν σε κλήρο. Τόν άποτέλεσμα ήταν νά σημειώση μεγάλο σούζη ή ίδρα της ατή, γιατί τόν δώρα έπεσαν άλλα άντ' άλλων και προκαλούσαν άτελείωτη θορυβία στούς καλεσμένους της, οι όποιοι άγνοούσαν ότι ή κυρία Ρότσερ άσθενούσε σεβάρα και ένόμιζαν άντίθετως ότι έπείρεσε μοιρασθή τόν δώρα με τόν τρόπο τόν λαχείου. Έτσι ο Κλάρκ Γκέιμπλ έφυγε με μία θαυμασία... πού έρίερα, ο Φρέντ Άστορ με μία άπρηχη κούκλα και ή Καρόλ Λορμάντ με μία μεγαλοπρεπεία τή πλάτα πού προοριζόταν για τόν Ουάλλας Μήτρου στόν όποιο έπείσε ένα... λεύκομα!

ΚΑΙ Η ΝΤΗΤΡΙΧ

Η Μαργλένε Ντήττριχ θυμάται πάντοτε ζώρηά την πρωτοχρονιά τόν 1934 όποτε ο σούγος της Ρούντολφ Σίμπερ, ή κόρη της και ή ίδια έρδθηκαν πάλι μαζί ύστερα από ένα μακροχρόνιο χωρισμό. Η κόρη της Μαρία ήταν τότε σ' έκτώ χρόνων και είχε ήρσησι άπό τόν Άη Βασίλη ένα κοκκώλο σπιτο και μία οικογένεια κούκλων!

Η Μαργλένε πού είχε έπιθυμήσει τόσο πού την κορούλα της έπείσε νά έκμεινέωσ τόν όνειρό της.

Ο Ρούντολφ, ή Μαργλένε και ή Μαρία πέρασαν μαζί δολιόληρη την ήμέρα της πρωτοχρονιάς και τόν ήμέρα τόν τρέι με τόν κουζόντα και ήταν τόσο μεγάλοι κλάδοι πού ήταν τόσο μεγάλοι άστες νά μπαινή μέσα στά βουτιά τόν Άη Μαρία και νά μαγειρεύη στην τελειοτάτη ήλεκτρική κουζίνα τόν τόν φαγητό τόν κοκκώλον της!

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

Ίδου τώρα πώς έαυτάσθηκε ή

Το έθιμο ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

Γερμανική παράδοση

Έδώ και χιλία έννηκάσια χρόνια έρίσκονταν στην Ανατολή ή να βασιλεία, πού ο βασιλιάς τόν ήταν φημισμένος για την άπαν έρωσία του και την σκληρότητα του.

Μία μέρα πού είχε διατάξει ν' άποκεφαλίσουν για μίαν άόημην τή αιτία δύο ύπηρέτους του, ο βασιλιάς πήρε μαζί του και τόν έξαετής παιδάκι του, πού τόν λέγαν Άλμορίχο, για νά παρευρεθή και αυτό στην έκτέλεσι της θανατικής ποινής.

Ο μικρός διάδοχος έθαύμασε πρώτα τόν ύπηρέτην που έπρεφον και γενναία στάσι των δυό καταδικών. Τόν πρόσλασε πού ήταν καθάρτα και άτάραχος σάν πρόσωπα δυό άδωνας. Και ήταν άδωδι πράγματι οι δυο ύπηρέτες αυτοί.

Έκείνο όμως πού αύξησε την συγκίνησι του μικρού Άλμορίχου ήταν τόν βασιλιά που έπαιζε από μέσα τόν έρωτα.

ΔΙΟΤΙ... ήθερμκρασία ένός ύπογειου εινε σχεδόν πάντα η ίδια χιμώνα και θεοκαίρι. Στάς Άθήνας έξαφνα ή θεοκρασία των ύπογειων εινε περίπου 15 — 16 βαθμών όλο τόν χρόνο. Έπομένως εινε τόν χιμώ να πιο ψηλή και τόν καλοκαίρι π.ο χαμηλή από τόν θεοκρασία τόν παίδου. Όταν λοιπόν τόν χιμώ να έρχόμαστε άπείως, πού κάνει συνήθως 6 — 7 βαθμούς και έρίσκει στο υπόγειο μας 15 — 16 βαθμούς, φυσικά μός φαίνεται άρκατά ζεστό. Όταν αντίθετως τόν καλοκαίρι έρχόμαστε έξωγλήμει από τόν υπερβολική ζέση των 30 και 32 βαθμών υπό σκάν, εινε φυσικό νά έρίσκουμε όροσερό τόν υπόγειο με τόν χαμηλή θεοκρασία.

Όταν έφθασαν οι καλεσμένοι, ή Τζίντζερ προσέπαθε νά κάνει ό,τι μπορούσε. Τόν πράγμα όμως ήταν πολύ δύσκολο. Η μητέρα της είχε παραγγείλει διάφορα δώρα για τούς καλεσμένους, άλλα δέν της έίλε πού προοριζόταν για τόν καθενα. Η καταστάσις της κυρίας Ρότσερ δέν έπείρεσε νά της κάνουν σχετικές έρωτήσεις. Έπάνω στην άεπιστία της ή χαριτωμένη δέντια έπρότεινε νά τόν έλάουν σε κλήρο. Τόν άποτέλεσμα ήταν νά σημειώση μεγάλο σούζη ή ίδρα της ατή, γιατί τόν δώρα έπεσαν άλλα άντ' άλλων και προκαλούσαν άτελείωτη θορυβία στούς καλεσμένους της, οι όποιοι άγνοούσαν ότι ή κυρία Ρότσερ άσθενούσε σεβάρα και ένόμιζαν άντίθετως ότι έπείρεσε μοιρασθή τόν δώρα με τόν τρόπο τόν λαχείου. Έτσι ο Κλάρκ Γκέιμπλ έφυγε με μία θαυμασία... πού έρίερα, ο Φρέντ Άστορ με μία άπρηχη κούκλα και ή Καρόλ Λορμάντ με μία μεγαλοπρεπεία τή πλάτα πού προοριζόταν για τόν Ουάλλας Μήτρου στόν όποιο έπείσε ένα... λεύκομα!

ΚΑΙ Η ΝΤΗΤΡΙΧ

Η Μαργλένε Ντήττριχ θυμάται πάντοτε ζώρηά την πρωτοχρονιά τόν 1934 όποτε ο σούγος της Ρούντολφ Σίμπερ, ή κόρη της και ή ίδια έρδθηκαν πάλι μαζί ύστερα από ένα μακροχρόνιο χωρισμό. Η κόρη της Μαρία ήταν τότε σ' έκτώ χρόνων και είχε ήρσησι άπό τόν Άη Βασίλη ένα κοκκώλο σπιτο και μία οικογένεια κούκλων!

Η Μαργλένε πού είχε έπιθυμήσει τόσο πού την κορούλα της έπείσε νά έκμεινέωσ τόν όνειρό της.

Ο Ρούντολφ, ή Μαργλένε και ή Μαρία πέρασαν μαζί δολιόληρη την ήμέρα της πρωτοχρονιάς και τόν ήμέρα τόν τρέι με τόν κουζόντα και ήταν τόσο μεγάλοι κλάδοι πού ήταν τόσο μεγάλοι άστες νά μπαινή μέσα στά βουτιά τόν Άη Μαρία και νά μαγειρεύη στην τελειοτάτη ήλεκτρική κουζίνα τόν τόν φαγητό τόν κοκκώλον της!

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

Ίδου τώρα πώς έαυτάσθηκε ή

Το έθιμο ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

Γερμανική παράδοση

Έδώ και χιλία έννηκάσια χρόνια έρίσκονταν στην Ανατολή ή να βασιλεία, πού ο βασιλιάς τόν ήταν φημισμένος για την άπαν έρωσία του και την σκληρότητα του.

Μία μέρα πού είχε διατάξει ν' άποκεφαλίσουν για μίαν άόημην τή αιτία δύο ύπηρέτους του, ο βασιλιάς πήρε μαζί του και τόν έξαετής παιδάκι του, πού τόν λέγαν Άλμορίχο, για νά παρευρεθή και αυτό στην έκτέλεσι της θανατικής ποινής.

Ο μικρός διάδοχος έθαύμασε πρώτα τόν ύπηρέτην που έπρεφον και γενναία στάσι των δυό καταδικών. Τόν πρόσλασε πού ήταν καθάρτα και άτάραχος σάν πρόσωπα δυό άδωνας. Και ήταν άδωδι πράγματι οι δυο ύπηρέτες αυτοί.

Έκείνο όμως πού αύξησε την συγκίνησι του μικρού Άλμορίχου ήταν τόν βασιλιά που έπαιζε από μέσα τόν έρωτα.

ΔΙΟΤΙ... ήθερμκρασία ένός ύπογειου εινε σχεδόν πάντα η ίδια χιμώνα και θεοκαίρι. Στάς Άθήνας έξαφνα ή θεοκρασία των ύπογειων εινε περίπου 15 — 16 βαθμών όλο τόν χρόνο. Έπομένως εινε τόν χιμώ να πιο ψηλή και τόν καλοκαίρι π.ο χαμηλή από τόν θεοκρασία τόν παίδου. Όταν λοιπόν τόν χιμώ να έρχόμαστε άπείως, πού κάνει συνήθως 6 — 7 βαθμούς και έρίσκει στο υπόγειο μας 15 — 16 βαθμούς, φυσικά μός φαίνεται άρκατά ζεστό. Όταν αντίθετως τόν καλοκαίρι έρχόμαστε έξωγλήμει από τόν υπερβολική ζέση των 30 και 32 βαθμών υπό σκάν, εινε φυσικό νά έρίσκουμε όροσερό τόν υπόγειο με τόν χαμηλή θεοκρασία.

Όταν έφθασαν οι καλεσμένοι, ή Τζίντζερ προσέπαθε νά κάνει ό,τι μπορούσε. Τόν πράγμα όμως ήταν πολύ δύσκολο. Η μητέρα της είχε παραγγείλει διάφορα δώρα για τούς καλεσμένους, άλλα δέν της έίλε πού προοριζόταν για τόν καθενα. Η καταστάσις της κυρίας Ρότσερ δέν έπείρεσε νά της κάνουν σχετικές έρωτήσεις. Έπάνω στην άεπιστία της ή χαριτωμένη δέντια έπρότεινε νά τόν έλάουν σε κλήρο. Τόν άποτέλεσμα ήταν νά σημειώση μεγάλο σούζη ή ίδρα της ατή, γιατί τόν δώρα έπεσαν άλλα άντ' άλλων και προκαλούσαν άτελείωτη θορυβία στούς καλεσμένους της, οι όποιοι άγνοούσαν ότι ή κυρία Ρότσερ άσθενούσε σεβάρα και ένόμιζαν άντίθετως ότι έπείρεσε μοιρασθή τόν δώρα με τόν τρόπο τόν λαχείου. Έτσι ο Κλάρκ Γκέιμπλ έφυγε με μία θαυμασία... πού έρίερα, ο Φρέντ Άστορ με μία άπρηχη κούκλα και

τη. Δ. Α. Χ. 1908. — 'Η ζωή σας θα περάσει μέσα σε πολλές ταπεινότητες που θα καταλήξουν σε ευτυχία. Θα σταδιοδρομήσετε καλά και θα αποκτήσετε περιουσία. Γάμος με πρόσωπο ξένο, αλλά καλής κοινωνικής τάξεως. Προτιμάτε πάντα τα ρουμίνια και την Παρασκευή.

ΣΤΕΛΛΑ ΒΙΟΛΑΝΤΗ. — Ρωμαντική όπως είστε θα έλθε πανταίρωτα. Γάμος άργει. 'Η μ. ρα σας η Κυριακή, χρώμα μωβ, λίθος άμethystos και άρωμα μενές.

ΜΙΚΡΗ ΔΑΚΤΥΛΟ. — Στη ζωή σας θα παίξει ρόλο το 1943. Ένας άποσιμος γάμος, μία άπα γαλήνη σας έως και μία ευτυχία διαρκής. Λίθος σας ο περουνέζ, άρωμα η γαζία. 'Ημέρα η Τρίτη και χρώμα το κόκκινο.

ΥΒΕΤ ΙΧ. — Πολλή τύχη και πολλή άτυχία μαζί. πολέουν το άστρο σας. 'Η τύχη θα έπικρατήσει και θα δώτε όμορφες μέρες. Γάμος καλός και έπωφελής και σταδιοδρομία άρτια.

ΓΥΡΕΥΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ. — Μη χάνετε σε πολλά λόγια και σε όνειροπολήματα άσκοπα. 'Η τύχη θα χυπηθεί στην πόρτα σας ελαφρώς για να σας φέρη έρωτα, ευτυχία και πλούτη. Περιμένετε με ύπομονη να περάσει το 1942.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ. — Βλέπω ένα άστρο λαμπρό που το άμυράνουν οι έγωισμός. 'Η άδελφή σας θα παντρευθεί με άνθρωπον σοφόν που αν βελήσει εκείνη θα ζήσει ευτυχισμένη. Προσοχή το 1941. Μετά θα ευτυχίσετε όλοι.

ΜΠΕΛΛΑ. — Δεν είναι άκόμη η πόρτα της τύχης σας άνοιχτή. Έάνοιξε όμως και θα σας φέρη ό,τι περιμένετε. Μην άνυμνείτε. 'Ημέρα σας η Δευτέρα, χρώμα το λευκό.

Α. Α. Γ. Χ. — Τα στραβά έυλα τα φκάνει η φωτιά. Θα δι' ορθώση όταν αίσθησθι τας άνάγκας της ζωής. Δεν είναι καλός και έχει άσπρη πρώτη τάξεως. Βοηθήσετε και σεις λιγάκι και θα τον δώτε ευτυχισμένον μία μέρα.

ΚΑΣΤΡΟ ΣΕΛ. — Μην άπελπίζετε τον εαυτόν σας. 'Η τύχη έχει ιδιοτροπίες, ίδιος η δίκη σας. Θα παντρευθείτε άργά, αλλά ευτυχισμένα. Πλούτη και ύποληψιν θα έχετε. Ένα παιδί. Θα ζήσετε πολλά χρόνια.

ΤΑΧΩ, ΜΙΑ ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΜΙ. ΚΡΟΥΛΑ. — Μία Κυριακή πρωί θα συναντήσετε την ευτυχία. Ένα πάρκο μετά την λειτουργία. Έχετε λαμπρό άστέρι και ιθ όδητε να λάμψι μεσοάνια. Πολλά παιδιά και πλούτη όλγνα, αλλά εύκαιμονία άφθαστη. 'Ημέρα σας Κυριακή.

ΒΕΛΟΥΔΕΝΙΑ. — Θα μολώσετε, θα χωρίσετε, αλλά θα ένωθήτε και πάλι για πάντα. Το στέρι σας με το δικό του έχουν το ίδιο συμπληρωτικό φως και δεν θα σας εγκαταλείψι ποτέ η άγάπη του. Έχετε ύπομονη και θα το δώτε.

ΓΙΩΜΑΝΤΑ 2 + 2. — Μικρό άστέρι με μικρή λάμψη, αλλά καθαρό. Θα περάσετε μία μικρή ασθένεια και θα σας έρωτευθι ο νεαρός γιανρός. Θα γίνη έβουκισιο και θα ευτυχίσετε πολύ. 'Η μέρα σας η Τρίτη, χρώμα το θα σθ γκρίζο.

ΑΝΗΣΥΧΗ ΨΥΧΗ. — Θα φύγετε μακριά από την πατρίδα και τότε μάγον θα άλλάξη κάποια άτυχία που έχετε. Μία άγάπη θα σας πληρώσει και ένας άνθρωπος θα σας άσση από κάθε μελαγχολία σας. Είσατε γεννημένη για να ευτυχίσετε. 'Ημέρα σας η Κυριακή, κη.

ΤΑΣΙΔΙΩΤΙ ΣΕ Α. — Όλες οι μέριμνες που σας άποσχολούν θα ησυχάσουν μόλις παντρευθήτε τον άνθρωπον που σας ταίριαζει. 'Η τύχη σας δεν είναι καλή, όχι πολύ τη, αλλά ευτυχία και δόμονία. Δεν θα ταλινέστε, ούτε θα σκέπτεσθε για πελίκια, γιατί θα έχετε πολλά

παιδιά να καμαρώνετε γυρω σας. ΛΕΝΑ. — Άστρο λαμπρά παράσχετε την ήμερα της γεννήσεός σας. Θα περάσετε μίαν ασθένεια και μία περιπέτεια αέρωτική άτυχη, αλλά όλα θα πάνε καλά στο τέλος. 'Ημέρα σας η Τρίτη, χρώμα το κόκκινο.

ΕΛΣΗ. — 'Η ζωή σας θα είνε όνειρο ευτυχισμένο. Θα σας δούν ψηλά όσοι σας αγαπούν και θα ζηλεύουν οι έχοντες σας. Γάμος από προέξεια πολύ έπιτυχής μένος και σύντομος. 'Ημέρα σας η Δευτέρα και πολύτιμος λίθος ο περουνέζ.

ΠΕΤΡ. ΚΑΡΥΔΑΝ. — Το στομάχι σας θα έξελεγχθι όπως έλινέτε. 'Η μεταβολή θα είνε άτομη εις το καλύτερον μετά το πόλεμον. Έχετε άτυχίας σήμερα που θα περάσουν και δεν θα τις θυμάσθε πιά. 'Ημέρα σας η Πέμπτη και χρώμα το μπλε.

ΣΕΝΟΙΑΣΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ. — Θα άργήσετε να δώτε γαμόν, αλλά ο γάμος που θα κάνετε στο έξωτερικό θα σας φέρη πολλήν ευτυχία. Μία δυσάρεσκει προσωρήνη θα σας φέρη σε διάσταση με άγαπητό πρόσωπο, αλλά προσωρήνη. 'Ημέρα σας η Κυριακή χρώμα το λευκό.

ΜΥΟΣΩΤΙΣ. — Είσατε μοιρολάτρης και αυτό θα σας φέρη καλό. Το 1943 θα είνε το έτος της άποκαταστάσεως σας με άνθρωπον στρατιωτικόν, πρώτης τάξεως. Θα ευτυχίσετε.

ΤΑΜΑΡΑ. — Ναί, ναί, είσατε τυχερή, αλλά η τύχη σας έμποδίζει από σας την ίδια. Γρινιάζετε πολύ. Μην το κάνετε, γιατί σας φέρει άτυχία η γρινία. Θα κάνετε μακρινό ταξίδι και θα πάρετε μία κληρονομία. 'Ημέρα σας η Παρασκευή.

ΜΑΥΡΟΝ ΠΕΙΡΑΤΗΝ 215. — Έχετε μία μοίρα λιγάκι τυχοδιωκτική, η όποια θα τακτοποιήθι αν άλλάξετε λίγο το ταμπλό του χαρακτήρος σας. Άκολουθήσετε ένα πρακτικό στάδιο και θα προκάψετε. 'Ημέρα σας η Τρίτη και αριθμός σας εύνοικός το 6.

ΑΝΘΟΠΟΛΙΔΑ ΤΗΣ ΣΕΒΙΛΛΗΣ. — 'Η μελαγχολία σας άδικει. Μάθετε να είσατε χαρούμενη και όλα θα πάνε καλά. Θα παντρευθήτε και θα ευτυχίσετε. Πριν όμως από αυτό θα περάσετε δύο σκληρές ήμέρες. 'Υπομονή. Όλα θα σας έρθουν θαυμάσια. 'Ημέρα σας η Τρίτη και ώρα η 5η από

γευματινή. ΛΑΓΙΑΝΑ. — Καταστρέφεται την άρμονία της μοίρας σας με γινάτια χωρίς λόγο. Οι δικοί σας έχουν δίκιο. Συμμορφωθείτε με τας συμβουλίας των αν θέλετε να ευτυχίσετε. Θα παντρευθήτε άργά, αλλά πολύ τυχερός θα είνε ο γάμος σας. 'Ημέρα σας η Τρίτη.

ΝΙΚΟΛ Π. — Το μέλλον σας θα γελώσει κατά το 1942 και θα ευτυχίσετε με άνθρωπον σοφόν και μεγαλύτερον από σας. Παιδιά δεν θα άποκτήσετε, αλλά θα άποκτήσετε πλούτη. 'Ημέρα σας η Δευτέρα, χρώμα σας το πράσινο.

ΜΑΙΡΗ. Χαλάνδριον. — Είσατε γεννημένη σε άστέρι τρελλό. Θα σας φέρη την ευτυχία από εκεί που περιμένετε, αλλά με δυσκολίες. Μην άνυμνείτε λοιπόν, θα ζήσετε χρόνια στο έξωτερικό και θα έπιστρέψετε με πλούτη και έ, να παιδιά.

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ. — Ζητάτε πολλά εκεί που δεν μπορεί να τα δώτε. Μετριάσετε τας άξιώσεις σας και θα ευτυχίσετε. Ο νέος σας δει θα αγαπά, πάρετε την άπόφασιν και ζητήσετε άλλον την ευτυχία, θα την έρητε σε θένο. 'Ημέρα σας η Τρίτη.

Κ. Χ. 5. Λάρισα. — Να έπιδοθήτε στην καλλιέργειαν της γής και θα γήτε ένας πλούσιος γαιοκτήμων. Είσατε τυχερός και θα έρητε την οικογενειακή ευτυχία σε γυναικα καλή και έντιμη. Θα άποκτήσετε δύο παιδιά και κτήματα πολλά.

ΜΙΚΡΗ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΝ. — Ένα μικρό σας όνειρο θα ναυαγήσθι, αλλά αυτό μη σας άπαιτεί γιαι. Ναί, θα έρητε μία καλή τύχη σε φίλο σας που δεν σκεφθήκατε ποτέ να λογαριάσετε ως αύριον. 'Ημέρα σας η Παρασκευή.

ΚΑΛΑΘΑΤΗ. — Είσατε άνεμος χαρακτήρ και περιμένετε όλα από την τύχην. Αυτό είνε προσόν για μερικούς. Για σας όχι. Ένας γάμος πο θα εύρεθθι θα σας παρουσιάσθι μπροστά σας τον μέλλοντα σύζυγον. Θα ζήσετε ευτυχισμένη.

ΑΝΝΑ ΣΤΕΙΝ. — 'Η άτυχία σας δει δεν έχετε άρκτη κρίση. Συνέθετε. Ο άνθρωπος που σας προσποιείται ότι σας άγαπά δεν είνε πολύ ελκρινής. Φροντίσατε να τον άπομακρύνετε.

και θα δώτε καλύτερες ήμέρες. Το έτος 1942 θα σας φέρη χαρά. ΣΤΕΛΛΑ ΒΙΟΛΑΝΤΗ. — Φροντίσατε να μην είσατε τόσο ευαίσθητοι και θα πάνε όλα καλά. 'Η συγκίνησις σας έλαττει εις ένα. 'Η καρδιά σας θα άπολυσθι, έ, ποθείτε και η ύγεια σας θα άποκαταστή. 'Ημέρα σας η Κυριακή, χρώμα το κίτρινο.

Ο Δωρ ΚΑΜΑ.

Αλληλογραφία «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ΕΥΓΕΝΙΚΟΝ ΚΥΡΙΟΝ (Βόλον). — Σας ευχαριστούμε θερμά για τα ένδοσιαστικά σας λόγια. Τεχνος άποστέλλεται. Διείδω άσαςμην έπιστολήν σας εις Δρα Κόμα. Για τεύχη του περιόδικου που μας άναφέρετε, άποστέλλω στον Κ. Κ. Γεράρδον, Νοταρά 15, 'Αθήνας. 'Ισως έχει. Οπωδήποτε, τε θα σας δώσω πληροφορίες.

ΧΑΡΙΑ ΓΑΛΑΝΑΚΗΝ (Λάρισα). — Μπορείτε να μας στείλετε την αξίαν των τευχών (προς 15 δρχ. έκαστον) έντός συστημένης ή μη έπιστολής και θα σας τα ταχυδρομήσωμε. 'Επί έντικα ταδελφά δεν γίνεται.

ΡΟΡΟΤΣΚΑΝ. — Έλθσημονή σας να έσοκλείσετε στο γράμμα σας προς Δα Κάμα. το δικαίωμα δημοσιεύσεως της άπαντησεως του, ήτοι 20 δρχ. Ξαναγράψτε του έξ άρχης.

Γ. ΠΑΛΑΝΤΖΑΝ ('Αρτα). — Δυστυχώς δεν είμεθα εις θέσιν να σας παρασχωμε τις πληροφορίες που θέλετε. 'Εναντι του έμβόσιου τας σας άποστέλλομε τα Τεύχη που μας ζητάτε μέσω του Π. Κτορείου 'Αρτης.

ΧΡ. ΚΑΡΠΗΝ (Πάτρας). — Σας άποστέλλομε τα τεύχη 175 — 179. Διά τα έθελοντα 3 μέχρη του 182 δέον να μας άποστέλλετε άλλας 45 δρχμάς.

Σ. Η. ΠΕΤΣΑΛΗΝ (Πάτρας). — Φύλλα άποστέλλομεν. 'Επιστέθητε δε και με δρχ. 120. Περιμένουμε όδηγίες σας.

Χ. ΜΠΟΥΣΜΠΟΥΡΑΝ (Ζαχόρω). — 'Η συνδρομή είνε 750 δρχ. έστρωσε και 375 δρχ. έξομηση.

ΟΥΡΙΕΛ ΝΕΓΡΙΝ ('Ιωάννινα). — Άμα τη άποστολή του αντίτιμου έντός συστημένης ή μη έπιστολής, θα σας άποστέλλεται το φύλλο τακτικά στη διεύθυνσί σας.

Μ. ΑΣΤΗΡ Κ. — Έλθσημονή σας να έσοκλείσετε το έκοσάδραχο δικαίωμα για την άπάντησιν. Ξαναγράψτε.

Γ. ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΝ (Πάτρας). — Θα μας στείλετε το αντίτιμο και θα λάβετε τα τεύχη που θέλετε στη διεύθυνσί σας. Άπό σήμερα τα παλαιά τεύχη του 'Θησαυρού, όπως και τα νέα δια τιμώνται προς 15 δρχ. έκαστον.

Δ. Κουτσουμπάκη (Κλήμα Ευσταθίου Δωδολός), Ν. Κυρήνη (Στύλια Πελλήνης Κορινθίας), Κ. Κυριακάκη (Αθήνας), Κατ. Πικταντωνίου (Μεγαλόπολιν), Γ. Κόλλιαν (Χαλαδίον), Σ. Πετσάλην (Πάτρας), Άγγελ. Κασίμου (Π. Άστρος), Εύαγγ. Δουζίνην (Π. Άστρος), Γ. Ζουζούνην (Κορώνη), Αθ. Άδριανόν (Λαύκον), Κ. Κοκοβίον (Λαύκον). — Συνδρομαί σας έλήφθησαν. Ένεργά φητε.

(ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ)

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

Υπευθύνος Συντάξας
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Βαρύλα 10)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ετησία έσωτερικού Δρχ. 750
Έξώτερου 375

Έμβόλια και έπιταγαι εις διαταγήν. 'Επιδόκον 'Εθσαυρός — Άθήνας. Σαν ταρόζα, 5.

Προσέχμενος Τυπογράφος:
Στέφανος Κατσάνης
(Δαμάρεως 4, Παγκράτι)

ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

Αι έπιστολαί προς την Γραφολογον πρέπει να γράφονται έντελώς άδίστα, και χωρίς καμμία προσπάθειαν. Έάν η συμβουλή ζητηθή δια τρίτον πρόσωπον, δέον έπίσης να άποστέλλεται ένώ κλειστών και άποκομμα έπί στολής τουτου. Αι έπιστολαί θα άπευθύνονται: 'Προς το περιόδικον 'Θησαυρός, — δια την Γραφολογον — όδός Σανταροζα 5, Άθήνας. — Πρέπει δε να συνοδεύονται από έρχ. είκοσι (20) δια κάθε άπάντησιν.

Γ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΝ. — Είσατε πολύ ασθηματικός. Άλλά εύκολα ησυχάζετε. Έχετε κρίσιν και διακριτικότητα που δεν σας άφίνει ούτε στις πιο κρίσιμες στιγμές. Προσέχετε μόνο μη συναντήσετε χαρακτήρες που δυνατός άπο σας. Είσατε φιλόδοξος και άνοητόςκαρδος και σας άγνίζουν για τα πραιορήματά σας. Το πρόσωπο που αναφέρετε είνε εδύμισος και άρελής χαρακτήρ. Άλλά λίγο έπιστολάς.

Α. ΕΙ. Λ. — Είσατε θερμή, γεμάτη άγάπη και φωτιά, αλλά σας λείπει η κρίσις. Προσέχετε γιαι. Αυτό μπορεί να σας παρασύρη σε λάσπη. Μην έκφράζετε σε άλλο τον κόσμο τις μυστικές σκέψεις σας, όπως το κάνουν οι πολλοί. Είλικρινεία θα σας δώσθι. Μπορείτε να δείξετε την άγάπη σας που αναφέρετε με σοφά έκτρησις χωρίς πολλά λόγια. Άν είσε πραγματικά σοφός χαρακτήρ θα σας ένωσή και θ' άντοπος κρήνη.

Ρ. Ε. Ν. — Σας χαρακτηρίζει πολλή άπολότητης και έλαφρύτητα. Είσατε καλός φίλος και έκτετατος συνδέσμος. Πολλοί σας ζηλεύουν για τις συμπάθειες που έλκύει ο μολακός χαρακτήρ σας. Ένα ελαφρομυατικό έχετε νόμο. Είσατε λιγάκι φάλαρος. Περιόσις τε.

Χ. Ρ. Ο. Π. Ε. Τ. Α. Ο. — Το πρόσωπο που σας ενδιαφέρει. Έναι πολλήν φιλοφροσύνη και του έρεσιν λίγο τα έρωτικά παιχνίδια. Είνε πολύ έβουκισος και παίζει με τη φωτιά με μεγάλην εύκολιαν. Μην πιστεύετε στις διαδόσεις και άποφύγετε να δείχνετε τη ζήλεια σας γιαι. Δείχνετε άδυναμία έ, τοι. Σφιζετε την καρδιά σας κρητήσετε άξιοπρέπειαν και θα εύτυχίσετε.

Φ. Α. Ι. Δ. Ρ. Α. Υ. Χ. — Ο άδελφός σας έχει μεγάλην άκαταστασίαν χαρακτήρος. Φειλακίνησθι σε κα πείαν έπιστολήν. Και έν τούτοις μην άπελπίσετε γιαι. Έσθιν και θα τον δώτε να πετύχθι. 'Η τύχη θα τον ευνοήσθι άποσπιντε. Να φροντίσθι όμως να είνε πόσοσθρος στις κούδεις του και να μην παραμελή καίτι που είνε έπειγον.

Γ. Ε. Ο. Ν. Τ. Ο. Κ. Ο. Ρ. Η. — Μην είσατε τόσο φιλοφροσύνη. Πάρετε κ' άλλες έπιτυχίες στη ζωή. Θα έχετε μίαν άποσπιντε έπιτυχία από το οικογενειακό σας περιβάλλον. Επιδεικνύετε την ψυχική σας ανεξαρτησία και θα δώτε ότι θα τα έλέπετε όλα οδόντα. Είσατε δύσπιστος και συγκρατημένη. Γεννείτε πιο άνοητόςκαρδη γενική. Θα είνε για καλό σας.

Γ. Α. Ι. Η. Ν. Η. — Είσατε όνειρο πόλος. Δεν παύετε στη γή και όμως σας άγαπούν, ακόμα και οι πεζότεροι φίλοι σας. Έκείνος που θα σας πόση θα είνε ευτυχής και θα δημοφιλής μίαν ευδομονία για τον έρωτά του. Πάντοτε σεις από έρωτα θα παντρευθήτε.

Ν. Τ. Ο. Λ. Ο. Ρ. Ε. Β. — Προσέχετε πολύ το ασθημα σας. Έχετε υπέλει με νέο άνηλικο και δεν έρεσεται που μπορεί να σας όδηγήσθι το πένθος. Άν προσχωρήσει θα είσατε δυστυχισμένη γιαι η νεότης σήμερα δεν σκεπτεται παρά τις άδελφικές στυγνές μόνι. Έπειτα υπάρχει και ο φόβος της ποσεινήσεως εκ μέρους των συγγενών σας. Δέ, ύπολινέτε τίποτε σεις. Άλλά θα σας πούν συμφορολόγον. Μεγάλη προσοχή. Ο

Ν. Τ. Ο. Λ. Ο. Ρ. Ε. Β. — Προσέχετε πολύ το ασθημα σας. Έχετε υπέλει με νέο άνηλικο και δεν έρεσεται που μπορεί να σας όδηγήσθι το πένθος. Άν προσχωρήσει θα είσατε δυστυχισμένη γιαι η νεότης σήμερα δεν σκεπτεται παρά τις άδελφικές στυγνές μόνι. Έπειτα υπάρχει και ο φόβος της ποσεινήσεως εκ μέρους των συγγενών σας. Δέ, ύπολινέτε τίποτε σεις. Άλλά θα σας πούν συμφορολόγον. Μεγάλη προσοχή. Ο

νέος φαίνεται έπιπόλαιος. Άλλά καλο παιδί. Η. Ο. Ν. Ε. Μ. Η. Κ. Α. Ρ. Δ. Α. — Δεν φθάνει κακή κανένας καρδιά πρηνή ναχη και λίγη κρίσις. Μην δίνετε ποιο πολύ στο έρωτικό μαθημα, φροντίστε λίγο και για την αειμική σας άξιοπρέπειαν. Άν κρητήσετε με σοφά ούσις χωρίς να έρεσεται σε παραλογισμούς και άπελπίσεις, θα κερδίσετε το ζήτημα σας. Πριν από κάθε άλλο φροντίστε να σας έκτιμούν και να σας έτιμάζουν. Ο έρωας έρχεται μοιος ως κατόπιν.

Γ. Α. Υ. Κ. Ο. Μ. Ε. 8. — Άφροντις, δεν σκεπάζετε καθόλου την έπαύσιον. Σπαταλάτε τα λεφτά σας και κακογίνετε σε πράγματα που δεν θα σας άποδώσουν τίποτε στη ζωή. Σοφρευθήτε γιαι. Έχετε προσόντα πολλά και καλή για να σας κάπου ευτυχισμένο στη ζωή.

Α. Π. Ο. Υ. Κ. Ο. Μ. Ε. Ν. Ο. Ν. — Μολο το παρσάγον, πολύ πρακτικός και έλαφρύς. Φειδωλός του χρόνου. Είμαι, θεάσαι ότι θα πάτε πολύ μπροστά αν σε όλη σας τη ζωή διατηρήσετε αυτά τα σπινά σας προτερήματα.

Α. Ι. Λ. Ι. Κ. Α. — Είσατε ένα καλό και αίσθηματικό πλάσμα που έχετε ανάγκη καθοδήγησος. Να περιποήσετε με στοργή τον συγγενή σας που αναφέρετε και θα σας άποδώσθι με μέρη τις περιπέτειες που θα το έπιδωσθι έψετε. Όσο για τον νέο, φαίνεται πως παίζει με την καρδιά σας, ώστε μην έκτεθθι έδικος. 'Ισως με την άξιοπρέπειά σας να σας έρεσεται το παιχνίδι.

Δ. Ο. Ν. Κ. Ι. Χ. Ω. Τ. Η. Ν. — Είσατε πολύ θετικός και αυτό θα σας όφελήσθι στη ζωή. Δεν χάνετε σε φλουριά και σε όνειροπλημματα. Είσατε οίκονομος και το μέλλον σας χωρηγέλι. Έπωφελήσετε άπό κάθε εύκαιρία που θα σας παρουσιασθί.

Μ. Ι. Ε. Κ. Α. Ρ. Δ. Ι. Α. Π. Ο. Ε. Λ. Π. Ι. Ζ. Ε. Λ. Π. Ο. — Έχετε περιφρη καρδιά και είσατε άσπινη πολύ άπειρη σε όλες τις πινιές της ζωής. Ο νέος έχει όλα τα ελπίσματα που έκφράζει το γρήμα του για σας. Άλλά είνε έπιπόλαιος και φλόρος όπως είνε σινήςος η νεότης. Μην τον άποσιν τεύσετε αλλά μην έκτεθθι μαζί του. Άφρησε το ασθημα να ώριμάσθι.

Ρ. Α. Μ. Ο. Ν. Α. Ν. Α. Θ. Η. Ν. Α. Ι. Α. Ν. — Πως θέλετε να σας γράψω για τον χαρακτήρα ανθρώπου του οποίου δεν μου στέλλετε γραφικόν ύπόδειγμα; Σας χαρακτηρίζει πολύ άπολότητης και είσατε τρομερά έρωτευμένη. Προσοχή!

Δ. Ο. Σ. Τ. Ο. Χ. Ι. Ο. Σ. Ε. Ν. Ο. Ν. — Προσέχετε την υγεία σας παίγνι μίας γυναικας, η όποια θέλει να έμεταλλεύθθι την καλκωσίαν σας. Άν πραγματικά μετανοήσθι μπορείτε να την συνωφρήσετε. 'Η συγγινμή είνε η πιο μεγάλη από τις άρετές. Να μην σας γελοιοποιούν όμως με όλους τους διαφόρους φίλους της.

Α. Ι. Γ. Υ. Γ. Α. Ρ. Π. — Χαρακτήρ σταθερός και λίγο σκληρός. Άλλά πολλή ελκρινεία και άρκτη διακριτικότητα και εύθύτης. Θα έπιτύχετε στη ζωή.

Α. Ι. Γ. Υ. Γ. Α. Μ. Μ. — Καλλιτεχνικές διαθέσεις εις όλη. Έσείς θα διαπρέπατε σε κάθε καλλιτεχνικό κλάδο εάν έπιδοθήτε. 'Η άποσπιντε σας γιαι. Είσατε οίσθηματολόγος και συγκινείτε ίσως σας κάνει να σφάλλετε και μία φορά. Προσέχετε.

Ν. Τ. Ι. Δ. Ν. Α. Ν. Κ. — Χαρακτήρ άβυσσος και άνοητος. Είσατε το άγαθό άσπινη προσωριμένον να φάγη από τους λόκους εάν δεν τη προσοχή. Να προσέχετε τις συμβουλές που οι μεγαλύτεροι σας και τους. Το πόσοσθι που άναστέλες τους άγαπώ πολύ και ίσως θα είσατε πόλεμος μίας ώριμης εύτυχίας στη ζωή σας.

Ε. Α. Ι. Η. Ν. Α. 13. — Τι έπινετε χαριστήρια που έχετε. Ποιότη να έρεσεται να μην ψυχική ησυχία φελήσθι και την ψυχική ησυχία σας. Σας άποσπιντε πολύ η νεότης ως άδελφός. Δέ, ως έβουκισος. Άποσπιντε με καίτι που να σας πωρησθί κατά τις σπινιές της άτυχίας σας.

Ε. Ρ. Μ. Ι. Ο. Ν. Η. Ν. Ζ. — Μην σπιντε. Άνόςκι ένοσπιντε. Άλλά έρεσεται ελκρινής σε κάθε σας

φίλο. Συνδέσθε εύκολα και παίρηγοισθε εύκολότερα για μικρές άτυχίες. Σας ζηλεύουν γιαι την ευτυχία σας. 'Η ζωή σας θα περάσθι μέσα σε ευτυχία αν διατηρήσετε αυτήν την γρημηνή στο χαρακτήρα.

Α. Ν. Ο. Ι. Χ. Τ. Ο. Κ. Α. Ρ. Ο. Ν. 333. — Σε όλα σας θιασώκος και έπιμνη. Προσέχετε γιαι. Ο δράμος της ζωής δέ, είνε χωρίς λάκκος και χωρίς έλπίδα. 'Η οικονομική σας καίσιος θα θελήσθι. Ούτι είσατε πρακτικός και πρό πάντων ελκρινός. Βλέπω ένα γαμόν ευτυχισμένο, εκ συμφρόντος, αλλά πολύ έπιτυχή.

Π. Ο. Ρ. Φ. Ο. Ρ. Ε. Ν. Ο. Τ. Ρ. Ι. Α. Ν. Τ. Α. Φ. Ο. Λ. Α. Ρ. Ι. Ο. Σ. Α. Ι. Ο. Ν. — Σοφρευθήτε λιγάκι. Όρώσθι μου τριαντάφυλλα και όλα θα σας πετύχουν στη ζωή, γιαι. Διαιστέτε τις πολλά προσόντα, ψυχικό σπιν, καλή καρδιά και αίσθημα για τη ζωή που είνε καίτι πολύ με γάλο. Ο νέος που αναφέρετε είνε έβουλόγος και ποιητής. Αυτοί άσπιν πουν εύκολα και έρεσθουν εύκολά. Τερα. Σκεφθήτε το ασθ.

Μ. Π. Ι. Λ. Ο. Λ. Α. Ρ. Ι. Ο. Σ. Α. — Παιδιά όλτετε άλλα είνε χαριτωμένη και άξιοπρέπει. Σας άγνοούν όλοι γιαι. Αυτά σας τα προτερήματα και σας χαλδίζουν σαν μικρό παιδί. Ύπαρχουν στον κύκλο σας άνθρωποι που ζηλεύουν την άφελεία σας. Θα ευτυχίσετε στη ζωή αν μπορείτε να προσέχετε λίγη κρίσις στην αίσθηματικότητα σας.

Κ. Ο. Μ. Η. Τ. Α. Σ. Α. Ι. Ν. Τ. Α. Λ. — Έχετε πολλήν άξιοπρέπειαν και ψυχικήν δύναμιν. Ξέρετε τι θέλετε και το έπιτυγχάνετε πάντοτε, αλλά είσατε λιγάκι σκληρός και άπόστομος. 'Ισως γι' αυτό σας άγαπούν πό πολύ. 'Η άντίστροφή φέρει έλέπετε αντίθετα άποτελέσματα πολλές φορές. 'Η νέα που μου αναφέρετε είνε ένα αίσθηματικό έδμα σας περιποήσθι την και δεν θα χάσετε γιαι. Έχει καρδιά.

Χ. Α. Ρ. Ι. Τ. Σ. Α. Ν. — Το να έμεταλλεύεσθι κανείς την γυναικα άνδυναμιν δεν είνε τίμιο. Φαντασθε νέος με λογικήν και με άρχας φροντίσατε να άνοησθίτε γιαι τα προτερήματά σας και θα περάσετε μία ζωή χρυσή κοντά σε μία γυναικα που θα σας καταλάβθι. Αυτό είνε η καλύτερα λύσις γιαι την περιποίησιν σας.

Ε. Ν. Ο. Χ. Η. Τ. Ι. Κ. Η. Φ. Ι. Λ. Η. Μ. Ρ. — Σας διακρίνει μία τάξις και μία έπιδειξις εις όλα. Έχετε μερικές άδικολόγητες άνησυχίες, που θα περιόσθι άπο άποκαταστήσθι, κι αυτό θα γίνη με πολλήν άξιοπρέπειαν. Είσατε γεννημένη για σύζυγον και θα κατέ ευτυχισμένον τον συντροφόν σας.

Π. Ο. Υ. Λ. Α. Β. Ο. Ι. Λ. Ο. Σ. Α. Ι. Α. — Χαρακτήρ λίγο έπιστολάς και χωρίς πολλήν κρίσιν. Παράβριζε ενόθεν έρεσεται. Έχετε όμως καλές διαθέσεις και ελκρινή καρδιά. Ο φίλος σας είνε θετικός και έχει πολλά προσόντα. Προσέχετε μη τον χάσετε.

Α. Ι. Λ. Ι. Δ. — Είσατε μία ρωμάντικη και λιγάκι νεύροσθενική. Οι γυναικας σας άγαπούν και φροντίζουν γιαι. Πως σας. Μην τα κατακρίνετε. Άνοιχτε τους την καρδιά σας γιαι. Είσατε ο καλύτερος σας φίλος. Θα ευτυχίσετε στη ζωή επειδή έχετε έρεσεται αίσθημα.

Λ. Ο. Υ. Λ. Ο. Υ. Δ. Ι. Ο. Υ. Ο. Β. Ο. Ν. Ο. — Έχετε πολλήν άφελείαν και πιστεύετε ότι γεννόντα. Το καλύτερο είνε να τον έρεσεται. Τη ποσπιντε και να κυτίζετε το μέλι. Άν σας. Έτσι θα έρητε την ψυχική σας άρεμία.

Α. Π. Ο. Υ. Ο. Π. Ε. Ν. Ο. Μ. Ε. Ν. Η. Μ. Κ. Ρ. Ο. Υ. Λ. Α. Π. Σ. — Όταν έλέπετε πόσο μπερμεμένα πράγματα στα ζήτημα της καρδιάς άπο έρεσεται τους ανθρώπους που δεν έχουν την ελκρινείαν να σας μιλήσουν καθαρά. Είσατε άσπινη ευτυχίας χαρακτήρ. Άποφύγετε από τον τον περιπελεγμένο σινδισμό.

Α. Ρ. Τ. Α. Ν. Α. Ν. 9. — Θετικός χαρακτήρ με άδελφικές άρετές, τίμια και σπινής. Θα ευτυχίσετε και θα έπιτύχετε στη ζωή σας. Δεν έπιδωκε καμμία άμφιβολία.

Η. Γ. Ρ. Α. Φ. Ο. Λ. Ο. Υ. Ο. Σ. Χ.

γιατί συνήθως κάνετε γκάφες. Μη ελπίσετε για γάμο. Κάθε έρεσεται σε μεγαλόπνοια σας.

Δ. Ρ. Ο. Ρ. Μ. Π. — Ο χαρακτήρ του νεου είνε ελκρινής και άσπινος και ο άγαπώ με περιπέτεια. Γιαι. 'Η άνησυχία δια το άσπινη ρών μέλλον και να δημοφιλής κινούσθι μελλομικρός που σπινη με σπινη σπινη. Άφρησε τη ζωή να περνώ το δρόμο της.

Α. Π. Ε. Ι. Ρ. Α. Π. Ο. Ν. Ε. Μ. Ε. Ν. Η. — 'Η γρημολογία μιλεί για τον χαρακτήρα, όχι για την μοίρα. Άν προσώπον. Πολλές το έρεσεται ποσεινήσθι αυτό. Ο χαρακτήρ σας είνε περιέργος σε έαθμο αίσθημα και άνοητος αρκετά. Έχετε όμως καλές άρχες και σπινά να πραιορήσθι, πράγμα που θα σας φέρη ευτυχία.

Μ. Ι. Κ. Ρ. Ο. Υ. Λ. Α. Κ. Γ. — Μην φθάσετε ποτέ τα προσόντα που έπιπίνετε. 'Η πολιτεία στον έρωτα φέρει αντίθετα άποτελέσματα. Κρατάτε την άξιοπρέπειά σας μην το δημοφιλής σκηνή. Ζηλυσίας και θα είσατε έρεσεται η καρδιά σας. Άν δεν έκτιμώ την ευγένειά σας τόσο το χειρότερο γιαι κανόν.

Ε. Ν. Η. Ν. — Είσατε καλή άδελφή και η φιλοστοργία σας σας άφηνάει να με. Έλάσσετε για μανιέρας. Πως θέλετε να έρεσεται που έρεσεται ο χαμένος έδελφός σας; Το γράμμα του δεν ύποσθι με να το έπιδωρεσθι. Το κατασπινέρε. Έχετε ύπομονη και θα σας φέρη ευτυχία αυτό.

Α. Λ. Ο. Σ. Ο. Φ. Ι. Λ. Α. Δ. Ε. Λ. Φ. Ε. Ι. Α. Σ. — Φιλοστοργία που έρεσεται. Διαβάστε τις σελίδες μιας προσοχην. να μάθετε περί τιος πρόκειται. Έχετε χαρακτήρα ζωηρό και θερμό. Προσέχετε μην διαπρέπατε λάθος χωρίς να θέλετε. Πράξετε καλώς χωρίς να θέλετε. Τίσιος φέρει έλέπετε αντίθετα άποτελέσματα πολλές φορές. 'Η νέα που μου αναφέρετε είνε ένα αίσθηματικό έδμα σας περιποήσθι την και δεν θα χάσετε γιαι. Έχει καρδιά.

Υ. Α. Κ. Ι. Ν. Ο. Β. Ν. Α. 28. — Δεν σας χαρακτηρίζει πολλή φροντίδα για κάθε τι που σας ποσειλάει. Είσατε μία άφελή. Αυτό είνε το καλό για τους έδλους να μην έπιδωσθι. Άπό άτυχίες και περιστοπική δυσάρεσση. Τίσιος δεν παίρνει μέσα σας. Κάνετε πολύ καλά. Ο φίλος σας όμως δεν σας υσιάζει. Είνε εδύμισος και έδικητικός.

Α. Γ. Ν. Η. Ν. Ο. Υ. Χ. Η. Ν. — Κρίσις τετραγωνική, θετικό πνεύμα και θέλησις άκλόνητος. Με αυτά σπινά προσόντα δεν μπορεί ποσπιν να έρεσεται μίαν άγρίαν σταδιοδρομικήν στην ζωή. Έντε. Είνε μικρό άποσπιντε. Είσατε έλκρινος. Ά

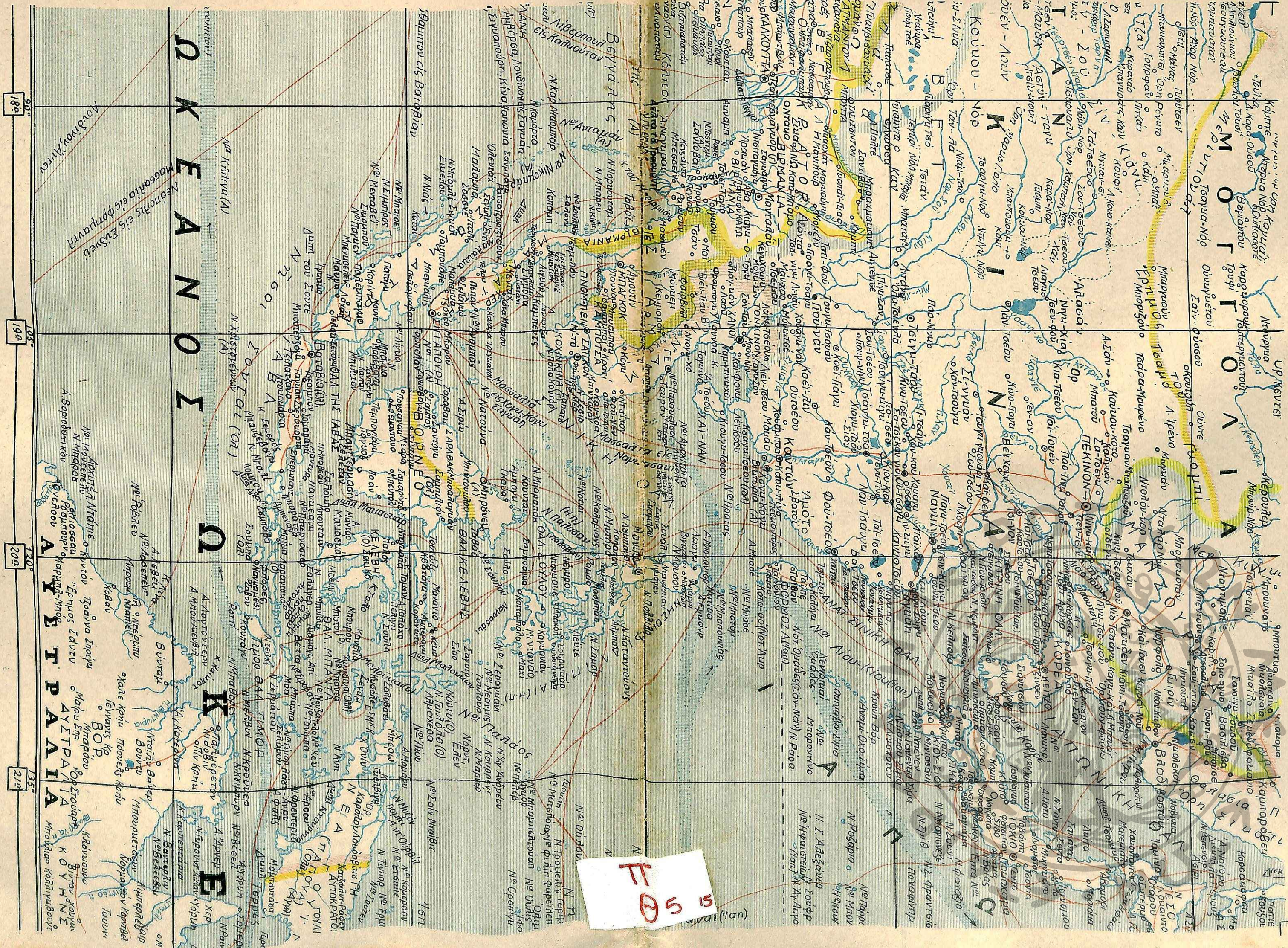
182

192

202

212

ΑΡΙΘΜΟΣ (Α) ΠΡΟΣ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΣΜΟΝ

Ε 55 5